ANIMORFI®

Cronicile după ELLIMIST

K.A. Applegate

CORINT JUNIOR

Cronicile după ELLIMIST

de K.A. Applegate

Traducere de Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Prolog

Copilul de om m-a chemat. Copilul de om murea şi nu puteam schimba nimic în regulile jocului ca să înlătur acest fapt.

Copilul de om, unul dintre aceia care s-au numit ei înşişi animorfi, mi-a cerut să-i explic. În acel ultim moment, omul voia să ştie: meritaseră? Durerea, disperarea, frica. Groaza violenţelor suferite şi înjositoarea groază a violenţelor provocate, toate acestea meritaseră?

I-am spus că nu pot să-i răspund, i-am spus că bătălia nu se terminase încă.

— Cine eşti tu? a izbucnit copilul. Cine eşti tu ca să te foloseşti de noi în jocurile tale? Apari, dispari, te joci cu noi, profiţi de noi, cine eşti tu, *ce* eşti tu? Merit un răspuns.

— Da, i-am spus. Meriţi. La această întrebare o să-ţi răspund tot ce ştiu. Şi când o să mă cunoşti, o să-mi pui încă o întrebare. Şi o să-ţi răspund şi la întrebarea aceea. Şi apoi...

Prima Viaţă

Capitolul 1

Numele meu întreg este Nivel Azur, Traversa Şapte, Extensia Doi, Curier-Descendent, Patruzeci şi unu. Pseudonimul meu este Tocmin. Îmi place cum sună acest cuvânt, ceea ce este, de altfel, singurul motiv pentru care îţi alegi un pseudonim.

Numele meu din „joc” este Ellimist. Ca şi Tocmin, nu înseamnă nimic, în mod particular. M-am gândit doar că sună incitant. Nu mi-a trecut niciodată prin minte, când am ales numele ăsta, că mă va însoţi atât de multă vreme şi atât de departe.

Pangabanii erau o rasă interesantă, bine adaptată la neobişnuita lor lume. Trăiau sub un cer etern cenuşiu, înnorat. Niciodată nu-şi văzuseră clar propriul soare, n-aveau nicio idee despre stele sau alte planete. Asta era marea ironie, pentru că planeta lor era, de fapt, un satelit care se învârtea în jurul unei planete mult mai mari, cu condiţii bune de viaţă.

Dacă ar fi fost binecuvântaţi cu o spărtură întâmplătoare în nori, ar fi putut deveni o cu totul altă rasă. E greu de imaginat că vreo specie ar putea trăi sub un cer acoperit în parte de arcul unei planete principale, cu toată evidenta sa opulenţă, şi să nu devină obsedată de dorinţa de a învăţa să călătorească prin spaţiu.

Dar pangabanii nu ştiau nimic despre asta, nimic despre orice altceva de dincolo de propria lor lume umedă şi întunecoasă.

Pangabanii aveau şase picioare, o alcătuire destul de comună. Îşi purtau capetele mult deasupra trunchiului lor mic şi musculos, care era mai degrabă joncţiunea celor şase picioare lungi.

Erau mergători pe apă. Picioarele lor erau late, palmiforme şi concave, ceea ce le îngăduia să păşească pe apa care acoperea cea mai mare parte a planetei lor, în

afară de vreo câteva insule mocirloase. Se hrăneau coborându-şi din trunchi în apă un fel de plasă, cu care pescuiau plante şi animale microscopice, din abundenţă pe-acolo.

Erau inteligenţi. Probabil nu cu inteligenţa ketranilor, dar cu o conştiinţă de sine. Ştiau cine sunt. Ştiau că există. Aveau o limbă. O cultură, cuprinzând în cea mai mare parte dansuri acvatice uimitoare, ritualuri de hrăni re şi o religie, axată pe credinţa în spirite subacvatice, care fie le asigurau hrana, fie îi privau de ea.

Analiza ADN indica un potenţial de dezvoltare. Lumea pangabanilor primea o moderată doză de radiaţii, nimic letal, doar atât cât trebuie pentru a cauza o considerabilă rată a mutaţiilor. Şi, în ciuda fizicului lor stângaci şi a limitării resurselor naturale ale planetei lor, eu credeam că ar fi putut fi aduşi la un nivel de tehnologie egal, să zicem, cu al Confederaţiei illamanilor.

Ar fi fost posibilă o singură problemă: planeta principală în jurul căreia se învârteau pangabanii era populată de o specie agresivă de rozătoare, cu patru picioare şi două mâini, numită gunja wave. Gunja wave erau creaturi primitive, numai vag conştiente de sine. Dar ADN-ul lor promitea, de asemenea, o evoluţie. Iar agresivitatea lor le-ar fi putut da câştig de cauză, dacă vreodată cele două rase s-ar fi ciocnit.

Cu toate acestea, aveam o presimţire, l-am adresat un memo prietenului meu, Nivel Azur, Traversa Nouă, Pilon Trei, Curier-Dreapta, Doisprezece. Pseudonimul lui este Redfar. Numele lui de „joc” este Inidar.

„O să iau pangabanii, dacă te hotărăşti să primeşti”.

„Bucuros”, mi-a răspuns el, tot printr-un memo. „Subestimezi valoarea agresiunii pure. Eşti un idealist, Ellimist”.

„Zău? Atunci, pofteşte-n bârlogul meu, zise *dreth*

către *chorkant.*”[1]

Inidar râse. Râsul m-a îngrijorat puţin. Părea foarte sigur pe sine. Dar n-aveam de gând să-i dezvălui vreuna dintre îndoielile mele.

„Începem imersiunea?” – aceasta era provocarea obişnuită la joc.

„Ne-ntâlnim dincolo”, încuviinţă Inidar, primind provocarea.

Mi-am verificat poziţia în lumea reală, m-am uitat să văd dacă nu mai veniseră cumva nişte memo-uri pentru mine, aşteptând să le rezolv. Nu voiam să fiu întrerupt. Apoi am deschis şuntul şi am fost imediat în joc.

Am plutit fără trup pe deasupra lumii pangabanilor. În voia curenţilor de aer, pe deasupra unei supe nesfârşite cenuşii-verzui, pătate cu plancton, şi alge, şi ţipari alunecoşi, care puteau ajunge şi la trei mile lungime. Am trecut razant peste una dintre insulele cu muşchi, am survolat una dintre cele teşite, sfrijite şi cu nişte copaci urâţi, şi am găsit o colonie de pangabani.

Pangabanii pescuiau, ca întotdeauna, dar se mai şi jucau de-a ceva. Un joc care consta în mişcări lente, în cercuri din ce în ce mai strânse, în jurul unui individ din mijloc. Nu era un joc complex, cu siguranţă nu se compara cu jocul pe care îl jucam eu.

Totuşi, am fost înduioşat. Fără îndoială, o abilitate de a concepe şi a executa un joc era un semn bun, la orice specie. Era un joc paşnic, domol şi aproape fără nicio noimă, dar putea evolua. Jocurile evoluaseră pe alte planete, printre alte populaţii, rasa din care mă trag eu, a ketranilor, fiind, probabil, exemplul cel mai grăitor.

---

1 1 *Dreth* şi *chorkant* sunt nişte termeni inventaţi de autor; aluzie la o binecunoscută poezie pentru copii a lui Mary Howitt, " *Will you walk into my parlour?” said the spider to the fly* (N-ai vrea să intri la mine în salon? zise păianjenul către muscă).

M-am întrebat dacă Inidar o va scoate la capăt cu gunja wave. Esenţa jocului era minimalismul: să faci cel mai mărunt lucru necesar pentru a îndeplini un scop.

Ştiam care era cel mai mărunt lucru. Ştiam ce voi face. O singură mutare, una simplă: aveam să risipesc norii şi astfel cerul să devină zece procente senin, în fiecare zi. Dacă înţelesesem eu bine, dacă instinctele mele erau corecte, această unică schimbare în parametri avea să declanşeze o revoluţie printre pangabani.

Mi-am încetinit zborul, am plutit, m-am ridicat drept, mi-am deschis aripile şi am coborât, aterizând pe apă, invizibil pentru pangabanii care se mişcau solemn şi încet.

Îmi place să simt textura unui joc. Îmi place să fiu înăuntru. Numai acolo, numai cu vântul de pe altă planetă în aripi şi cu pământul (sau apa, în acest caz) sub modulul tău poţi cunoaşte pe deplin mediul. Iar mediul este inerent speciilor.

M-am uitat în sus, la pătura fără nicio spărtură a norilor cenuşii. Nu puteam lăsa să intre prea multă lumină, altminteri întregul ecosistem s-ar fi prăbuşit. Doar o rază.

Am simţit fiorii anticipaţiei. Pangabanii erau la un pas de o experienţă la care nici nu puteau visa. Ochii lor aveau să fie deschişi pentru prima oară. Universul lor avea să se lărgească deodată cu un coeficient de un miliard la sută.

Am zâmbit. Şi am trimis un memo la unitatea centrală a jocului: risipeşte norii.

Şi norii s-au risipit.

Era noapte. Norii s-au dat la o parte, desfăcându-se încet, fără zgomot. Iar deasupra pangabanilor au apărut stelele. Şi în peticul acela de negură spuzită s-a rostogolit planeta, toată verde şi albastră, vârstată cu portocaliu.

Încet, unul câte unul, spăimoşi, pangabanii au făcut ceea ce niciuna dintre generaţiile lor nu făcuse vreodată până atunci: s-au uitat în sus.

S-au uitat în sus şi au slobozit strigătele lor gâlgâitoare.

Am auzit memo-ul lui Inidar în mintea mea: „Ce zici, accelerăm?”

„Încinge-o!” i-am răspuns eu şi am transmis comanda unităţii centrale a jocului.

Un uragan! Un uragan al vântului, şi-al apei, şi-al solului, şi-al timpului însuşi. Un vârtej nebunesc de schimbare. Acesta era punctul culminant în joc. Ne efectuaserăm modificările şi acum urmăream timpul depănându-se în viitor.

Am împărţit imaginea pe display-uri: mutaţiile ADN, schimbările climatice, indexul tehnologiei, populaţia. În primele două sute de ani existau foarte puţine schimbări. Apoi am început să observ diferenţe ADN în privinţa spectrului vizual şi în forma corpului. Pangabanii se selecţionaseră după vederea pe o rază mai lungă, după vederea în culori, după un gât lung.

Şi apoi, dintr-odată, problemă. Numărul algelor a scăzut fulgerător. Nu era cu putinţă! Creşterea luminii soarelui ar fi trebuit să însemne aproape obligatoriu o creştere a florei. Dar, era adevărat, mările mureau.

Şi atunci, cum stăteam neatins în mijlocul uraganului schimbărilor, apăru primul ţipar carnivor care îi ataca pe pangabani. Populaţia pangabanilor a fost decimată într-o fracţiune de timp.

Evoluţia ADN a început să vină în ajutorul pangabanilor, să-i salveze. S-au selecţionat după mărime, în sensul micşorării. Cei mai mici erau mai rapizi, capabili să scape de ţipari. Mai mici, şi mai mici, până când pangabanii, odinioară cât turnurile, abia erau mai înalţi decât unul de-ai noştri, ketranii.

Ameninţarea ţiparilor a scăzut. Şi acum, în sfârşit, a venit prima fluctuaţie în indicii tehnologiei. Pangabanii au învăţat să-şi facă o unealtă. O armă, fireşte. O suliţă

simplă, care a putut fi folosită pentru a răsturna situaţia în defavoarea ţi parilor. În scurt timp, pangabanii vânau şi mâncau ţiparii. Primitivii pescari cu plasa deveniseră adevăraţi prădători.

Un milion de ani a mai trecut şi generaţii foarte diferite străbăteau acum mările planetei, înarmate cu suliţe şi arcuri. Au format ierarhii, dominate de războinici. Cultura lor s-a schimbat radical, favorizând un zeu al cerului care le adusese darul armelor.

Da, da, totul mergea foarte bine. Încă un milion de ani sau poate două, şi aveau să înveţe să se mişte şi în alte domenii decât al armelor, să…

Şi atunci, într-o străfulgerare, atât de scurtă, încât abia de-a fost o trecere de unitate de timp, toţi indicii au devenit nuli. Pangabanii dispăruseră. Extincţie.

Am înjurat şi am auzit memo-ul cu râsul lui Inidar.

Am derulat înregistrarea şi am reluat-o cu încetinitorul. Am găsit! Gunja wave, încă rozătoare, dar acum umblând în două picioare, sosiseră în lumea pangabanilor, într-o uluitor de primitivă navă spaţială, şi numaidecât uciseseră şi mâncaseră pangabanii. Îi vânaseră până la ultimul exemplar şi lipsiseră planeta de singura sa specie inteligentă.

„Să oprim jocul?” se oferi Inidar.

Am oftat. „Care a fost mutarea ta?”

„Oh, una foarte mică”, zise Inidar. „Am crescut rata lor de reproducţie cu un procent minuscul. Asta le-a sporit agresivitatea naturală. Şi-am bănuit că mutarea ta va fi să deschizi cerurile pangabanilor. Cu presiunea înmulţirii populaţiei, rezervele limitate de hrană şi posibilitatea de a vedea suprafaţa pangabană foarte clar… Gunja wave ai mei au vrut să mănânce specia ta”.

„Da, şi au făcut-o”, am zis eu. „Opresc jocul”.

„Trebuie să înveţi să te fereşti de naivitate, Ellimist. Nu cel bun şi cel valoros prosperă. Ci doar cel motivat”.

„Da, şi tu te poţi emersiona”, am mormăit eu. „Ne vedem la rampe, pentru zbor liber?”

„Vin imediat, Ellimist”.

Am închis jocul şi mi-am deschis ochii spre lumea reală din jurul meu.

Capitolul 2

Eu sunt un ketran. Planeta mea se numeşte Ket. Menţionez acest fapt de la sine înţeles numai din pricina planurilor de deschidere ale uninetului nostru de a vizita extralumile. A venit timpul ca o publicaţie a uninetului să poată fi citită şi de un illaman sau de un generaţionist, nu neapărat numai de ketrani. Nu vreau să par şovin.

Cei din extralumi sunt de regulă uluiţi de nivelul de viaţă de pe planeta mea. Este fascinant să vorbeşti cu ei, pentru că îţi pot da o perspectivă cu totul nouă asupra celor care nouă ni se par atât de fireşti. tZei dintâi, Generaţia din 9561, care au venit să cerceteze planeta Ket n-au fost în stare nici măcar să ne observe de la început. O, au observat cristalele, bineînţeles, că doar nu erau orbi, dar nu le-a trecut niciodată prin minte să caute viaţă inteligentă şi în altă parte decât pe suprafaţa planetei.

Suprafaţa planetei Ket este într-adevăr neospitalieră pentru cele mai multe forme de viaţă, fiindcă este acoperită de mări acide, fluvii de lavă şi liane-sugrumante. Dar cei din Generaţia 9561 (de fapt, erau generaţia 9559, atunci) au mers ca la vânătoare, de colo-colo, în costume de protecţie, prelevând mostre, până când unul dintre aparatele lor de zbor aerian s-a ciocnit din întâmplare de un pilon al Marelui Cristal Polar de Sud şi astfel s-a realizat primul contact, care a surprins pe toată lumea.

Viaţă? Pe un uriaş cristal, plutind la trei sute de mile depărtare de suprafaţa planetei? Imposibil! Dar oare noi n-am fi gândit la fel, dacă am fi fost primii care să sosim pe

planeta lor şi i-am fi găsit jos, printre copaci, şi râuri, şi aşa mai departe?

Evoluţia rasei mele este necunoscută. (Interesant cum adesea îţi vine uşor să înţelegi evoluţia unei specii cu totul diferită şi totuşi să rămâi nelămurit cu privire la a ta.) Savanţii noştri sunt convinşi că odinioară noi chiar am locuit pe suprafaţa lumii noastre sau, cel puţin, pe mările sale mai puţin sulfuroase, dar la un moment dat s-a produs simbioza dintre ketrani şi cristal, şi de atunci am crescut pur şi simplu împreună.

Şi acum, bineînţeles, ca şi în cel puţin ultimele două milioane de ani, ne-am menţinut simbioza cu cristalele. În cazul meu, vârsta cristalului-casă – înaltul Cristal Ecuatorial – a fost stabilită convingător ca fiind de 1, 4 milioane de ani. Fireşte, este pe jumătate vârsta Cristalului Sursă, ceea ce face din ICE unul dintre cristalele nou-formate.

Termenul de „simbioză" nu este chiar exact. Noi suntem indivizi vii, dar cristalul nu, deşi e greu să nu cazi într-un oarecare romantism şi să-ţi imaginezi că trebuie să aibă ceva foarte asemănător cu viaţa. Sigur este că noi nu putem supravieţui fără cristal, din care ne extragem cele necesare vieţii. Şi este la fel de sigur că, deşi cristalele pot creşte fără ajutorul nostru, nu pot supravieţui fără interacţiune cu noi destul de mult timp cât să rămână atât de vaste precum sunt. Estimările arată că un cristal cu o circumferinţă medie de aproape o jumătate de milă s-ar sfărâma. Presiunea atmosferică şi arderile interne ar pierde bătălia cu gravitaţia, în acest punct. Cu siguranţă, circumferinţa de şaptezeci şi nouă de mile a Cristalului Sursă este rezultatul unei simbioze ketrane. Cum ar mai pluti marile cristale, dacă ascensiunea nu le-ar fi asigurată de sutele de mii de aripi ale ketranilor?

Au fost tot felul de dezbateri pe uninet despre folosirea motoarelor artificiale pentru a asigura forţa de

ascensiune necesară casei noastre. Aceste motoare ne-ar scuti mult, dacă nu în totalitate, din timpul de îndocare. Vizionarii vorbesc despre cum am putea ajunge de la o zecime din durata de viaţă dedicată zborului liber din prezent la nici mai mult, nici mai puţin, de o jumătate de viaţă de zbor liber. De fapt, nici n-ar mai fi nevoie să menţinem noi staţiile şi să zburăm pentru a furniza ascensiunea. Am avea nevoie de îndocare numai pentru a mânca şi a ne odihni, în vreme ce motoarele ar furniza tot necesarul de ascensiune pentru a păstra cristalele plutind în atmosferă.

Dar mă îndoiesc că o astfel de idee va câştiga adepţi. Adânc înrădăcinate în memoria noastră încă mai purtăm imaginile, transmise de-a lungul mileniilor, de la cumplita prăbuşire a Cristalului Tropicului de Nord Inferior. Trei sute de mii de ani n-au fost de ajuns ca să şteargă acea amintire!

Numai la gândul acelei catastrofe şi-am devenit neliniştit. Mi-am deschis ochii şi m-am întors ca să privesc în jos. Da, încă pluteam, la mare înălţime deasupra mlaştinii de lavă Eenos. Nu, solul nu era mai aproape decât fusese când făcusem imersiunea în joc. Ghearele mele de îndocare erau încă ferm ataşate de nişa mea, iar aripile mele încă băteau în ritmul lor constant.

Mă înconjura Nivelul Azur, cu ascuţita, zimţata structură a protuberanţelor sale, la fel de familiară, pentru mine, ca şi liniile din palmă. Printre stâlpii netezi şi lustruiţi, printre traverse şi curţi, puteam zări frontiera îndepărtată a pilonilor albi, opaci – aria nou dezvoltată. Eram tânăr, puteam fi şi eu ales să mă mut în noua arie crescută, de îndată ce ar fi atins nuanţa violet aşteptată. Atunci, numele mi s-ar fi schimbat. Asta ar fi fost ciudat. Şi numele celor de deasupra şi al celor de dedesubt, vecinii mei, toate s-ar fi schimbat, de asemenea.

Am aruncat o privire spre Nivelul Azur, Traversa

Şapte, Extensia Doi, Curier-Jos, Patruzeci şi doi, cel mai apropiat vecin „de sus” al meu. Era un individ taciturn, dintotdeauna fusese aşa. Încercasem de multe ori să-l atrag şi pe el în jocuri, dar el era un cercetător serios, unul dintre acei vizionari de care am pomenit. M-am gândit la el ca la „Moşul Patruzeci şi doi”, deşi mă îndoiesc că era cu mult mai în vârstă decât mine. Numele pe care şi-l alesese era Lackofa. El îl pronunţa „LACK-uv-a”. Cred că voise să sune nostim.

— Hei, Lackofa, am strigat eu în sus, preferând să-mi folosesc vorbirea decât să transmit un memo prin uninet.

Capul îi tresări, făcându-i să tremure penele artistic ciufulite. A clipit din ochii-i neîmpodobiţi. S-a uitat întâi la cer, de parcă n-ar fi fost sigur de unde venise glasul. În cele din urmă, încet, fără chef, şi-a coborât privirea sa magenta către mine.

— Tocmin. Ce-i?

— Iar am pierdut un joc.

— A, păi, cu siguranţă înţeleg de ce simţi nevoia să mă informezi pe mine, personal, despre un fapt pe care, dacă aş fi câtuşi de puţin interesat, l-aş putea afla de pe net.

Nu m-am lăsat descurajat de atitudinea sa. Niciunul dintre noi nu ceruse vreodată o altă repartiţie, şi asta dovedea faptul că ne aveam destul de bine ca vecini.

Am aşteptat, ştiind că, până la urmă, curiozitatea lui va fi mai puternică.

— Bine, de ce ai pierdut?

— Redfar spune că sunt prea idealist.

— Mmm. Nu vă împărtăşesc pasiunea pentru jocuri, zise Lackofa. Orice joc care poate fi jucat, poate fi şi descompus în elementele constitutive, întotdeauna poţi deduce regulile – presupunând că eşti atent. Şi, odată ce ştii regulile care îţi asigură victoria, unde mai e interesul? Totul e doar software. Software, software şi iar software.

Plictisitor.

Asta m-a enervat. Părea să sugereze faptul că nu eram destul de inteligent ca să înţeleg jocul.

— Civilizaţii Străine nu înseamnă software. Este cel mai sofisticat joc care s-a lansat vreodată. Are peste un milion de scenarii.

— Care, toate, reflectă tiparele de gândire ale creatorilor. Scenariile sunt obligatoriu limitate pentru că ipotezele de pornire sunt limitate.

Aici avea dreptate, fireşte, dar nu eram dispus să-i accept raţionamentul, câtă vreme el nu era un *gamer.* Dar eram dispus să schimb subiectul.

— Vii să asculţi anunţul?

— Ce anunţ?

— Cum ce anunţ? Ce vrei să spui cu „ce anunţ”? Anunţul. Chiar şi tu ştii ce anunţ. Ni se anunţă auxiliarii echipajului pentru Sectorul Trei al Cristalului Cartografic. CC-ul.

— A, ăla. Păi, în primul rând, nu pot să înţeleg de ce simţi nevoia să urci în zbor atâta drum până la rampă, când poţi afla rezultatele aproape la fel de repede şi de pe net. Şi, oricum, eu unul ştiu că merg.

Mi-au trebuit câteva secunde să cuprind cu mintea ultima lui afirmaţie, rostită cum fusese, într-o studiată manieră degajată.

— Tu mergi? Vrei să spui că… mergi în echipajul operativ?

— Al treilea biolog, zise el, încercând să execute o fluturare nepăsătoare, de hai-să-nu-mai-vor-bim, din mâinile sale mijlocii, care însă nu m-a păcălit nicio secundă. Nu putea să-şi ascundă trandafiriul care-i pornea din vârful penelor şi i se răspândea spre cap.

Mă bucuram pentru Lackofa. Chiar mă bucuram. În afară de partea din mine care crăpa de invidie. Şansele mele erau de unu la cinci sute să merg la bordul navei

spaţiului-zero ca auxiliar. El avea un post asigurat în echipajul operativ. Eram amândoi cam de aceeaşi vârstă. Dar el izbutise să realizeze mult mai multe decât mine.

„Ăsta-i un memo de trezire, Tocmin", mi-am spus eu în sinea mea. „Poţi să citeşti avertizorul de timp?"

Eram un neghiob. Îmi pierdeam vremea cu jocuri în reţea, cu zborul liber şi contacte directe, între timp, iată, Lackofa era pe drumul spre cel mai adânc dintre spaţii, ca să vadă pe viu lucrurile pe care eu aveam să le văd mult mai târziu, şi numai pe vreun simulator de pe net.

Amuţisem. Lackofa nu părea să fi băgat de seamă. Sau poate chiar nu-i păsa.

— Ei, atunci, felicitări, Lackofa, am zis eu, mimând, foarte prost, entuziasmul. Asta-i o mare onoare.

— Da? Adică, da, cred că este.

Am tăcut definitiv după asta. Nu era frumos să fiu cătrănit, dar eram. Cătrănit pe mine însumi. Refuzasem sistematic orice specializare intelectuală, îmi ziceam că nu voiam să-mi limitez gândirea aprofundând o singură disciplină. Lene, asta era. Eram leneş. Îmi plăcea să visez cu ochii deschişi. Eram infantil, la o vârstă la care puteam fi considerat fără glumă drept adult. Singurul lucru de care-mi păsase era jocul şi nici măcar la ăsta nu eram bun.

M-am hotărât atunci, pe loc, să-mi schimb stilul de viaţă. Să cârmesc cât nu ajunsesem încă prea departe. Gata cu fleacurile, aveam să cobor din văzduh, să mă ancorez, să mă ridic pe docul plutitor şi să mă ţin acolo. Da, aveam s-o fac: şuntul meu avea să se încingă de câte memo-uri educaţionale urma să descarc. Puteam s-o fac. Aveam creierul pentru asta, numai că nu mă decisesem până atunci s-o iau în serios.

„OK, ei bine, pauza s-a terminat, Tocmin. Fă nişte alegeri, ia-ţi nişte angajamente. Imediat. Fă-o!"

Numai că era timpul pentru zbor liber. Ceilalţi mă aşteptau. Îi spusesem lui Inidar că voi fi acolo. Nu era

corect să-mi abandonez, deodată, toţi prietenii, numai pentru că eu mă hotărâsem să mă schimb.

Mai întâi zborul liber, apoi aveam să le explic prietenilor că s-ar putea să nu mă mai vadă prea des la faţă.

Capitolul 3

Butonul avertizorului de memo s-a ridicat, mi-am desfăcut ghearele de îndocare şi m-am deconectat. Am simţit binecuvântata linişte în capul meu. Nu memo-uri. Nu avertizoare de timp, nu punere la curent cu noutăţile, nu „informaţii de ştiut”, nu bătăi de cap cu misiuni neîndeplinite, nu graba de a examina ce a apărut pe pagina asta, ce a apărut pe pagina ailaltă de pe uninet, nu acuzaţia „tu de ce nu vii pe rampă cu noi”, memo-uri de la genitori.

Zbor liber! M-am lăsat să plutesc în jos, tot mai jos şi mai departe de traversa care era casa mea.

Cu aripile strânse la spate şi în sus, m-am cufundat inert printre piloni şi traverse, şi printre nou-dezvoltatele proeminenţe, neşlefuite, grosolane, am trecut ca săgeata pe lângă o femelă cu penele încreţite, care a aruncat o privire languroasă, distantă, dar de-un minunat turcoaz, în direcţia mea.

Tot mai jos şi afară din matrice, în aerul liber de dincolo de ramificaţiile cristalului, în aerul liber unde mă puteam uita în jos, să văd clar suprafaţa planetei. Sau atât de clar cât se putea, dată fiind balta galbenă, învâltorată, a norilor de gaz de jos.

Mi-am deschis aripile, mi-am oprit avântul, mi-am echilibrat căderea şi forţa de frecare, închizându-mi puţin conductele de aer dorsale, în timp ce aspiram nişte aer.

De unde ajunsesem puteam avea o vedere de ansamblu asupra cristalului meu casă. Este groaznic de

banal să spun că-l găseam frumos, dar era frumos. Acoperea o bună bucată din cer, bineînţeles, dar chiar şi de la acea distanţă îi puteam vedea forma generală sferică, o bilă scânteietoare, reflectorizantă, de piloni, traverse şi curţi.

Soarele era sus şi strălucea puternic, iar din cristalul care se rotea încet, razele soarelui explodau orbitor, reflectate de milioanele de faţete. Albastru de gheaţă, verde foarte palid, galben, violet şi roz – era o privelişte încântătoare.

Populaţia era acum de puţin peste o jumătate de milion şi, în fiecare clipă, nouăzeci de procente din acest număr erau îndocate, aripile lor bătând eternul ritm, furnizând nesfârşita, neobosita mişcare de ascensiune, prin care împiedicau cristalul să se aşeze încet pe solul de dedesubt. Restul de zece procente puteau fi în zbor liber, dacă voiau, dar, de fapt, cei mai mulţi care-o făceau erau tinerii ketrani. Indivizii mai în vârstă zburau doar dacă trebuiau să se comute la o muncă mai specializată.

Stând în afara cristalului propriu-zis, arătând ca o mică lună pe-o orbită strânsă, era nava: Cristalul Cartografic Sector Trei. CCS3. CC-ul.

Era un semn prevestitor, probabil, al viitorului nostru, pentru că arăta, la prima privire, ca o versiune în miniatură a înaltului Cristal Ecuatorial, cu excepţia faptului că pilonii şi traversele erau evident nedezvoltate şi ajustate cât să închipuie un sferoid, dar formând mai curând un oval fusiform, cu un vârf şi o bază clar definite. La bază, CCS3 avea patru trunchiuri masive, de două ori mai groase decât pilonii sau traversele crescute în ultima vreme. Şi, ataşate de fiecare dintre aceste patru trunchiuri, era câte un cilindru metalic urât, complet opac. Acestea erau motoarele pentru spaţiul-zero. Şi nu aveau nimic îngrijorător. Ceea ce-i tulbura pe majoritatea era discul, mult mai mic, aflat la joncţiunea dintre trunchiuri şi

cristalul central. Căci acolo, în acel punct strategic, constructorii CCS3-ului instalaseră un generator antigravitaţional.

CCS3 plutea fără efort, stătea perfect nemişcat, sfida magnetismul continuu al planetei, şi toate acestea fără bătaia unei singure perechi de aripi.

Era foarte logic, căci nava era destinată pentru descindere în lumi necunoscute. Era evident că nu puteam prezice, dinainte, alcătuirea atmosferică, presiunile, curenţii ascendenţi şi aşa mai departe.

Era cu totul fără rost să imaginezi cristale acţionate de aripi care să străbată atmosfera vreunei lumi străine neprevăzute. Caracteristica antigravitaţională era de la sine înţeleasă.

Dar problema era că devenise la fel de logică şi în ceea ce privea cristalele noastre. Motoarele antigravitaţionale erau destul de uşor de construit. Dacă ar fi fost instalate pe cristalele de acasă, ar fi eliberat indivizii, îngăduindu-le să se ocupe de altceva decât de sarcina crucială de a menţine cristalul în aer. Viaţa tuturor n-ar mai fi fost altceva decât zbor liber!

Ca pasionat de jocuri, găseam că asta e fascinant. Era exact ca un scenariu de joc: să faci o singură schimbare, vitală, într-o societate şi să vezi ce se întâmplă. Ce s-ar fi întâmplat dacă noi, ketranii, am fi fost eliberaţi de această nevoie conjugată de a ţine casa plutind în atmosferă? Nimeni nu ştia.

M-am uitat în sus la CCS3. N-am avut cum să scap de emoţiile care însoţeau acea privelişte. Mi-aş fi vândut şi genitorii ca sclavi în minele de la suprafaţă ca să fiu luat şi eu la bord. Pe viermii din adânc, cât voiam să mă duc şi eu!

N-avea să se întâmple.

— Ei, cum aşa? mă luam eu peste picior, fără milă. Nu e nevoie de un adolescent pasionat de jocuri la bordul

celei mai mari expediţii interplanetare din toate timpurile?

„Las-o să se ducă. Las-o să zboare mai departe, Tocmin. Nu asupra trecutului, ci asupra viitorului trebuie să-ţi reglezi tu distanţa focală”.

— Mda, corect, am murmurat eu, posomorât, refugiază-te în platitudini.

Am bătut din aripi şi m-am înălţat. Nu spre CCS3. Nu, nu în direcţia aceea, ci virând pe departe, urcând spre rampele violet unde trebuia să mă întâlnesc cu prietenii mei ca să ascultăm când se va da citire anunţului. Era ultimul loc unde-aş fi vrut să mă aflu, în starea mea de atunci, dar ei, bieţii fraieri, încă mai nutreau speranţe.

Cu toţii ne depuseserăm cererile pentru a fi acceptaţi ca personal auxiliar. De ce nu? Exista o afinitate naturală între pasionaţii de jocuri şi exploratorii cosmici. Sau, cel puţin, aşa ne spusese răm noi.

Am prins o drăguţă de briză deflectoare şi m-am avântat fără efort în sus, şi mai sus, dincolo de Nivelul Azur, dincolo de Nivelul Violet şi de căuşul scobit al rampelor.

Redfar/inidar era acolo, aşteptând, aruncând priviri leneşe în jur, împreună cu Escobat (al cărui nume de joc era Wormer) şi cu Doffnall, una dintre rarele jucătoare, care folosea numele de joc Aguella.

— Bună, Ellimist, a strigat Aguella când m-a văzut. Am aflat din memo-uri că ai reuşit să-i extermini pe pangabani în timp record.

Între noi ţineam să ne folosim de numele noastre de joc. Era o fandoseală prostească, alt semn de imaturitate pe care acum îl puteam vedea atât de clar la noi toţi.

— Am avut o presimţire, am zis eu, puţin cam prea posac ca să-i răspund pe potrivă la tonul ei glumeţ. Apoi, încercând să mă mai destind, am adăugat: Cer reluarea partidei. Data viitoare o să reuşesc să extermin tabăra mea într-un timp chiar şi mai scurt.

Prietenii mei au râs la asta. Eram adversari în joc, dar simţeam cumva şi că noi patru rivalizam cu jocul, de parcă ar fi fost un inamic comun pe care trebuia să învăţăm să-l supunem.

Mi-am amintit ce spusese Lackofa despre joc, că era în mod necesar limitat. Fără îndoială că avea dreptate. Fără îndoială că, în timp, schemele ar fi devenit mult prea evidente şi jocul ar fi devenit, astfel, plictisitor. Dar până atunci, creatorii jocului ar avea un joc nou şi îmbunătăţit. Aşa făceau întotdeauna.

Wormer începu să vorbească despre un scenariu care prevedea o competiţie pe trei căi, între o specie de paraziţi, o specie de prădători şi o specie simbiotică. Era singurul care-l jucase, aşa că l-am ascultat cu atenţie. Ne-am prins repede într-o discuţie despre joc, în vreme ce zburam liber în jurul rampelor, întrebându-i pe alţii ce mai ştiau interesant şi fiind întrebaţi acelaşi lucru şi noi, la rândul nostru. Rampele violet erau un excelent loc de distracţie pentru tinerii liber-zburători.

Nimeni n-a adus vorba despre anunţ, nu la început, cel puţin. Niciunul nu voia să pară că moare de curiozitate. Eram plini de vervă. Cu mult prea joviali ca să fim obsedaţi de vreo infimă şansă de a participa la o aventură în viaţa reală. În orice caz, noi eram *gameri.* Jocul era totul.

Şi totuşi am observat că fiecare dintre noi, pe rând, arunca o privire spre amvonul unde un Vorbitor avea să apară curând ca să ne dea veştile.

Nu stăteam în tensiune. Renunţasem la speranţă. Nimic nu-i mai rău ca, odată ce ai capitulat, să faci eforturi disperate să te stăpâneşti. Dar ceilalţi erau încordaţi şi era greu să nu mă molipsesc puţin de tulburarea lor.

Am spus:

— Ştiţi, adevărul e în ce se află dedesubtul tuturor acestora. Jocul are un set de ipoteze. Dacă am putea determina toate aceste ipoteze, am putea câştiga orice

partidă.

Îl citam pe Lackofa şi lăsam să se creadă că ar fi perspicacitatea mea.

— Bineînţeles c-am putea, zise Inidar. Dacă. Un foarte mare „dacă”. Un enorm „dacă”. De fapt, este aşa de…

Amuţi. Se uita fix. „Unde-s patru sfere, echilibrul nu piere, cum se spune din bătrâni”. Wormer şi Aguella s-au răsucit şi au privit fără nicio intenţie de a mima nepăsarea.

Şi eu ce aveam să fac? Să mă prefac că îmi iau zborul, ca s-o sâcâi pe vreo femelă ciudată pentru vreo întrevedere faţă-faţă? Trebuia să stau şi să aştept. Era doar un gest politicos.

Am privit şi am aşteptat deopotrivă cu ei, în timp ce Vorbitorul a aterizat pe estradă cu viteza sporilor unei ciuperci.

Era un vârstnic, penele lui lungi fiind mai degrabă ruginii decât roşu-pur. Funcţia de Vorbitor era pentru vârstnici. Aveau glasul potrivit pentru asta.

Nu voiam să fiu nervos. Eram. Proaspăt construitul meu edificiu de indiferenţă a fost măturat de un val de dorinţă impetuoasă. Să se termine odată! Termină odată cu asta, bătrâne, şi lasă-mă să-mi văd de noua mea viaţă serioasă!

— Lată anunţurile, zise Vorbitorul, cu o voce puternică, încărcată, profesională. Nivelurile Violet şi Roz vor începe cultivarea de noi traverse. Fiecare dintre noile traverse trebuie să ajungă, la sfârşit, să aibă raza de opt iarzi.

Nu ne păsa. Mie unuia nu-mi păsa, oricum. Poate că Aguellei şi lui Wormer le păsa, căci amândoi erau Violeţi.

Vorbitorul a continuat.

— Au mai rămas şapte zile până la Intrarea în Dans a iubitei noastre case cu înaltul Cristal Orbital Polar. Cum cei mai mulţi dintre voi ştiu, acesta este un eveniment care

are loc numai o dată la nouăsprezece ani. Zborurile libere vor fi planificate în semiintervale, pentru a îngădui unui număr maxim de persoane să se întâlnească şi să interfereze cu fraţii şi surorile noastre de pe înaltul Cristal Polar.

Am ridicat din umeri. Ei, cel puţin, asta era ceva deosebit. O schimbare în rutină. O şansă de a întâlni străini şi de a stabili relaţii bilaterale. Nu eram pregătit să procreez, din fericire. Aşadar, cel puţin nu aveam să fiu deloc presat de asta. Niciunul dintre noi nu era destul de vârstnic. Poate cu excepţia Aguellei.

M-am uitat la ea, pândind să-i văd reacţia la anunţ. Chiar roşise? Ce ciudat gând, să mi-o imaginez pe Aguella devenind un genitor. Tulburător, cumva. Ea nu arăta absolut deloc ca genitorul meu. În primul rând că era mult mai tânără. Mai drăguţă.

Aguella avea o seriozitate care lui Inidar, Wormer şi mie ne lipsea. Avea mult mai multe preocupări în viaţa ei în afară de joc. Era foarte pricepută la teoria receptării senzoriale. De fapt, unul dintre proiectele ei fusese încorporat (într-o formă adaptată) în complexul senzorilor CC-ului.

— În sfârşit, zise Vorbitorul, cu emfază.

— Acuma vine, murmură Wormer.

— O să anunţ numele celor aleşi să facă parte din echipajul auxiliar în călătoria pregătită de Cristalul Cartografic Sector Trei. Numele vor fi anunţate pe nivele. Din Nivelul Roz: Nivel Roz, Traversa Şapte, Curtea Unu, Curier-Jos, Nouă. Nivel Roz…

— Am putea face o tură de joc până să ajungă la vreunul dintre noi, bombăni Inidar.

Momentul de intensitate dramatică era cumva subminat de conştientizarea faptului că aveam mult de aşteptat. Şi totuşi, nu ne-am clintit. Ne mai spuneam câte ceva fără legătură şi fără însemnătate, dar mereu cu o

ureche ciulită.

Şi atunci:

— Nivel Violet, Traversa Doi, Pilon Principal, Curier-Stânga, O sută douăzeci şi nouă.

Aguella rămase fără aer. Pentru câteva clipe, destul de lungi, nu mi-am dat seama de ce.

— Asta eşti tu? am întrebat eu prosteşte. Sunt sigur că-i aflasem numele oficial la un moment dat, dar îl uitasem de mult.

Ea dădu din cap. Începu să spună ceva, apoi mai dădu din cap de vreo câteva ori. Părea mai mult tulburată decât entuziasmată. Aproape îngrijorată.

N-am mai avut timp să mă mir de ciudata ei reacţie la veşti bune. Vorbitorul ajunsese, în sfârşit, la Nivelul Azur. Wormer şi-a plecat fruntea. Nivelul Violet se terminase şi numele lui nu fusese strigat.

Au fost doar şapte nume din Nivelul Azur. Al meu a fost al cincilea rostit.

Pentru o clipă, am îngheţat. Creierul meu a refuzat să mai facă vreo sinapsă. Nu mai respiram. Aripile mi s-au înmuiat şi-am făcut un picaj.

— A spus numele meu? am şoptit eu. Patruzeci şi unu, sigur? Nu treizeci şi unu?

Wormer s-a străduit cât a putut să se arate drăguţ. A încercat să pară vioi. Poate că şi Inidar s-a străduit, la fel, dar n-a reuşit cine ştie ce. Arăta ca o epavă şi mi-am dat seama că orice aş fi zis ca să-ncerc să-i alin suferinţa l-ar fi durut şi mai tare. Mila nu este niciodată foarte binevenită pentru cel compătimit.

Dar, pe de altă parte, reacţiile lor erau deja nesemnificative. O ştiam şi eu, o ştiau şi ei, din nefericire.

Grupul nostru de patru era împărţit acum în doi şi doi. Wormer şi Inidar aveau să rămână pe loc. Aguella şi cu mine urma să plecăm. M-am întors la docul meu, abia ajungând la timp. M-am legat repede şi am strigat în sus,

la Lackofa.

— Hei! Hei! Lackofa!

El şi-a deschis ochii şi m-a blagoslovit cu strâmbătura lui obişnuită de dezaprobare.

— Ei, ce mai e?

— Am reuşit. Sunt auxiliar!

— Pe cât de auxiliar este cu putinţă, zise el, sec.

— Foarte amuzant, Lackofa, dar n-ai nicio şansă cât de mică să mă superi. Nu astăzi. Sunt pe CC! O să fim colegi de echipă. Merg şi eu!

— Oh, asta era. Da, ştiu.

— De unde ştii? Nu poate să fie deja pe uninet. E prevăzut un sfert de oră întârziere pentru anunţurile oficiale.

Uninetul era o descoperire recentă, de abia de o sută de ani vechime, şi nimeni nu voia să renunţe la Vorbitori şi la tradiţiile lor.

Lackofa îşi închise ochii. Am accesat uninetul. Nu, anunţul nu era încă acolo, ia stai, uite, tocmai apărea. M-am repezit şi mi-am citit numele, drăguţul, minunatul meu nume. L-am marcat cu litere stacojii şi l-am citit din nou.

Un nume foarte frumos, care dădea foarte, foarte bine, aşezat clar în coada listei. Vederea lui m-a umplut de o profundă satisfacţie.

Apoi m-am trezit.

— Hei, Lackofa. Dar de unde-ai ştiut, dacă abia acum a apărut pe net?

Niciun răspuns.

— Tu ai făcut-o, l-am acuzat eu. M-ai sponsorizat!

— De ce-aş fi făcut aşa ceva? mârâi el.

— De ce-ai fi făcut aşa ceva? am repetat eu cu o emfază diferită. Tu nici măcar nu mă placi. Eu sunt un *gamer*. Un *loser*. Sunt pe locul o sută şaptezeci şi nouă în clasament, din cei nouă sute nouă *gameri*ânscrişi în lot cu mine.

Lackofa nu-mi răspunse la început, dar bănuiesc că a înţeles că n-aveam să-l slăbesc. A oftat din nou, a mormăit ceva în barbă numai pentru el, apoi, pe un ton ca al cuiva care a fost silit să mărturisească o crimă, a zis:

— Mi-am dezvoltat o morbidă curiozitate pentru eşecurile tale, Tocmin. Eu sunt un biolog, aşa că am acces la schema ADN-ului tău. Eşti, de fapt, pe locul o sută nouăzeci şi patru din ierarhie – ultimul joc pe care l-ai pierdut te-a coborât cincisprezece locuri.

— Au!

— Dar, în termeni de inteligenţă analitică pură, eşti foarte aproape de vârf.

— Eu?

— Da, şi nu face pe modestul cu mine. Ştii că eşti mai ager de minte decât *gamer*ii care te bat cu regularitate. Pierzi jocuri pe care ar trebui să le câştigi, nu dinadins, ci cu încăpăţânare. Tu joci la alt nivel. Nu încercând să câştigi, ci încercând să câştigi cu bunătate. Cu altruism.

M-am simţit stingherit. Uimit că Lackofa îmi acordase atenţie la un nivel pe care nu-l bănuisem nicio clipă.

— În orice caz, a mai zis Lackofa, avem un mare număr de savanţi geniali, de analişti geniali, de specialişti în comunicaţii geniali, de fizicieni geniali, de tehnicieni geniali şi de astronomi geniali la bordul CCS3-ului. Am stat şi m-am întrebat ce nu aveam şi răspunsul mi s-a ivit de la sine: n-aveam un *loser* genial. Aşa că, da, te-am sponsorizat. Acum, te rog, taci din gură, că am treabă.

Şi-a închis ochii şi m-a redus la tăcere, de data asta definitiv.

Loser genial? Era cu putinţă să fiu simultan măgulit şi insultat?

Evident.

Un memo s-a anunţat brusc, o invitaţie la joc din partea unui *gamer* numit Dryhad. L-am refuzat. Nu era

timpul pentru joc. Aveam gânduri mai importante de gândit, planuri de plănuit, aranjamente de aranjat.

N-aveam? Ba da, categoric că da. Cu siguranţă n-aveam timp de-un joc. Mai întâi de toate, trebuia să aflu tot ce se putea despre CCS3, despre motoarele de spaţiu-zero, despre Sectorul Trei şi sistemul său principal de stele.

Am accesat datele despre CCS3. Numai rezumatul mi-ar fi luat un an întreg să-l asimilez. N-aveam timp pentru toată prezentarea asta. De altfel, n-aveam nevoie de detaliile tehnice, aveam nevoie doar de… ei bine, deocamdată, aveam nevoie doar de imagini.

Da, da, am găsit. O adevărată navă pentru marele spaţiu. Nava mea de explorare. Nava mea personală CCS3, de care deja mă îndrăgostisem.

Loser genial?

Cel puţin, n-aveam să mă urc la bord nepregătit, arătând ca vreunul dintre proştii rătăciţi care nu ştiu să spună care-i intrarea şi care-i ieşirea. Aveam să învăţ fiecare perimetru, inch cu inch.

Atât de puţin timp. Nouăsprezece zile. Atât de mult de făcut şi timp ioc. Practic, niciun pic de timp. Nouăsprezece zile!

Pe viermii din adâncuri, părea să fie o plecare pentru totdeauna. Mintea mi-era concentrată intens, chiar obsesiv, pe CCS3 şi lansarea ei, dar toţi ceilalţi erau mult mai interesaţi de Intrarea în Dans cu înaltul Orbital Polar. Polarele erau ketrane, bineînţeles, exact ca noi, dar probabil cu o diferenţă de societate. Am spus probabil, pentru că nu ne întâlneam cu ei decât o dată la nouăsprezece ani.

În mod firesc, aveam şi rapoarte la mâna a doua de la celelalte cristale care le mai întâlniseră şi organizaseră o Intrare în Dans cu noi. Exact cu un an înainte, intraserăm în Dans cu înaltul Cristal Ecuatorial Doi, cristalul-frate cu al nostru, iar ei se întâlniseră cu un Polar cu numai trei ani

înainte de asta.

Totuşi, să obţii nişte rapoarte neoficiale vechi de trei ani nu era o metodă de a înţelege o civilizaţie. Şi, în orice caz, unele dintre lucrurile pe care cei de pe Doi ni le spuseseră despre Polare erau puţin cam stranii.

Mai ales pentru că se presupunea că Polarele erau îndeaproape implicate în coloritul penelor. Ceea ce nu era, în sine, un lucru rău, cred eu, ci numai foarte ciudat. Vreau să spun, dacă ai penelecu care te-ai născut, de ce-ai vrea să fie verzi sau mai ştiu eu cum?

Dar, şi mai important, se spunea că Polarele au făcut paşi mari în comunicaţii atmosferice. Asta, desigur, ar fi fost o realizare epocală care ar fi schimbat radical perspectivele. Dacă cineva ar fi descoperit cum să străpungă cu un semnal-undă radiaţiile din fundal, s-ar fi putut ajunge apoi la comunicaţii de la cristal la cristal. Şi atunci n-am mai fi fost o planetă alcătuită din treizeci şi două de cristale independente; le-am fi avut pe toate treizeci şi două ancorate la o unică reţea planetară. Aş fi putut juca împotriva unor *gameri* de pe cristale cu totul deosebite!

Aş fi putut să pierd jucând cu persoane pe care să nu le văd, de-adevăratelea, niciodată.

Dar poate că nu erau decât zvonuri. Una e să convingi electronii să se mişte printr-un cristal şi cu mult mai greu e s-o faci prin aer.

Dansul cu înaltul Cristal Orbital Polar n-avea să dureze mult, numai câteva ore. Niciunul dintre noi nu voia să îndure cumplitele eforturi necesare pentru a ne încetini mişcarea şi apoi pentru a accelera din nou. Astfel, urma să avem în cel mai bun caz trei ore în care să se poată zbura liber între cele două cristale. Şi, individual, aveam cu mult mai puţin.

Figuram pe lista de serviciu devreme, când distanţa dintre cristale era cea mai mare. Eram tânăr. Doar nu v-aţi

fi aşteptat ca vârstnicii să-şi dorească o jumătate de oră de zbor liber numai pentru a se bucura de zece minute de întâlnire.

Întreaga noastră societate era în fierbere. Eu? Nu chiar. Îmi stătea mintea la alte lucruri.

Eram îndocat, trecând rapid printr-un simulator al CCS3-ului de pe uninet pentru a douăzecea oară, când am auzit o voce care mă striga de foarte aproape. Mi-am deschis ochii şi, într-adevăr, era Aguella. Venise drept la traversa mea.

— Ellimist, ce faci?

Am clipit des.

— Cum?

— E timpul. Ce, vrei să spui că nu te uiţi la avertizoarele de timp? A sosit momentul! Intrarea în Dans.

— O, ai dreptate.

Mi-am desfăcut ghearele de îndocare şi m-am uitat atent spre sud. Polar fusese în raza noastră vizuală mai bine de o zi, dar devenise cu mult mai mare în ultimele câteva ore. De fapt, primul meu gând a fost că urma să ne ciocnim.

Aguella rânjea cu înţeles, aşteptând ceva anume. Aşteptând din partea mea să observ ceva. M-am încruntat şi mi-am întors privirile spre Polar. Atunci, am strigat:

— Hei!

Aguella dădu din cap.

— Mda.

— S-au dezvoltat asimetric. Uită-te la noua ramură.

Sfera sau ceea ce ar fi trebuit să fie o sferă, avea o gâlmă clară. Gogoloiul acela avea numai o zecime din diametrul cristalului de bază, dar era mult prea mare ca să fie o simplă ramură nou-dezvoltată, aşteptând o ajustare.

— Nu asimetric, a zis Aguella. Sau, cel puţin, nu acesta este scopul final, după câte cred eu. Poate că greşesc, dar suspectez o creştere dirijată. Nu poţi să vezi

de aici, dar eu cred că încearcă să-şi aplatizeze sfera în toate direcţiile. Cred că excrescenţa asta are o excrescenţă corespondentă pe partea cealaltă.

— Dar de ce ar…

— Aripi, zise ea triumfătoare. Polarele îşi creează aripi.

Pentru prima oară în ultimele şapte zile am uitat complet de CCS3. Aripi! Era ceva mai presus de ficţiune. Nu era nimic surprinzător în faptul că sfera era mai greu de ţinut în aer decât un corp cu aripi. Corpul cu aripi ar fi putut zbura în curentul de aer dominant şi efectiv să-l folosească pentru a-şi asigura ascensiunea.

Era răspunsul la motoarele utopicilor. Ataşând motoare unui cristal s-ar fi putut distruge coeziunea socială, dar un corp cu aripi ar avea nevoie de mai puţini oameni pentru a menţine plutirea. Pur şi simplu ar trebui să-l ridice mult mai puţin. Am citit odată că un corp cu aripi eficient proiectat ar îngădui unei jumătăţi din populaţia sa să fie în zbor liber în orice moment.

— Ar fi atât de neobişnuit dacă ar face-o, zise Aguella cu invidie. Mă întreb dacă noi vom încerca vreodată.

— Poate, i-am răspuns eu, cu îndoială. Mi-au revenit în minte imagini ale înţelepţilor în consiliu. Jumătate din ei erau atât de bătrâni că mai degrabă atârnau decât ridicau. Mi-ar fi plăcut să pun pariu că unii dintre ei au căzut morţi pe loc când au văzut aripile Polarului.

— Vino, hai să mergem! mă îmboldi ea.

Am adoptat formula doi timpi şi trei mişcări: zbor liber, rapid şi furios. Nu era nicio clipă de pierdut. Aguella, fiind o ketrană, fireşte că era mai rapidă decât mine, un ketran, dar şi-a stăpânit nerăbdarea ca să-mi permită să mă ţin după ea. Am zburat chiar în spatele ei. Asta avea avantajul de a-mi oferi o privelişte care includea deopotrivă cristalul cu aripi în devenire şi pe Aguella însăşi. Avea două pulpe minunate.

„N-ai nimerit-o, loomin, mi-am spus eu în gând. „Nu e exact lucrul la care trebuie să te gândeşti în momentul ăsta”.

Morii! împrăştia *morii* pentru mine!

Pentru mine? Nu, cu siguranţă că nu. Aguella ar fi putut avea orice mascul ar fi vrut. Era frumoasă, bine făcută, hotărâtă, inteligentă, cu simţul umorului, frumoasă, foarte frumoasă.

„Sunt prea multe *frumuseţi* în descrierea ta, m-am dojenit eu. Dar, atunci, era adevărat: Aguella împrăştia *moni.* Şi eu o urmam neajutorat, în curentul ei de aer.

Am virat la stânga, ieşind din siajul ei. Manevra asta m-a lăsat puţin în urmă, dar a fost bine-venită. Ca orice altceva m-ar fi scos la aer curat.

Am inspirat adânc, dar a fost aproape prea târziu. Penele mele erau zbârlite mai mult ca sigur. Cum a putut să-mi facă una ca asta? Era o parteneră de joc! Era o ofensă şi, cu apropiata călătorie, cu Intrarea în Dans şi... era o glumă proastă, fără îndoială.

Probabil că observase abandonul meu brusc, lipsit de delicateţe. Trebuie să fi ştiut de ce-l făcusem. Grozav, acum avea să fie supărată pe mine, iar eu nu eram nici pe departe în starea de spirit necesară pentru a fi diplomat, politicos şi să mă comport degajat. Creierul meu cedase.

— Aproape-am ajuns, zise ea. Uite!

— La ce? Să mă uit la ce? am chelălăit eu.

— Uite-i pe primii polari, drept înainte. Par să fie de vârsta noastră.

— Mda, ei bine, noi nu avem chiar aceeaşi vârstă, ştii, Aguella.

Ea râse. Era un râs tulburător.

— Suntem de aproape aceeaşi vârstă, Tocmin – din punct de vedere fizic. Ce-i drept, din punct de vedere psihic...

Râse din nou, un râs batjocoritor, îngăduitor, totuşi

înspăimântător de aluziv.

Am înghiţit în sec şi am încercat să nu interpretez în niciun fel faptul că mi se adresase cu pseudonimul, nu cu numele meu din joc. Întotdeauna mă numise Ellimist. Niciodată Tocmin.

O, asta era grozav. O, asta era de-a dreptul grozav.

I-am ignorat gluma, râsul şi, pe cât am putut, *morţii* care încă mai adăstau. M-am concentrat asupra polarilor.

Erau vreo două sau trei sute în aer, răspândiţi în dezordine într-un spaţiu de vreo două mile. Semănau mult cu noi, ecuatorialii. Ca doi nori vioi de dăunători înaintând în *V.*

M-am uitat înapoi şi mi-am văzut cristalul-casă. Mi s-a părut deodată de modă veche, greoi, în comparaţie cu forma revoluţionară a Polarului, care acum era incontestabil vizibilă ca un viitor corp cu aripi. Asta m-a făcut puţin defensiv, cred. Casa noastră era mai mare, mai veche şi, m-am gândit eu, mai frumos colorată. Dar Polarul era viitorul şi, aici, aprecierea casei mele scârţâia.

I-am studiat atunci pe polarii înşişi, uitându-mă după acele pene colorate artificial despre care auzisem, dar nu păreau deloc diferiţi de noi. Aveau, fiecare, „două plus patru egal cu patru plus două şi nimic mai mult”, cum obişnuia să spună pregenitorul meu: două pulpe, patru aripi, patru ochi şi două mâini.

Aguella şi cu mine am ales o pereche de polari care păreau dornici să ne întâlnească. Erau cam de vârsta noastră, amândoi masculi. Unul avea pene galbene, drăguţe, dar naturale, şi ochi de culoare ocru. Celălalt ieşea în evidenţă prin aripile lui mari şi stângace. Noi şi ei am zburat unii spre alţii şi ne-am oprit în aer la o distanţă politicoasă.

— Ea e prietena mea Doffnall, am spus eu, prezentând-o pe Aguella cu pseudonimul ei. Eu sunt Tocmin.

— El e prietenul meu Oxagast, iar eu sunt Menno, zise cel cu aripi mari.

— Bucuros de cunoştinţă, am zis toţi patru deodată.

— Aveţi o sondă spaţială gata de lansare! izbucni Menno.

Vorbise exact în clipa în care eu spuneam:

— Vă configuraţi nişte aripi!

Toţi patru am râs şi eu, cel puţin, m-am simţit mult mai bine. Curiozitatea ne apropia şi aveam câte ceva cu care să ne lăudăm, la urma urmei.

— Da, este Cristalul Cartografic Sector Trei, am zis eu, apoi, fără niciun gând de a mima modestia, am adăugat: Doffnall şi cu mine facem parte din echipaj.

— Din echipajul operativ? a întrebat Oxagast.

Aguella râse.

— Nu, îmi pare rău, niciunul dintre noi nu e savant. Suntem doar doi împătimiţi de jocuri care au avut noroc.

Am vorbit amical despre jocuri şi despre posibilitatea de a dezvolta un uninet între cristale.

Menno părea gata să spună ceva, deschisese chiar gura să-nceapă, dar şi-o închise şi se sili să zâmbească. Privirea deschisă a lui Oxagast deveni opacă.

— Asta ar fi grozav, zise Oxagast politicos.

Atunci Aguella aduse în discuţie aripile cristalului lor.

— Înţelepţii voştri nu s-au opus proiectului? întrebă ea.

Cei doi polari schimbară o privire.

— Ba da. Aşa că am trecut la vot general.

— La ce?

— Am votat. Fiecare dintre noi a primit dreptul să-şi exprime părerea, da sau nu, apoi am adunat totalurile. Proiectul aripilor a fost aprobat cu şaizeci şi unu de procente din totalul voturilor.

Aguella şi cu mine probabil că arătam şocaţi de-a binelea.

Menno surâse încrezut, dând din cap înţelegător la expresiile noastre nedumerite.

— Am făcut ceva schimbări în societatea noastră.

— Ceva schimbări? De ce?

Menno făcu un semn din mână spre casa lor.

— Pentru că a fost necesar. Nu-i putem lăsa pe înţelepţi să oprească progresul. Schimbările au început. Mari schimbări. Poporul decide acum. Mai avem numai doi ani până se încheie construcţia aripilor. Vieţile noastre nu vor mai fi la fel.

— Nu, cred şi eu că nu vor mai fi, am zis eu.

Eram invidios sau supărat – sau amândouă?

Eram, neîndoielnic, tulburat. Asta ştiu bine.

Oxagast părea mai puţin entuziasmat decât prietenul său Menno.

— Ideea e că poporul va avea atât de mult timp liber, odată ce aripile vor fi funcţionale, că vom face mari salturi înainte. Asta-i intenţia urmărită, oricum.

— Bineînţeles că vom face, zise Menno. Ce, CCS3-ul vostru? Fără supărare, dar va fi o jucărie faţă de ce vom construi noi. Înaltul Orbital Polar va deschide drumul, iar ceilalţi ne vor urma exemplul. Până vă întoarceţi voi cu Sectorul Trei, lucrurile vor fi foarte diferite pe aici.

— Diferit nu-i întotdeauna mai bun, am murmurat eu, gândindu-mă la pangabani.

Dar Menno mi-a replicat imediat:

— Eşti un *gamer* şi ţi-e frică de schimbare? Ce jocuri jucaţi voi, ecuatorialii? Toate jocurile care merită jucate sunt despre deţinerea controlului. Cu voturile şi cu celelalte schimbări care vor urma, o să încetăm să mai fim simple piese de joc, mutate ba ici, ba colo de către înţelepţi. O să devenim cu toţii înţelepţi. O să devenim *gameri,* în loc să mai fim cei jucaţi.

— În orice scenariu de joc există un echilibru între schimbare şi stabilitate, am explicat eu. Jocul – cel puţin,

cel pe care îl jucăm noi – constă în a face cea mai măruntă, cea mai insesizabilă schimbare şi a obţine rezultatul dorit.

— Foarte asemănător cu ceea ce facem noi, încuviinţă Oxagast. Numai că, în ultima vreme, unii *gameri,* şi înclină din cap spre Menno, unii *gameri* caută să schimbe regulile.

— Ne-am luat numele de Intruşi, zise Menno, cu un râs conştient de sine. Jucăm puţin mai radical. De ce minimalist? De ce schimbări marginale? De ce să nu mergem în interiorul jocului, să ne vârâm chiar în mijlocul acţiunii şi s-o luăm sub control? înţelegi ce vreau să spun? De ce *gamerul* trebuie să fie nevăzut în joc? Ba să intre în el!

Am primit un avertisment de timp. Era timpul să ne întoarcem. Avuseserăm prea puţină vreme la dispoziţie, totuşi, mă simţeam uşurat.

— Mă bucur că v-am cunoscut, am zis eu, puţin cam prea grăbit.

Aguella şi Oxagast au repetat ca un ecou salutul de la revedere. Dar Menno mi-a căutat grosolan privirea şi-a zis:

— Nu te teme de schimbare, ecuatorialule. O să vină fie că-ţi place, sau nu.

Apoi, spre marea mea uimire, şi-a strâns deodată mâinile, cu putere, şi a strigat un singur cuvânt:

— Pătrunde!

Ăsta nu mai era un salut sau o urare, ci era o declaraţie de credinţă. Era o provocare.

Aguella vorbise foarte puţin în timpul întâlnirii, dar, pe drumul de întoarcere nu i-a mai tăcut gura.

— Are dreptate, zice ea. Uite ce au realizat! Aripi. De ce? Au schimbat regulile, nu-i aşa? Acelaşi lucru şi în joc, au schimbat regulile.

— Mda, ei bine, dar n-a precizat dacă aşa a câştigat mai multe jocuri, i-am atras eu atenţia.

— Poate că într-o zi o să putem juca împotriva lor, a

zis Aguella.

— Poate chiar mai curând decât crezi, i-am spus eu, amintindu-mi de privirile ciudate, constrânse, ale polarilor, în clipa când menţionasem despre comunicaţiile între cristale.

Oare polarii găsiseră soluţia? Asta ar fi fost o adevărată revoluţie, cu mult mai profundă şi decât răsturnarea cârmuirii înţelepţilor.

Bineînţeles, transmisiile lor ar fi absolut fără nicio noimă, în lipsa unor receptori de pe celelalte cristale. Altminteri ar fi doar o voce strigând în vânt, neauzită.

Aşa am crezut eu şi m-am mulţumit cu această iluzie.

capitolul 6

A doua zi, când înaltul Polar Orbital pierise de mult din vedere, am urcat la puntea CCS3-ului pentru prima oară.

Există simulări şi există realitatea. Şi daţi-mi voie să vă spun că nicio simulare, indiferent cât de bine ar fi făcută, nu se compară cu realitatea. Problema cu simularea este că ştii că este o simulare. Realitatea, pe de altă parte, ei bine, e reală.

Lackofa, ca sponsor al meu, a fost ghidul meu la primul tur. Aguella fusese aleasă prin procedeul obişnuit, aşa că, în lipsa unui sponsor, avea deopotrivă avantaje şi dezavantaje.

Dezavantajul era că nu avea pe nimeni care să-i răspundă la întrebări. De aceea s-a ţinut după mine, ceea ce a fost foarte plăcut. Avantajul era că nu trebuia să-şi facă griji că-l stingherea cumva pe sponsor.

Cuvintele cu care m-a întâmpinat Lackofa au fost:

— Încearcă să nu te arăţi complet idiot, bine? Asta-i tot ce-ţi cer.

CCS3 fusese construit după liniile standard. Era un cristal de cultură, de o singură culoare, cu formă mai curând ovoidală decât sferică. Înăuntru îşi aveau locul cei

o sută patru membri ai echipajului – operativ şi auxiliar. Dar, bineînţeles, niciunul nu asigura ascensiunea. Am fi putut să-l ridicăm, dacă acea mişcare familiară ne făcea să ne simţim mai bine, dar ridicatul era neînsemnat, nenecesar. O ocazie de a vedea, presupun, cum ar fi într-un cristal cu aripi.

CCS3 se afla într-un câmp de forţă care conţinea o atmosferă şi care, speram noi, avea să ţină departe cele mai multe dintre resturile din spaţiu. Dacă acest câmp de forţă ar fi căzut vreodată, ne-am fi pierdut atmosfera. Sistemul de rezervă consta într-un labirint de ţevi îngropate în traverse şi piloni, care, în fiecare încăpere, asigura aer de respirat.

— Tragi pur şi simplu de capătul tubului de la guler, uite-aşa, demonstra Lackofa. Şi îl fixezi în gura de aerisire, uite-aşa. Apoi respiri normal, până când câmpul de forţă se reface sau până când mori îngheţat, care-o fi să se întâmple prima.

— Şi dacă nu suntem îndocaţi? întrebă Aguella. Dacă suntem pe una dintre rampe?

— Există nişte uşi de urgenţă şi acolo, zise Lakofa. Bună întrebare. Gândeşti înainte.

Asta m-a făcut mai atent puţin. Oare Lackofa urmărea o întrevedere faţă-faţă cu Aguella? Că doar nu dădea iar cu *moni?* Nu, aş fi observat asta.

Mi-am decuplat simţul memoriei din circuit şi am dat puţin din aripi ca să le aşez mai bine la spate. N-a mers. Te mai avertizează unii cum e să fii supus sprayerii cu *moni;* ce nu-ţi spun este cât durează efectul.

— Şi dacă zburăm prin spaţiul-zero când cade câmpul de forţă? am întrebat eu.

Lackofa mi-a dăruit o privire ucigătoare.

— O să ieşim instantaneu din spaţiul-zero şi-o să reapărem în spaţiul normal, unde va trebui, din nou, să respiri prin tubul tău sau să mori îngheţat. A, apropo! E

greu să zbori prin vid. Aşa că, dacă pierdem atmosfera, o să-ţi doreşti să fii îndocat.

Mi-am închipuit într-o clipă bătând din aripi disperat, zadarnic, prin spaţiu, în timp ce CCS3 s-ar pierde din vedere, îndreptându-se spre vreo stea îndepărtată.

Ei bine, nimeni nu spusese vreodată că o călătorie prin spaţiu era lipsită de primejdii. Generaţia 9561 a susţinut că pierduse aproape zece procente din Generaţia 9547, primii Generaţionişti care au încercat călătoria spaţială, şi şase procente din Generaţia 9548. Chiar şi mai recent, în 9558, pierduseră un număr substanţial în accidente spaţiale.

În plus, şi izolat Generaţioniştii mureau frecvent. Intra în natura lucrurilor. Corporaţiile de forme de viaţă nu se agitau prea mult pentru fiecare membru, pe care îl puteau înlocui.

— Veniţi cu mine, ţineţi aproape şi nu atingeţi nimic, ne instrui Lackofa. Zbură în sus şi noi ne aliniarăm cuminţi în spatele lui. Sus, tot mai sus, printre traversele bizantine, neobişnuite, trecând de docuri, unele la care încă se mai lucra la dotări şi încă se mai lustruiau.

Ne-a condus la o rampă cum nu mai văzusem niciodată vreuna asemănătoare – nici măcar în simulări. Era ca o sferă cu un ţugui la mijloc, de vreo cincisprezece picioare diametru, plină de beculeţe pâlpâitoare, indicatoare şi video-display-uri. Toate făcute din metale, filamente de carbon şi cristale plate. Îţi dădea puţină claustrofobie, cu toate lucrurile acelea opace care te înconjurau.

— Ce-i asta? am întrebat eu mirat. Nu era în simulare.

— Nu, zise Lackofa. Acesta este centrul de comandă de rezervă. În caz de avarie catastrofală a cristalului principal, maşinăriile acestea pot fi folosite pentru a continua să piloteze nava.

— Cum?

— Unitatea asta este independentă. Nu poţi s-o vezi, dar are propriile sale motoare, care generează un câmp de forţă propriu. În caz de avarie catastrofală a cristalului principal, capsula asta se detaşează, se desprinde şi continuă să zboare.

— Fără... fără majoritatea echipajului, am zis eu, neputând să cred ceva atât de monstruos. Şi nu apare în simulări.

Privirea lui Lackofa era de oţel.

— Nu, nu apare în simulări. Şi n-o s-o găseşti nici pe uninet. Trebuie să înţelegi ceva: aici nu mai e ca-n vechea ta viaţă. Călătoria asta e ceva mai mult decât o excursie ştiinţifică nevinovată. Şi, cu siguranţă, nu este un joc.

Tonul lui îmi dădu fiori reci. Aguella şi cu mine schimbarăm o privire cu înţeles.

Am mai rămas o vreme pe lângă rampa întunecată, bine conturată. Să pluteşti departe de cristalul-casă, de atmosfera în care trăiseşi! Dar, deodată, am înţeles că trecuserăm o graniţă.

— Ce e afară? l-am întrebat eu pe Lackofa.

El a clătinat încet din cap.

— Nu ştim sigur. Dar, acum doi ani, o navă de origine necunoscută a ieşit din spaţiul-zero la doar un milion de mile depărtare de noi şi ne-a ars senzorii orbitali. Capsulele-satelit sunt descărcate o dată la şase luni, după cum ştiţi, pentru a prelungi viaţa senzorului. Dar, spre norocul nostru, am descoperit nava la numai două luni după ce apăruse din spaţiul-zero. Am trimis o sondă-robot teleghidată ca s-o intercepteze şi s-o supravegheze. Sonda nu s-a mai întors. După alte două luni, am primit un răspuns de la altă capsulăsatelit. Nava străină deschisese focul asupra sondei noastre şi o distrusese, folosind un soi de armă cu raze de înaltă energie. Nu existau semne de viaţă la bordul navei. Fusese programată să se apere

singură, presupun. Am modificat o altă sondă-robot, dotând-o cu un câmp de forţă defensiv şi cu motoare mai rapide, şi am trimis-o şi pe ea să intercepteze nava străină.

De data asta, am avut noroc. Nava străină a tras în sondă, dar până să-şi poată ajusta tirul la sistemul ei defensiv, sonda se lipise şi se cuplase la nava străină, extrăgând datele din computerul ei.

A fost o singură problemă: când sonda s-a desprins pentru a se întoarce, nava a deschis din nou focul şi a avariat-o. Am recuperat-o, dar n-am putut să salvăm decât o parte din date.

— Cât ştim? întrebă Aguella.

Lackofa şovăi. După care:

— Voi doi înţelegeţi foarte clar, sper, că nimic din toate acestea nu trebuie să ajungă la cunoştinţa publicului larg. Vreau să spun, sub pedeapsa cu izolarea.

Apoi repetă, apăsat:

— Sub pedeapsa cu izolarea.

Asta m-a zdruncinat. Izolare? Pentru dezvăluirea unui secret? M-ar scoate din îndocare? Mi-ar interzice zborul liber până aş muri de foame şi de singurătate şi, la sfârşit, aş pătrunde ca un burghiu în câmpurile de lavă de dedesubt?

— Toate rasele pe care le-am mai întâlnit până acum au fost paşnice, zise Lackofa. Dar rasa aceasta, rasa care a construit această navă-fantomă, nu e aşa. Probele demonstrează că răspund cu extremă violenţă chiar şi la cea mai mică provocare. Violenţă extremă. Ei îşi spun capasini. De vreme ce nava lor s-a ivit din direcţia Sectorului Trei, am presupus că planeta capasinilor este acolo. Misiunea CCS3 este aceea de a contacta această rasă şi a încerca să ajungă la o înţelegere de pace.

— Şi dacă aceşti capasini nu sunt interesaţi de pace? întrebă Aguella.

Lackofa zâmbi cu superioritate.

— Atunci o să sperăm că vom ajunge înapoi acasă cu destule informaţii care să ne permită să facem faţă provocării. De un singur lucru suntem siguri: capasini! nu ştiu că existăm. Dacă o să ne întâlnim cu ei, o să păstrăm locaţia planetei noastre strict secretă. Uneori, adăugă el gânditor, lucrurile care par să fie necazuri sunt, de fapt, binecuvântări deghizate.

— Ce tot spui acolo?

— Planeta-mamă a Generaţiei 9561 are un fundal de radiaţii atât de scăzut încât comunică regulat prin transmisie-recepţie de unde radio. Aceste unde se propagă, ştiţi şi voi. Îşi flutură mâna, arătând vag spre cer. Undele generaţioniştilor se răspândesc fără încetare prin spaţiu. Cine ştie cine le va recepţiona şi probabil va înţelege acele transmisii? Cine ştie atenţia cui au atras-o deja generaţioniştii? Noi, pe de altă parte, rămânem invizibili în galaxie. Poate că nu e un lucru chiar atât de rău.

capitolul 7

În trei săptămâni, am ştiut CCS3-ul real la fel de bine cum îl ştiusem şi din simulare. Îi ştiam fiecare pilon, fiecare rampă, fiecare sistem de rezervă. Îi ştiam chiar şi motoarele, pe cât de bine poate cunoaşte cineva un motor de spaţiu-zero.

Făcusem cunoştinţă cu mulţi membri ai echipajului, operativi sau nu. Fusesem prezentat unuia dintre cei trei înţelepţi care avea să ne fie comandant. Era un vârstnic posac, care doar a mârâit indiferent la mine, înainte de a se întoarce la treaba lui.

Mi-am petrecut toate perioadele de zbor liber pe navă. Iar timpul meu de zbor liber se triplase. (Mai aveam multe zile până la lansare şi deja fusesem scos din calcul ca factor de ascensiune.)

Aveam foarte puţin timp pentru joc şi mă tem că Inidar a resimţit asta. Vechile noastre relaţii se tensionaseră acum. Nu doar pentru că nu mai puteam juca,

ci pentru motivul din pricina căruia nu mai puteam juca.

Continuam să schimbăm memo-uri, făcând planuri de partide de joc, dar acestea n-au mai avut loc niciodată.

În schimb, mă vedeam mai mereu cu Aguella. Am tot aşteptat să mă mai sprayeze odată cu *morii,* dar, spre marea mea uşurare, nu s-a mai întâmplat. Foarte marea mea uşurare.

Deşi mă întrebam uneori de ce n-o mai făcuse. Oare greşisem cu ceva? Să fi fost din pricina modului în care reacţionasem? Pur şi simplu ca un juvenil panicat?

Nu conta. Nu era loc pentru treburi de genul ăsta în tr-o misiune vitală şi periculoasă în spaţiu.

Numai că mi-ar fi plăcut să ştiu de ce, atâta tot. Şi am primit un vag indiciu în timp ce amândoi asistam la instalarea câtorva dintre ultimele docuri.

Eram noi doi şi o ketrană al cărei pseudonim era Jicklet. Jicklet făcea parte din echipajul operativ – tehnician cinci. Îşi cunoştea bine meseria, dar, spre deosebire de mulţi dintre cei care sunt experţi în ceva, ea nu-şi pierdea răbdarea în faţa relativei noastre stupidităţi.

— Ăsta-i scopul principal al personalului auxiliar, explica ea, strângând o garnitură până ce ieşi adezivul pe margini. Sunteţi aici ca să învăţaţi câte puţin din toate. În felul acesta o să avem întotdeauna pe cineva de rezervă. Bun, acuma tu, Tocmik, ia rindeaua-ferăstrău ca să înlături excesul de adeziv.

— Mă cheamă Tocmin.

— Da, cum spui tu, Tocmid. Cu grijă. Lasă o margine.

Am răzuit adezivul deja pe jumătate întărit, cu grijă, lăsând o margine de opt inchi. Am avut mai puţin succes cu adunatul excesului buclat în pâlnia de evacuare.

— Trebuie să ai grijă să nu scapi niciun strop, zise Jicklet. Suntem chiar deasupra motoarelor. N-ai vrea să fii acolo, jos, într-un costum care se face deodată scrum. Aşa, vezi. Bine lucrat. Acum lustruieşte până nu mai rămâne

nimic şi strigă-mă când eşti gata, să vin să văd ce-ai făcut.

Dădu din aripi şi se ridică la celelalte perechi de novici pe care îi superviza. Aguella şi cu mine secaserăm un suspin de uşurare pentru că plecase.

Şi atunci înaltul Cristal Ecuatorial a explodat.

Un ciocan m-a izbit în moalele capului. Aripile mi-au fost smucite în spate de suflul exploziei. M-am învârtit în loc. Foc, foc pretutindeni!

Acum lucram şi rânjeam la Aguella, iar în clipa următoare urechile îmi sângerau, ochii mi se înceţoşau. Mintea îmi era un talmeş-balmeş de dărâmături şi bucăţele.

Ce se întâmplase?

Eram tăiat în vreo zece locuri de cioburile zburătoare. O schijă de cristal mi se înfipsese în spatele pulpei din stânga. Am smuls-o, ţipând şi urlând şi rostogolindu-mă prin aer, în timp ce făceam asta.

Ce se întâmplase?

Aguella – unde era? Nimic din ce vedeam nu mă lămurea în vreun fel. Resturile zburau în continuare pe lângă mine, prăbuşindu-se, învârtindu-se şi sclipind în cădere.

CCS3-ul rămăsese pe poziţii. Dar Aguella unde era?

— Aguella! Aguella!

Am auzit un geamăt, abia desluşit prin ţiuitul urechilor mele. Mi-am ridicat privirile şi am văzut-o. Se folosise de gheare ca să se agaţe de o bucată de traversă nelustruită.

Şi apoi s-a întâmplat din nou. De data aceasta, am văzut. Mă uitam în sus, la prietena mea, în timp ce şuvoaie de sânge gros, portocaliu-aprins curgeau din faţa ei. Dar dincolo de ea, sub CCS3, printre piloni şi traverse am văzut cilindrii strânşi buchet, gâtul arcuit, şi excrescenţele ostile ale unei nave străine. A străbătut încet atmosfera, fără grabă. Nu semăna nici pe departe cu o navă

generaţionistă sau illamană. Nici pe departe din ce văzusem sau îmi imaginasem vreodată.

Părea să dea ocol încet cristalului-casă, pândind, aşteptând, şi-apoi atras din nou. Un fascicul de energie, de un roşu-palid. Fasciculul s-a repezit în jos, spre miezul cristalului meu casă, biata mea casă deteriorată. De data asta mă aşteptam la suflul exploziei când cristalul supra-încălzit a explodat, făcându-se fărâme.

Lumea mea a căzut, s-a prăbuşit. Acum era ruptă în două. Un fragment egal cu o treime din întreg se învârtea, coborând în spirale. Aripile ketranilor băteau frenetic, dar echilibrul se pierduse. Şi mult prea multe aripi n-aveau să mai bată niciodată.

Ceea ce mai rămăsese din înaltul Cristal Ecuatorial era ciuntit şi ars. Marginile erau rupte, crestate şi ascuţite. Dar încă plutea. Puteam vedea miile mele de fraţi şi surori, toţi făcând supraeforturi, toţi ridicând împreună. Cei din zborurile libere se grăbeau spre docuri, pe oriunde puteau, pe oriunde mai era cu putinţă doar ca să ajute la ridicat.

Dar nava străină nu-şi terminase acţiunea. De data asta, n-a mai fost o armă cu raze. De data asta, a împrăştiat un nor de proiectile. Mici, atât de mici că abia se puteau vedea cu ochiul liber, milioane de ancore minuscule ca nişte ciocuri metalice. Zgomotul a fost ca al erupţiei unui vulcan. Proiectilele au împroşcat cristalul cinci secunde, nu mai mult, dar la sfârşitul acestui interval de timp toţi ketranii neprotejaţi au fost sfârtecaţi. Întregul cristal a fost probabil scăldat în sânge.

Trupurile au început să cadă. Cristalul însuşi a început să cadă. Drept în jos, mai jos, şi câştigând viteză, fără niciun suflet rămas ca să-l mai ţină în aer.

Avea să dureze mult timp până să străbată în cădere cele trei sute de mile. **capitolul 8**

— Aguella! Am bătut din aripi ca să ajung la ea. Era conştientă, dar pe ducă.

— Îndocaţi-vă, proştilor! îndocaţi-vă acum! strigă o voce. Jicklet. Pornim!

Am auzit vaietul slab al motoarelor încălzindu-se. Am luat-o în braţe pe Aguella, cum am putut; aripile ei băteau, dar slab. Am luat-o şi am dirijat-o, trăgând-o spre cel mai apropiat doc. Docul pe care tocmai îl terminaserăm de aranjat. Am lipit-o cu spatele de el.

— Leagă-te! Ascultă-mă: leagă-te!

Ea dădu din cap a încuviinţare, cu ochii injectaţi, rătăciţi. Am văzut legăturile strângându-se în jurul pieptului ei. Era îndocată. Acum, era rândul meu. Cel mai apropiat doc deschis era la vreo cincizeci de picioare distanţă.

Nava străină ne ochise. La început, probabil că arătaserăm ca o parte din cristalul-casă. Dar acum putea vedea că încă mai pluteam, că eram de sine stătători. Cu toate acestea, nu se grăbea. De ce s-ar fi grăbit? Nu eram în stare să rezistăm. Eram neajutoraţi.

Nava străină viră leneşă, întorcând vârful ca de pumnal în linie cu noi. Cu degete amorţite am pipăit prin doc, m-am răsucit, m-am legat, şi atunci nava străină a tras.

Fasciculul, de data asta. Cu precizie mortală. Ne-a lovit drept în centru.

Dar câmpul de forţă fusese ridicat de cineva care gândea mult mai limpede decât mine. Raza roşie a fulgerat şi un disc de lumină strălucitoare a apărut la marginea câmpului de forţă.

Nava străină s-a îndepărtat. Eram pe nava uninetului acum, îndocat, capabil să citesc indicatoarele motoarelor. Trebuiau să furnizeze nouăzeci şi cinci de procente din puterea maximă ca să plece. Acum eram la şaizeci şi cinci de procente.

Ştiam că toată lumea murise. Genitorii mei, morţi. Inidar, mort. Wormer, mort. M-am uitat în jos şi am văzut-

o, casa mea, o pată de lumină încă în cădere. Cât durează să cazi trei sute de mile? Cât va mai trece până când se va lovi de câmpurile de lavă, se va chirci şi se va face scrum, dispărând pentru totdeauna?

Nava străină ne dădea târcoale, apropiindu-se. Părea curioasă. Interesată. Ca un savant care studiază nişte microbi noi sub lupă.

Apoi un aparat de zbor mai mic, ca o cutie, versiunea cu aripi a navei principale, fu ouat din pântecele său. Ne-a ocolit, apoi s-a apropiat, încercând să pătrundă la noi, tatonând câmpul de forţă. S-a oprit. Indicatoarele motoarelor se ridicaseră la optzeci de procente.

Naveta amuşina mai departe, foarte încet. S-a proptit în câmpul de forţă, a împins în el. Câmpul a ţinut. Motoarele erau la optzeci şi patru de procente. Am putut vedea o singură siluetă, o umbră prin fereastra transparentă din vârful navetei. Era la mai puţin de douăzeci de iarzi distanţă. L-am putut vedea, el m-a putut vedea pe mine. De-acum devenise o chestiune intimă, personală.

Naveta începu să lumineze, de parcă se încinsese la interior. Lumina deveni din ce în ce mai puternică, până când deveni orbitoare, zgâriindu-mi retina.

— O să-l străpungă, am zis eu.

Nu aveam nimic. Niciun fel de armă. Înţelegeam noţiunea de armă la modul teoretic, ce *gamer* n-o înţelege? De altfel, navele generaţioniştilor aveau întotdeauna nişte arme uşoare. Dar noi nu aveam niciuna. Nu avuseserăm niciodată.

Vârful navetei apăsa pe câmpul de forţă. Începuse să înainteze, încet. Absorbea şi reflecta câmpul de forţă şi înainta lent, totuşi mai rapid decât creştea bara albastră şi cifrele pe indicatoarele motoarelor. Avea să treacă de câmp mai înainte să putem noi fugi. Odată ce va face o spărtură, va urma norul de proiectile.

Nimic. Nicio armă. Unelte manuale. Răzuitoarele şi perforatoarele pe care le folosisem pentru…

Perforatoare. Perforează şi rup!

Era absurd. O mutare perdantă. Genul de manevră stupidă care i-ar fi făcut pe ceilalţi *gameri* să se tăvălească de râs.

Singura manevră pe care o puteam face.

M-am desfăcut din legăturile docului. Am zburat pe vârful unei traverse goale. Era ascuţit, fără măciulia obişnuită de siguranţă. Ce greutate puteam căra? Ar fi trebuit să ştiu cât cântăreşte fragmentul liber din capătul traversei, ar fi trebuit să ştiu, dar nu ştiam şi nu mai aveam timp, acuma.

Am luat-o pe ghicite. Avea şase picioare. Puteam să car atâta. M-am învârtit pe lângă vârful traversei, cu degete neîndemânatice, aproape scăpându-mi cuţitul-perforator. Am început să decupez un inel în jurul cristalului gros de un picior. Am tăiat. Am tăiat. Nu mai ţineam cont acum de aşchii.

Tăiasem traversa de jur-împrejur. M-am dat puţin înapoi şi am sărit drept pe traversă. S-a rupt curat. Destul de neted. Nu era o tăietură profesionistă, dar mergea.

Mi-am înlănţuit braţele în jurul ei şi am ridicat-o. Nu cântărea foarte mult, puteam s-o ridic. Mi-a fost mai greu, foarte greu, s-o întorc.

Am luat-o la subsuoară, mi-am găsit un mic punct de sprijin cu o gheară şi am bătut puternic din aripi.

Am zburat drept spre navetă. Repede, cât am putut să dau din aripi, nepăsător, căci n-aveam timp să mai stau pe gânduri acum, n-aveam timp să mă întreb cum aveam să supravieţuiesc impactului.

Şi, parcă derulat cu încetinitorul, faţa din fereastră s-a întors. N-avea decât doi ochi, amândoi privind înainte. Albaştri. Aproape frumoşi. Ochii albaştri m-au privit şi apoi s-au deschis larg. Ce emoţie era? Frică? Batjocură?

Uimire?

Lumina era orbitoare, abia de-mi puteam ţine ochii deschişi; nu vedeam nimic, în afara celor doi ochi albaştri, holbaţi.

Am lovit. Vârful traversei a pătruns prin învelişul de metal, s-a înfipt cam de-un picior, apoi s-a oprit. M-am tras înapoi. Traversa a ieşit cu mine odată.

Am ridicat-o, şi apoi, cu toată greutatea, am împuns, de data asta, direct în pilotul străin. Din nou vârful traversei s-a oprit brusc.

Dar acum lumina s-a stins. Bâzâitul electric al câmpurilor de energie a slăbit.

„Înalţă-te, prostule, foloseşte gravitaţia!” a ţipat o voce în capul meu. Bineînţeles!

Am dat din aripi să câştig altitudine. Sus, mai sus, ochii albaştri m-au urmărit, totuşi, mi s-a părut mie, mai mult curioşi decât duşmănoşi.

M-am ridicat la douăzeci de picioare. Acum! Am plonjat. Aripile au bătut greu aerul şi am căzut, cu vârful traversei îndreptat în jos.

Traversa a lovit naveta străină chiar deasupra cockpitului. Cristalul a pătruns adânc. N-a fost nicio explozie. Nimic dramatic. Dar când am dat drumul traversei şi am lăsat forţa de inerţie să mă poarte în jos, prin faţa ferestrei, am văzut că străinul se holba fără nicio expresie.

Vârful traversei străpunsese cockpitul şi i se înfipsese în marele lui cap.

În clipa aceea, cu naveta străină jumătate înăuntru, jumătate dincolo de câmpul de forţă al CCS3-ului, motoarele noastre în sfârşit au pornit.

Pentru un moment cumplit, de năuceală, întregul univers s-a prăbuşit în jurul meu. Iar în momentul următor, pluteam fără senzaţia de viteză prin nimicul alb opac al spaţiului-zero.

Mica navetă străină încă mai era cu noi. Străinul pe care îl ucisesem eu încă se mai uita fix, cu frumoşii săi ochi albaştri.

Capitolul 9

Am ieşit aproape imediat din spaţiul-zero. Numai unul dintre înţelepţi se aflase la bord în momentul atacului. A apărut pe uninet. Făcusem cunoştinţă cu el foarte scurt. Pseudonimul sub care se prezenta de obicei era Farsight. Era un nume potrivit rolului său. Un nume de înţelept.

— Este limpede că planeta Ket a fost atacată de specii străine, de origine necunoscută. Calculăm o traiectorie de întoarcere şi sperăm să punem această navă la dispoziţia altor cristale-casă. Probabil vom putea să fim de un oarecare ajutor, deşi, fără arme…

Penele lui Farsight căzură şi el îşi plecă ochii. Era foarte bătrân. Speram să fie şi foarte înţelept. Voiam să cred că era. Dar el părea să nu ştie că duceam cu noi o navetă străină.

Cei din echipajul auxiliar nu-i adresează memo-uri unui înţelept. Nu se făcea. Mai ales nu în toiul unei crize. Dar eu eram prea aţâţat ca să-mi pese foarte tare de regulile de politeţe.

I-am tastat un memo în aşteptare. Putea să-l ignore, dacă voia.

Am fost recompensat (şi încurajat) să văd că Farsight îmi răspunde numaidecât, deschizând un canal de comunicaţie. Capul i-a apărut brusc pe ecran şi păru să se uite drept la mine.

— Este tot cu noi?

— Da, înţeleptule, am răspuns eu. E prinsă în câmpul nostru de forţă. Jumătate înăuntru, jumătate în afară.

Nu era încurajator să-mi dau seama că niciunul dintre cei de la comandă n-avea habar de ceea ce se întâmplase aici, jos, lângă motorul trei. Că habar n-avea că fusese compromis câmpul de forţă. CCS3-ul fusese luat

mai pe nepregătite decât îmi închipuisem.

Am relatat pe scurt, într-un memo, tot ce se petrecuse.

Reacţia a fost imediată. Un fâlfâit de aripi şi o jumătate de duzină de specialişti au trecut pe lângă mine, îndreptându-se către naveta străină. Lackofa era unul dintre ei.

S-a oprit şi a strigat:

— Ei bine, vino şi tu, eroule. Tu l-ai ucis.

Era un dos de palmă tipic din partea lui Lackofa. Dar mai degrabă m-a durut decât m-a uşurat. Ucisesem. Încălcasem a doua dintre Cele Cinci Porunci: Să nu iei viaţa niciunei fiinţe inteligente. Pe locul secund, ca importanţă, după: Ridică pentru toţi.

Am aruncat o privire înapoi, către Aguella. Era în viaţă. Dar în niciun caz nu putea veni cu mine. O lungă perioadă de îndocare, iată ce-i trebuia acum. Avea să se facă bine. Avea să se facă bine.

Trebuia să se facă bine. Supravieţuirea ei devenise vitală pentru mine. Nu mai aveam pe nimeni altcineva.

M-am desprins din doc şi am zburat să-l prind din urmă pe Lackofa. Era şi Jicklet cu el. Toţi şapte zburam prin faţa botului navetei, nervoşi, iritaţi, neştiind cum să procedăm.

— E un container, zise cineva. Toate lucrurile importante sunt înăuntru. Trebuie să intrăm în el.

— Învelişul metalic e destul de subţire, zise Jicklet. Dacă n-ar fi fost, atunci vârful traversei nu l-ar fi străpuns. Dar, vedeţi? Sunt nişte fire şi alte tipuri de conducte primitive care trec prin piele. Pot să cojesc metalul destul de uşor. Cu reţeaua de fire o să dureze ceva mai mult, dacă vrem să salvăm ce-i înăuntru. Şi dacă vreţi să vă deschid trapa, ei bine, va trebui să cercetez fir cu fir.

Aşteptă un răspuns. Un ordin. Mi se păru că nimeni nu ştia sigur cine era în măsură să comande, asta dacă era

totuşi vreunul.

În cele din urmă, Lackofa zise:

— Păstrează naveta străină în funcţiune. Dar grăbeşte-te. Fă-ne rost de o intrare.

Jicklet trecu la treabă şi doi dintre ceilalţi dădură zor s-o ajute. Erau tehnicieni cu experienţă, pe când Lackofa, eu şi ceilalţi membri ai ciudatei noastre echipe de salvare nu eram.

Lackofa părea mai îngrijorat decât îl văzusem vreodată. Eu, unul, n-aveam nevoie de niciun ajutor ca să mă simt groaznic. Amintirea casei mele căzând, lăsând o dâră de sânge ketran în urmă, îmi era încă proaspătă. Şi-aşa avea să rămână de-a pururi.

Acum puteam vedea bine străinul. Ochii lui fără de pleoape se întunecaseră, de parcă vreun pigment albastru mai închis îi izvora din porii irişilor. Capul avea formă de bulb, şi era mare, potrivit standardelor noastre. N-avea aripi. Avea un cioc în loc de gură, o chestie ascuţită, întoarsă în jos, care-i dădea o expresie tristă, dezamăgită. Mai multe braţe lungi, subţiri, cu mai multe articulaţii, atârnau moi pe lângă corp. Pielea îi era de un verde atât de întunecat, încât puteai să zici că-i neagră. Traversa lungă de cristal îi pătrunsese drept în creştetul capului.

— Capasin, zise Lackofa, ca răspuns la întrebarea mea nerostită. Cred că misiunea noastră de pace e anulată.

— Ce vom face acum? am întrebat eu.

— Spune-mi tu, *gamere.*

Jicklet îşi şterse faţa. Un conductor spart o împroşcase cu un lichid sub presiune. Ea îl închise la loc.

— Asta-i cam tot ce putem face. Suporţii structurali principali sunt în spatele ăsteia. Dacă îi tăiem, n-o să mai reuşim niciodată s-o închidem.

Era o gaură pătrată, împânzită de şpanuri ascuţite de oţel şi de o grămadă de fire. O gaură destul de mare cât să încapă prin ea oricare dintre noi – odată ce traversa ar fi

fost înlăturată.

— Hai să scoatem traversa, a zis Lackofa liniştit.

A fost o treabă oribilă. Când am ridicat traversa şi cadavrul străinului lipit de ea a început să se ridice spre gaură. Lackofa şi unul dintre tehnicieni au proptit cu spatele craniul neted, moale al străinului, după care am tras toţi odată. A scos un zgomot de ventuză, apoi traversa a ieşit afară. Corpul a căzut grămadă pe podeaua navetei.

Doi dintre tehnicieni au zburat cu traversa la gunoi. Niciunul n-avea de gând să propună să fie aşezată la loc. Nu o armă a unei crime. Nimeni nu se uita la mine. Niciunul n-a spus nimic, dar nici nu s-a uitat vreunul la mine.

— Trebuie să vedem dacă putem pilota chestia asta, a zis Lackofa.

Îşi umezi buzele. Nu se oferi voluntar. Nici Jicklet.

Nu mi-a fost greu să înţeleg: un spaţiu închis era destul de rău. Un spaţiu închis ocupat de un cadavru era şi mai rău. Cadavrele nu se ţineau prin preajmă. Cădeau din docurile lor, ca să ardă pe suprafaţa planetei de jos. Orice altceva era socotit hidos şi anormal.

Şi, totuşi, eu avusesem o relaţie cu străinul mort. Era al meu, într-un fel, greu de definit.

— O fac eu, am şoptit.

— Nu eşti obligat, zise Lackofa cu blândeţe. Dar ochii lui spuneau pe dos: dacă nu tu, *gamere,* atunci cine?

— Trebuie să-mi daţi o mână de ajutor să intru şi să ies, am zis eu. M-am uitat implorator la Lackofa şi la Jicklet. O să mă scoateţi de-acolo?

Jicklet îşi puse o mână pe braţul meu.

— Şi de-ar trebui să spintec naveta ca pe un liliac, tot o să te scoatem.

Am respirat adânc de vreo câteva ori. N-aveam timp de pierdut. Farsight aştepta cu nerăbdare raportul nostru. Voia – cu toţii voiam – să ne întoarcem la Ket.

— Uită-te după arme, a zis Lackofa.

Am dat din cap. O să mă uit după arme. Dacă mi-aş fi putut înfrânge pornirea de panică şi de a-mi sfâşia aripile într-un acces de furie.

Am aterizat pe navă. Mi-am strâns bine aripile pe lângă corp. „Fă-o dintr-o săritură rapidă, Tocmin. Dintr-odată”.

Am făcut un pas, am picat prin gaură şi am aterizat cu o pulpă drept pe podeaua lipicioasă de sânge şi cu cealaltă pe o pereche de braţe ale străinului.

Am căzut peste el, inert pe punte, cu faţa la câţiva inchi depărtare de ochii, acum opaci, ai capasinului. Strigătul a fost în gâtul meu mai înainte să pot gândi.

Am strigat, cuprins de panică, peste tot în jurul meu, închis înăuntru! Niciun petic de cer! Niciun petic de cer!

— Închide ochii! a urlat Lackofa. Tocmin, închide ochii! Nu te uita!

Frica ascuţită din glasul lui m-a speriat şi mai tare. Dar mi-am închis ochii, l-am strâns cât am putut. Şi mi-am lipit aripile pe lângă corp.

Am respirat repede, apoi mai încet, silindu-mă să fiu calm, calm.

„Deschide încet un ochi, Tocmin. Nu, uită-te în altă parte, nu la capasin. Sus. Uită-te-n sus, la gaură, uită-te-n sus, la deschizătură şi dincolo de ea, la câmpul cu stele. Un cer de noapte. Nu cerul meu de noapte, dar un cer foarte asemănător.

Cer. E în regulă, pot să fac asta. Pot”.

Mi-am deschis şi celălalt ochi. M-am ridicat în picioare, am stat drept, tremurând, dar fără panică. Însă a fost nevoie de un efort deosebit să-mi smulg privirea însetată de cer de pe pătratul liniştitor de deasupra mea şi să mi-o întorc de la cer şi de la chipurile tovarăşilor mei.

Cockpitul navetei era mic, după toate standardele. Şi părea şi mai mic din pricina instrumentelor de bord, care

mi s-au părut, la început, îngrămădite fără nicio noimă într-un morman de cutii negre cu leduri verzi.

Nu semăna deloc cu sistemele noastre de salvare de urgenţă. Sistemele erau primitive, făcute din metal, folosind mai degrabă electroni decât fotoni pentru transmiterea datelor. Toate proiectate pentru a fi acţionate prin atingere, nu prin memo-uri.

Era primitivă. Cum putea fi atât de primitivă? Versiunea la scară mai mare a acestei navete îmi nimicise cristalul-casă în mai puţin de cinci minute. Cum putea fi această navă atât de rizibil de înapoiată? Era o insultă, un ultraj.

— Trebuie să te grăbeşti, Tocmin.

— Da.

— Te simţi bine?

— Da. Da. Numai că… nu e drept. Vreau să spun că ei sunt… De ce ei…

— Tocmin, nu-i momentul.

— L-au ucis pe toţi!

— Ştiu, Tocmin. Dar nu avem timp, în clipa asta. Nu te mai gândi la asta. Concentrează-te. Este… este un joc, Tocmin. Este un joc şi tu eşti Ellimist. Analizează. Lasă sentimentele deoparte, este doar un joc.

Da. Asta era. O simulare, nu ceva real. Nu fusese nicio navă-pumnal. Niciun fascicul roşu-pal. Nicio tornadă de proiectile mici. Un joc. O problemă a minţii.

M-am scuturat, mi-am destins aripile dureros de strânse pe lângă corp. Existau nişte sisteme de control. Control fizic, transmisibil prin fire. Unele aveau rolul să conducă naveta. Altele erau doar pentru menţinerea funcţiilor ambientale. Apoi, mai erau şi armele.

Oare ce putea însemna simbolul ăsta? Să fi fost poziţia navetei? Probabil. Cel puţin, aşa-mi spunea judecata mea ketrană. Traiectoria. Viteza de rulare. Poziţia. Viteza aerului? Şi, dincolo de acestea… da, da,

acelea trebuiau să fie comenzile de zbor. Înaintarea. Marşarierul. Propulsia.

Okay, atunci chestiile astea lungi, manetele astea cuplate, astea trebuiau să fie comenzile armelor. Trebuia să ai îndemânare ca să zbori şi să lupţi cu naveta asta, în acelaşi timp. Cel puţin puteam s-o pilotez?

Nu prea bine. Dar, de ce nu. Poate. Până la urmă, poate la fel de bine ca o creatură străină care nu era dotată pentru zbor. Oare, de fapt, ce înţelege o creatură târâtoare din zbor?

— Ellimist? mă îmboldi Lackofa, cu blândeţe, dar stăruitor.

Am tras adânc aer în piept. Următoarele cuvinte pe care le-am rostit aveau să-mi pecetluiască soarta, şi probabil soarta noastră, a tuturor.

— Poţi să-i raportezi lui Farsight că pot aduce naveta asta în interiorul câmpului nostru de forţă. Şi pot să zbor cu ea, când vom ajunge acasă.

— Are arme?

— Da. Nu ştiu ce anume fac ele. Dar există arme.

— Ucid, asta fac, zise Lackofa sumbru. Şi poate că e exact ceea ce ne trebuie**capitolul 10**

Nu eram cuplat. Nu primeam memo-uri. Şi nu era timp de instrucţiuni dincolo de cele transmise de Lackofa. El s-a întors repede la doc, i-a explicat în grabă lui Farsight ce aflaserăm, apoi a venit în grabă înapoi, ca să-mi transmită instrucţiunile.

— Facem un salt înapoi prin spaţiul-zero. Credem că de la distanţa asta, scurtă, putem nimeri intrarea destul de exact. Ordinele înţeleptului sunt ca tu şi cu mine să preluăm controlul navetei acesteia străine şi să ne ocupăm de orice acţiune defensivă cu putinţă.

— Tu şi cu mine? Vrei să spui că… înţelegi că va trebui să ne închidem aici.

— Da, zise Lackofa rece. Da. Jicklet ne va închide

înăuntru.

Mi s-a făcut rău la acest gând. Dar nu la fel de rău ca lui Lackofa. Era scăldat în *morii.* Frică. Mirosul acesteia îmi aţâţa propriul reflex de panică şi a trebuit să fac eforturi să-mi stăpânesc tremurul.

Illamanii călătoresc câţiva ani la rând odată, închişi în navele lor spaţiale paralelipipedice. Dar illamanii sunt fiinţe care trăiesc pe suprafaţa planetei lor, găsindu-şi adăpost în construcţii. Pentru un ketran, numai ideea de a fi închis este oribilă.

Jicklet l-a apucat de braţ pe Lackofa.

— Eşti în stare să faci asta? Pot să mă duc eu în locul tău. Tu eşti un biolog, eu sunt un tehnician. Asta nu e o treabă de biolog.

Lackofa păru pentru un lung moment că o să se agaţe de firul salvator care i se oferea. Însă, până la urmă, clătină din cap refuzând, incapabil să vorbească, dar făcând semn că nu, avea s-o facă el însuşi. Avea să îndure ceea ce niciun alt ketran nu putea îndura.

— Cum mi-ai spus şi tu mie, Lackofa, închide ochii, i-am strigat eu. Închide ochii. Te ajut eu să cobori.

El nu avu nimic de spus, nicio vorbă de duh sau observaţie ironică. Era prea copleşit. Şi aşa am descoperit că ajutându-l pe el să-şi depăşească frica, mă ajutam pe mine, cu a mea.

L-am ajutat să coboare încet, sprijinindu-l să stea lângă mine. Era ţeapăn ca o bucată de ţeavă.

I-am vorbit fără încetare, spunându-i vorbe liniştitoare, în vreme ce Jicklet şi ceilalţi lucrau să ne închidă în navetă. Niciun petic de cer. Niciun pic de cer. „Continuă să-i vorbeşti lui Lackofa”, îmi spuneam eu mie, „continuă să vorbeşti, nu-l lăsa să intre în panică, fără panică, fără panică”.

Mi-am dat seama că ţineam ochii strânşi, l-am întredeschis şi am aruncat o privire afară, pe fereastră. Ce

individ din specia ketrană ar fi putut rezista la asta? Să te uiţi la cer printr-un perete fals transparent? Să priveşti dintr-o cutie de oţel? Capasinii trebuie să fie animale involuate. Nicio fiinţă inteligentă nu putea trăi astfel.

Indirect, imprecis, bineînţeles; amândouă rasele, şi illamanii, şi generaţionişiţii, suportau captivitatea şi erau rase inteligente. Dar nu eram în stare să fiu raţional. Nu eram în stare de nimic altceva decât să ţip.

— Te simţi bine? mă întrebă Lackofa. Mă cerceta curios cu un ochi.

— Nu, dar tu?

— Nici eu.

— Haide. O să-ţi arăt ce-am dedus eu.

— Avem un nume pentru lada asta a morţii?

— Ladă. E destul de bun ăsta, am murmurat eu. M-am gândit care manetă de control i-ar veni cel mai uşor lui Lackofa s-o manevreze. Uite! Pune o mână aici. Asta e maneta de înaintare. O împingi în faţă, merge mai repede, o tragi spre tine, merge mai încet, o dai la stânga, cred că înseamnă să mergi cu spatele.

El dădu din cap. Penele sale începuseră să-şi recapete nuanţa roz, iar duhoarea *morţilor* de teroare se mai risipise. Era speriat, dar nu mai era în prag de panică.

Prin fereastră, am văzut cerul devenind alb. reintraserăm în spaţiul-zero. În numai câteva minute…

Lackofa îşi desprinse privirea de pe pupitrul de comandă şi o întoarse spre creatura moartă.

— Am avut dreptate. Probabil e un capasin, zise el. Apoi i-a atins capul, i l-a întors într-o parte, l-a studiat gânditor, şi a scos o punguţă mică de lucru. Era un biolog – un exobiolog, făcut pentru asta. Bănuiesc că atingerea creaturilor străine moarte era lucru uşor pentru el. Probabil asta chiar îl liniştea.

Dintr-odată, cerul lăptos a devenit din nou negru, negru şi plin de stele. Nu puteam zări planeta Ket. Greşise

pilotul? Dar oare aveam un pilot la bord? Mă pregăteam să-l întreb pe Lackofa, când ne-am rotit şi, deodată, lumea mea a răsărit în faţa ochilor, uriaşă, foarte aproape. Râurile roşii familiare şi mlaştinile cenuşii-verzui, deşerturile cu dungi cafenii şi norii pufoşi, de un verde-pal, totul mai frumos decât puteam îndura. M-a înjunghiat drept în inimă.

Lumea mea fusese asaltată. Mi-am lăsat furia să se reverse în voie. Îmi spăla frica, cel puţin parţial.

CCS3 s-a lăsat din ce în ce mai jos, spre marginea atmosferei. Câmpul de forţă lumina roşu, în timp ce încetineam la viteza de pătrundere în atmosferă. Ne-am întors la vechea noastră staţie, căutând casa pe care cu toţii ştiam că n-o vom mai găsi.

Nimic. Cerul era gol. Cerul care ar fi trebuit să fie plin de înaltul Cristal Ecuatorial, şi de zecile de mii de aripi bătând, şi de chipurile fericite şi… totul pierise, lăsând pe cer un gol care sfredelea sufletul pe dinăuntru.

Nava s-a întors, fără tragere de inimă, cum mi s-a părut mie, deşi, fireşte, un cristal, fie el chiar CC-ul, nu are viaţă, emoţii.

Am pornit cu viteză supersonică pentru a ne intercepta casa-soră, înaltul Cristal Ecuatorial Doi. Am încetinit, anticipând întâlnirea, dar n-am găsit nimic decât cerul gol.

O altă destinaţie, o altă înţelegere, treptată, că în locul unde ar fi trebuit să se afle un cristal roditor, nu mai exista nimic decât cerul gol.

De jur-împrejurul planetei. Staţie după staţie. Orbită după orbită. Gonind, apoi încetinind. Căutând printr-un cer gol. Acceptând inacceptabilul cu oroare crescândă.

Douăsprezece cristale dispărute. Câte vieţi pierdute? Mai era vreunul în viaţă? Mai rămăsese cineva lăsat în viaţă pe undeva?

Am intrat într-un banc de nori, un banc de trei zile,

locul unde ar fi trebuit să se afle recentul nostru partener de dans, înaltul Cristal Orbital Polar. Poate că bancul de nori i-ar fi putut ascunde, i-ar fi putut salva.

Ne-am încetinit înaintarea. Ştiam că toţi ochii se chinuiau să vadă, căutând. Cu siguranţă că, dacă ar fi aflat de atacul navei străine, polarii şi-ar fi oprit mişcarea, şi ar fi rămas între nori.

Am nimerit într-o oază de cer. Una dintre acele minunate luminişuri senine pe care norii mai mari le mai descoperă, din când în când. Înaltul Polar Orbital era acolo. Se mişca atât cât putea el de repede, cu toate aripile bătând, grăbindu-se să traverseze oaza şi să-şi găsească adăpost în faleza supraetajată a norilor din depărtare. Dar aripile cristalului erau mai mult un concept decât o realitate fizică, iar polarii se mişcau mai rapid decât ar fi putut-o face orice alt cristal.

Nava capasinilor se afla la două sute de yarzi deasupra. Pândind. Aşteptând.

— De ce nu atacă? am întrebat eu. De ce mai aşteaptă?

— Unele creaturi adoră vânătoarea, zise Lackofa cu nepăsare profesională. Unele găsesc o plăcere din a ucide.

„Treceţi odată la măcel”, am urlat eu în minte, neputincios. Ce, era amuzant pentru ei? Oare mizerabilii de străini râdeau în timp ce urmăreau creaturile înaripate, lipsite de apărare, încercând să-şi mişte casa în altă parte cu viteza unui dribling de *fuzzbalf*?

Deodată, senzorii Lăzii înviară. Farsight redusese câmpul de forţă, iar senzorii Lăzii, eliberaţi, culegeau date din mediul înconjurător.

Era semnalul nostru. Semnalul nostru să… să facem ce, mai precis?

Am înghiţit în gol şi am spus:

— Lackofa. Împinge maneta.

— Ce?

— Împinge maneta. Cincizeci la sută.

Rezultatul aproape că ne-a fărâmat pe amândoi. Lada a ţâşnit înainte. Străinul mort s-a rostogolit pe burtă. Am zburat de lângă CCS3 şi ne-am îndreptat spre înaltul Cristal Orbital Polar.

Era rândul meu. Am încercat comenzile cu amândouă mâinile şi am descoperit foarte repede că ipotezele mele despre cum funcţionau fuseseră greşite. Ne-am repezit pe-o traiectorie curbă în jos la o viteză cu puţin sub cea supersonică.

— Îndreapt-o în sus!

— Ştiu! am ţipat eu.

Am smucit de manetă şi cu un tremur agonic Lada a zvâcnit, împinsă din spate, a intrat în picaj dreapta, şi-a ţâşnit din nou spre înaltul cerului. Am potrivit direcţia şi ne-am fixat spre nava capasinilor, încă mergând cu o viteză nebunească.

Nu. Gândeam ca un ketran, nu ca un capasin. Motoare, nu aripi. O cutie, nu un trup. Mai multă viteză, nu mai puţină.

— Urcă maneta la şaptezeci de procente.

— Eşti nebun?

— FĂ-O!

Mai repede! mai sus şi mai sus, dar avusesem dreptate în ceea ce privea comenzile armelor? Oare nu aveam să-mi distrug propria navă sau, mai rău, să-i lovesc pe bieţii polari zburători?

Mi-am încleştat un deget pe un inel care ieşea în afară.

Fasciculul desenă o linie perfect dreaptă prin aer şi lovi nava capasină. A produs o mică explozie pe suprafaţa de oţel, la douăzeci de picioare mai în spate de vârful ca de stilet.

M-am răsucit, întorcând Lada cu burta-n sus, pentru a trece pe lângă şira spinării navei capasine.

O parte de ruşine a minţii mele a gândit: „Ei, acesta de-acum este un joc!”

Capitolul 11

Era un joc. Unul care nu semăna cu niciunul dintre cele jucate până atunci. Dar mă ajuta să mă gândesc la asta ca la un joc. „Nu te gândi că se petrece în viaţa reală, de-adevăratelea. Este numai un joc. Când totul se va sfârşi, Inidar şi cu mine o să râdem...”

Numai că Inidar era mort, nu-i aşa? Şi toţi ceilalţi... toţi.

Mi-am calculat inerţia, apoi am virat, ca să întorc Lada, dar am intrat într-o derivă necontrolată, care m-a târât vreo milă până am reuşit s-o aduc din nou pe linie şi să accelerez. Deriva a fost o surpriză. Nu era ca-n zborul nostru cu aripi.

M-am întors, dar nava capasină n-avea să-mi mai îngăduie să mă mai mişc în voie. Virase ca să ne întâmpine. Fasciculele sale mult mai puternice aveau să se descarce curând asupra noastră.

Şi totuşi, în jocul acesta, probabil că avantajul era al ţintei mai mici? N-aveam de unde să ştiu. Acţionam pe ghicite. Intuitiv. Nava mare, mai greoaie, cu fascicule distrugătoare *versus* nava mai mică, mai uşor manevrabilă, cu fascicul care înţepa. Cine câştigă în jocul ăsta?

Am tras. Ratare!

— Ia-o încet, ţinteşte cu grijă! am spus eu.

— Ce să fac? a strigat Lackofa, cu mâinile încleştate pe manetă de i se albiseră nodurile degetelor.

— Trage maneta înapoi! Acum!

Cadavrul străinului mă izbi în partea din spate a pulpelor. Dar nu mi-am luat ochii de la fereastră şi am văzut raza palidă săgetând pe lângă noi, fără să ne atingă. Îi făcusem să rateze!

Okay. Deci ăsta era jocul. Dacă avantajul meu era manevrabilitatea, atunci aveam să trec la manevrat.

Capasinii erau creaturi care trăiau la suprafaţa planetei. Trebuiau să fie aşa. Îşi pilotau nava ca nişte târâtoare, mai mult în două dimensiuni decât în trei.

— Împinge înainte. Suceşte la dreapta şi… da, aşa!

Lada zburase în sus, ieşind din planul navei capasinilor. Am îndreptat botul Lăzii în jos şi am tras. Nimerit!

Un motor. Lovisem un motor. Un jet de scântei şuierătoare şi gaze arse a izbucnit din gaura făcută. Capsula motorului a explodat, făcându-se fărâme. Nava capasinilor s-a învârtit în loc, nebuneşte, scăpată de sub control.

— Sunt scoşi din luptă! a strigat Lackofa triumfător.

Am tras din nou. Fără să mă gândesc. Fără să trec decizia prin filtrul conştiinţei, fără să ştiu. Am tras şi am ratat.

— Ce faci? E scoasă din luptă, a zis Lackofa.

De data asta, am ochit cu grijă. Am tras şi am ţinut inelul apăsat. Nava capasină a explodat în mii de bucăţele.

— *Acum* e scoasă din luptă, am şoptit eu.

M-am uitat spre Lackofa şi l-am văzut holbându-se îngrozit. Eu nu mai puteam să privesc aşa. Nu era vorba de insensibilitate din partea mea, ci doar că eu ştiam jocul, iar el nu. Capasinii ar fi tras din nou şi ne-ar fi ucis. Ar fi putut trage cu proiectilele mici în cristal.

— Singurul câştigător este cel care ucide, am zis eu. Acesta este jocul. Jocul lor. Ei nu au scos din luptă cristalul-casă, ci l-au nimicit. Jocul lor, regulile lor.

Lackofa nu mi-a răspuns. Ne-am întors la CCS3 şi am parcat Lada într-un fâlfâit de pe rampa principală. Trebuia să ne întâlnim cu Farsight, l-am propus lui Lackofa să se ducă el.

— Nu. Nu, Ellimist, du-te tu. Dacă ies din cutia asta, n-o să mai intru niciodată înapoi. Pot să mă odihnesc aici, ţin ochii închişi. Sau poate studiez puţin străinul ăsta. Du-

te tu. De altfel, tu eşti *gamerul.*

N-am protestat. Avea dreptate. Ar fi putut fi de folos dacă ar fi studiat capasinul. Am găsit trapa şi am deschis-o. Cerul! Am păşit dinadins încet, ieşind din capcana morţii. Dacă aş fi îngăduit panicii să repună stăpânire pe mine, ca Lackofa, nu m-aş mai fi întors niciodată în ea.

Odată ajuns afară, am văzut că polarii frânaseră şi aproape se opriseră. Stăteau pe loc şi o jumătate de duzină dintr-ai lor veneau grăbiţi spre CC. Am bătut din aripi şi am ajuns la rampa principală cu multe minute înaintea lor. Farsight probabil voia să-i dau mai întâi lui raportul şi apoi să răspundă polarilor, fără îndoială panicaţi.

Înţeleptul se odihnea într-un hamac. Arăta puţin cam portocaliu. Îi era rău sau era doar de la bătrâneţe? în orice caz, era tulburător să-l văd pe comandantul nostru ţinut într-un hamac, fără niciun fior de mişcare din partea aripilor sale ostenite. Era înconjurat de consilieri, vreo duzină, toţi părând speriaţi, zăpăciţi sau prefăcuţi.

O auxiliară din serviciul Roz, pe care n-o mai văzusem niciodată, m-a gonit.

— Pleacă de-aici. Farsight este ocupat.

— Sunt Nivel Azur, Traversa Şapte, Extensia…

— Nu există niciun Nivel Azur. Acum nu mai există, mi-o reteză ea. Pleacă de aici. Nu ştii ce se întâmplă?

— Eu sunt cel care tocmai a aruncat în aer nava capasină, am spus eu, fără să-mi ardă să-mi îndulcesc cumva cheful de grosolănii.

Ochii ei s-au îngustat. Expresia i s-a schimbat de la respingere încăpăţânată la anticipaţie isteaţă.

— Tu eşti Tocmin?

Lackofa probabil le spusese numele pe care mi-l alesesem. Ea mă înşfăcă şi-aproape că mă aruncă peste consilierii înghesuiţi. M-am trezit deodată ochi în ochi cu Farsight. Am încercat să nu mă uit la plasa hamacului.

Servitoarea Roz, al cărei nume era Tatchilla, m-a

prezentat în termeni scurţi, aproape brutali. Şi a rămas aproape. Am avut senzaţia că tocmai devenisem protejatul ei. Chiar proprietatea ei. Pe viermii din adâncuri, chiar existau indivizi care să se mai poată gândi la ambiţiile personale într-un moment ca ăsta?

Farsight îşi fixase ochii întunecaţi asupra mea.

— Ce ştii?

O întrebare admirabil de la obiect.

— Lackofa crede că sunt capasini. Putem pilota Lada – naveta lor spaţială – şi putem lupta cu ea. Dar dacă ne întâlnim cu mai multe nave de-ale lor, sorţii nu vor fi în favoarea lui Lackofa şi a mea.

— Mai multe nave? ţipă ascuţit Tatchilla. Ce vrei să spui cu mai multe nave? De ce ar veni aici mai multe nave?

Nu eram sigur. Vorbisem din instinct. Ştiam că sunt mai multe nave şi atâta tot. Dar i-aş fi putut convinge şi pe ceilalţi?

— Ei joacă... vreau să spun că ei luptă încet. Nu se grăbesc. Savurează momentul.

Eram pe punctul de a le explica că semănau foarte mult cu specia numită endridă din joc. Şi endrizii îşi găseau plăcerea în uciderea prăzii. Dar dacă aş fi adus vorba despre joc în faţa lor, nu mi-ar fi făcut bine deloc credibilităţii mele.

— Numărul de cristale care au dispărut, presupun că distruse, lipsa de grabă cu care joacă aceşti capasini... m-au condus la concluzia că există mai multe nave, am spus eu, sunând neconvingător şi pentru mine...

Astea nu erau veşti bune. Tatchilla a negat deducţia mea. Acum nu mai stătea lângă mine, susţinându-şi dreptul de proprietate asupra mea.

— Urgenţele nu sunt fanteziile acestui *gamer* juvenil. Problema este unde ar trebui să ducem CC-ul. Trebuie să ne găsim un nou cristal-casă şi să solicităm statut privilegiat.

Exact în clipa aceea au sosit polarii, cu fâlfâit grăbit de aripi şi cu întrebări puse cu sufletul la gură.

— Ce se întâmplă? Nava străină ne-a urmărit ca şi când se pregătea să ne atace!

Farsight ridică slăbit o mână şi le curmă vorba.

— Cine vorbeşte în numele vostru?

— Mi se spune Jardbrass, zise unul dintre ei. O să vorbesc eu. Nava aceasta este în spaţiul nostru de drept. Nu este o Intrare în Dans. Sunteţi bine-veniţi aici, dar va trebui să vă supuneţi autorităţii democratice.

— Cum? hohoti cineva. Tocmai v-am salvat vieţile şi vreţi să vă impuneţi întâietatea sistemului vostru experimental?

— Ne-aţi salvat vieţile? N-avem nicio dovadă că nava străină voia…

— Tocmai fugeaţi, îl întrerupse Tatchilla. Nu încerca să tăgăduieşti. Nu v-aţi spetit bătând din aripi şi folosind tot vântul ca să ajungeţi în bancul acela de nori, pentru că v-aţi gândit că străinii au venit să facă negoţ cu metale.

Farsight zise:

— Până acum am numărat douăsprezece cristale-casă distruse sau, cel puţin, dispărute, absente din locurile unde ar fi trebuit să staţioneze.

Asta-l făcu pe Jardbrass să înghită în sec. Dar nu avea de gând să renunţe la grija sa dintâi.

— În acelaşi fel, nava aceasta şi cutia străină pe care o are sunt în jurisdicţia noastră. Ori vă veţi supune consiliului nostru ales, ori plecaţi de aici.

Era de necrezut. Tatchilla îi răspunse cu o obscură prevedere legală. Unul dintre polari cită un precedent din vechime. Şi cât ai clipi, întreaga rampă răsună de glasuri certăreţe.

Lumea e aşa cum e. Fiecare are o limită, presupun. Am încercat să fiu filosof, dar devenea din ce în ce mai greu. Eram dureros de conştient că Lackofa era închis în

Ladă, transpirând şi respirând cu greu. Şi că Aguella era legată la doc, rănită, fără îndoială simţindu-se abandonată.

— Pe viermii din adâncuri, tăceţi odată, am strigat în gând. Numai când am văzut privirile şocate şi am auzit tăcerea bruscă, mi-am dat seama că o spusesem cu voce tare. **capitolul IE**

Prea târziu să-mi mai retrag cuvintele. Şi, oricum, nu voiam să-mi retrag cuvintele. Nu cu ciorovăială avea să se câştige jocul.

— Sunt mai multe nave capasine, am zis eu. Au venit aici să ne extermine. O să se întoarcă. Trebuie să vă ascundeţi cristalul vostru casă în nori cât puteţi de mult timp. Şi începeţi să vă construiţi arme.

— Cine… ce eşti tu? m-a întrebat Jardbrass.

Începusem să-i răspund, dar o nouă voce mă întrerupse.

— El este singurul care joacă acest joc.

Era Menno. Cum de nu-i observasem aripile mai mari decât cele obişnuite.

— Dar ăsta nu e un joc, zise Jardbrass, cu o voce îngheţată, în intenţia de a-i reduce la tăcere pe tinerii înfumuraţi.

— Ba da, este, stărui Menno, deloc intimidat. Este un joc, şi capasinii cred că este un joc şi, dacă noi nu jucăm… pierdem. De aceea au venit. Au venit să joace. Au venit la invitaţia noastră.

Jardbrass începu să spună ceva. Dar nu-i ieşi niciun cuvânt de pe buze. Se nărui dintr-odată.

Dârzenia de pe faţa lui, expresia hotărâtă, toate se risipiseră.

— Douăsprezece cristale? şopti el jalnic. Nu se poate.

— Cum adică „la invitaţia noastră”? îl întrebă Farsight direct pe Menno.

Menno nu răspunse. Zâmbea la mine, o umbră palidă a *gamerului* ţanţoş pe care îl întâlnisem la Intrarea în

Dans.

Am înţeles ce voia să spună. Am înţeles ce făcuseră.

— Au găsit o metodă de a transmite unde radio, am zis eu. Dar trebuie s-o fi făcut de curând. Însă cum au putut străbate undele până atât de departe, dincolo de lume, şi să ajungă la capasini?

— Am făcut un *link* cu un transportor din spaţiulzero, zise Menno mândru. Suntem cu un secol înaintea voastră, ecuatorialii, ştiţi şi voi. Putem străpunge cu un semnal radiaţiile din fundal. Şi-l putem lansa prin spaţiul-zero. În zece ani, o să avem un cristal cu aripi complete şi vom fi centrul unui uninet global. Iar, curând după aceea, vom putea să avem legături directe cu generaţioniştii şi illamanii la ei acasă, în lumea lor. O să fie o revoluţie!

— Ce semnale ai transmis prin spaţiul-zero, polarule? am întrebat eu.

— Nu poţi să ghiceşti, ecuatorialul meu prieten? La început, simple formule matematice, pentru primele teste. Dar trebuia să vedem dacă sistemul poate face faţă traficului intens de date.

— Cerule mamă, aţi transmis jocuri! Aţi transmis jocuri prin spaţiul-zero.

— Da. Genial, nu-i aşa? rânji sarcastic Menno. Cu excepţia unui mărunt, unui minuscul amănunt, că unele specii nu cunosc deosebirea dintre jocuri şi realitate. Aceşti străini sunt aici ca să ne extermine, pentru că au văzut jocurile noastre şi au crezut că sunt adevărate. Ei cred că facem din alte specii jucăriile noastre. Că intervenim în evoluţia lor cu desăvârşită nepăsare faţă de rezultate. N-au venit aici să facă rău. Au venit aici să anihileze ceea ce cred ei că este o rasă de ucigaşi.

Aceste veşti îngrozitoare încă mai răsunau în tăcerea năucitoare, când cineva strigă:

— Priviţi!

Toţi au întors capul.

Două nave capasine au ieşit din nori. N-am mai aşteptat ordinele; am bătut din aripi către Ladă.

M-am strecurat prin trapă şi m-am repezit la Lackofa.

— Sunt… am gâfâit eu.

— L-am văzut.

— Accelerează, cincizeci la sută.

Am luat comenzile în stăpânire, în timp ce ne îndepărtam în viteză de CC. Care dintre ţinte? Stânga sau dreapta? Stânga era mai aproape de înaltul Orbital Polar. Să-i oprim mai întâi pe ei, apoi…

Un fascicul de lumină a retezat umflătura uneia dintre viitoarele aripi ale Polarului. Ciotul noului cristal a căzut, târând cu el, în jos, treizeci de ketrani sau mai mulţi. Cine trăsese? în spatele nostru! De deasupra noastră!

Am învârtit Lada în loc, lăsându-ne duşi de inerţie, alunecând pe sub burta navei şi trăgând drept în ea.

În aceeaşi clipă, celelalte două nave capasine au lansat proiectilele. Minusculele şrapnele au prins Polarul din două părţi. Poate că a mai supravieţuit cineva şi după asta. Dar nu destui ca să mai furnizeze măcar o iluzie de ascensiune.

Era casa mea măcelărită, din nou. Numai că, de data asta, nicio aripă disperată nu mai lupta cu gravitaţia. De data asta, ketrane şi ketrani îndocaţi, tineri şi vârstnici, nu mai erau altceva decât balast. Greutatea morţii.

Înaltul Cristal Orbital Polar căzu ca un cadavru dezlegat din doc. Pur şi simplu a căzut din cer.

Nava capasină de deasupra a virat şi s-a îndepărtat, dându-şi seama acum de pericolul pe care îl reprezentam. Prea târziu ca să mai conteze. Înaltul Orbital Polar fusese distrus. Şi erau trei nave capasine împotriva câmpului de forţă al CC-ului şi a jalnicelor arme ale Lăzii.

Nicio mutare câştigătoare. Nu mai rămăsese nicio cale decât fuga. Retragerea. O strategie validă; văzusem

multe specii retrăgându-se din faţa unui atac, regrupându-se, refăcându-şi forţele, revenind în luptă.

Trebuia să fugim.

— Trage maneta înapoi, am zis eu.

Lackofa nu răspunse.

— E doar o mutare, Lackofa. Lada. Trebuie s-o salvăm. Este singura armă pe care o avem. Singura noastră şansă.

— L-au ucis pe toţi. Pe toţi, nu-i aşa? Toate cristalele, unul după altul.

— Nu şi pe noi, am zis eu răstit. Nu dacă fugim. Lackofa, ăştia mai suntem. E tot ce mai avem acum. Toată rasa ketrană. Acum, trage de manetă. Fă-o!

Navele capasine nu s-au ostenit să ne urmărească, nici pe noi, nici CC-ul, şi noi doi în Ladă am ţâşnit spre spaţiu. La mare distanţă sub planeta noastră pierdută, condamnată, ne-am întâlnit cu CC-ul şi am fost primiţi înapoi în interiorul câmpului de forţă.

Acesta a fost sfârşitul lui Ket. Şi, cu toate că mai eram încă şaptezeci şi doi de ketrani în viaţă, în acel moment, a fost de asemenea sfârşitul rasei mele. **A Doua Viaţă capitolul 13**

— Comandante, sistemul pare să aibă şase planete şi nouă sateliţi. Doi dintre sateliţi – ambii orbitând a doua planetă – pot fi locuiţi. Dar niciuna dintre planete.

Am dat din cap.

— O să mergem să aruncăm o privire. Câmpurile la putere maximă, senzorii pasivi la nivel maxim, senzorii activi deconectaţi, navetele de vânătoare în alertă de gradul doi.

Cuvintele mele au devenit fapte. Câmpul de forţă defensiv al navei a tremurat, distorsionându-mi vederea soarelui sistemului şi a stelelor de dincolo de el. O sondă s-a strecurat prin câmpul de forţă pentru a culege fiecare bit de dată electronică disponibilă. Senzorii noştri activi, ceea

ce numeam noi „bâzuri”, erau închişi – ne puteau trăda prezenţa unor posibili inamici. Şi, mai jos, în inima navei, trei piloţi cu aripile legate, s-au vârât în confortabilele cockpituri ale navelor de vânătoare cu arme grele şi au întors cheile de contact ale motoarelor şi ale generatoarelor de energie ale armelor. Încă nouă piloţi au rămas pe poziţii, gata să intre în luptă în mai puţin de trei minute.

Era pentru a şaptezeci şi noua oară când intram într-un sistem, căutând un loc din care să facem casa noastră. Zilele şi anii de frământări se duseseră de mult. Acum devenise o rutină. Asta făceam noi. Speranţă şi dezamăgire şi tot restul bagajului emoţional se scurseseră încetul cu încetul, cu fiecare nou eşec.

Învăţaserăm să nu mai aşteptăm nimic. Învăţaserăm să nu mai punem preţ pe toate premisele încurajatoare şi să credem în toate prevestirile rele. Şaptezeci şi nouă de sisteme în şaizeci şi trei de ani. Şi din toate ne aleseserăm doar cu experienţa în investigaţiile unui sistem. Şi pe câte alte sisteme nu le vizitaserăm numai pentru a face săpături în asteroizi bogaţi în minereuri sau pentru a stoca hidrogen?

Asta era ceea ce făceam noi. Cam asta eram noi acum, ketranii: mai puţin de o sută de rătăcitori în căutarea unei noi case.

Întâlniserăm mai multe specii inteligente. Unele care călătoreau prin spaţiu, altele nu. Unele ne compătimiseră. Altele ne atacaseră. Dar învăţaserăm să ne apărăm în aceşti şaizeci şi trei de ani. Începuserăm cu Lada capasină, copiindu-i armele. Apoi veniseră îmbunătăţirile, inovaţiile.

CCS3-ul suferise transformări, de-a lungul anilor, devenind Căutătorul, iar Căutătorul era o navă foarte diferită. La o atentă examinare, încă îşi mai arăta alcătuirea originală de cristal, în inima ei, dar cea mai mare parte din ceea ce fusese adăugat era titan mohorât şi

minerale compozite polimerizate. Trecuse multă vreme de când motoarele originale pentru spaţiul-zero fuseseră înlocuite şi fuseseră adăugate, de asemenea, noi motoare subzero.

Două aripi solide ne furnizau stabilitatea când pătrundeam într-o atmosferă. Iar dispozitivul armelor de sub fiecare aripă şi duzina de navete de vânătoare bondoace şi negre, ne câştigau respectul eventualilor inamici.

— Câmpurile activate, comandante, raportă Menno.

— O să încercăm mai întâi cu cel albastru, am zis eu. Am văzut-o pe Aguella zâmbind. Eu eram comandantul de când murise Farsight, în urmă cu vreo cincizeci de ani. Dar continuam să refuz să numesc vreo planetă sau vreun satelit după poziţia sa în sistem.

Aguella era îndocată, stând cu ochii închişi pentru a se concentra asupra indicatoarelor senzorilor. Aripile ei băteau rar, regulat. Şi zadarnic, de asemenea, de vreme ce niciunul dintre noi, în mai bine de şase decenii, nu mai bătuse din aripi pentru a ridica.

Totuşi, încă mai eram ketrani. Încă mai voiam să zburăm.

— Cel albastru va fi, comandante, confirmă Menno.

Menno era secundul meu, subcomandantul. Era un compromis. La un anumit moment dat, ajunseserăm foarte aproape de un război civil. Menno şi polarii fugari, împreună cu vreo câţiva dintre refugiaţii ameţiţi, năuciţi pe care îi salvaserăm de pe un Tropical Mediu Inferior, se coalizaseră pentru a cere o formă de conducere democratică la bordul Căutătorului. Bineînţeles, o făcuseră mai mult pentru a rezista dominaţiei ecuatoriale şi nu din alte motive.

Democraţia nu era posibilă pe o navă într-un spaţiu ostil. Dar compromisul era. Compromisul era Menno. El deţinea docul secund. Şi îşi îndeplinea funcţia foarte bine,

deşi el şi cu mine nu aveam să fim niciodată prieteni.

Devenise ceva foarte personal. Pentru Menno nu era decât un alt joc pe care trebuia să-l câştige cu orice preţ. Eu unul nu mă amăgeam, el continua să joace acelaşi joc. Şi dacă vreodată avea să-mi ia locul, n-avea să ceară niciun vot: avea să comande.

Am pătruns uşor pe orbita de la marginea atmosferei satelitului albastru.

— E apă, zise Aguella.

În tonul ei se simţi doar o urmă fină de dezamăgire. Învăţaserăm că planetele cu o mare cantitate de apă niciodată nu furnizau curenţi ascendenţi sau presiunile atmosferice de care aveam nevoie pentru a susţine baza de cristal a civilizaţiei noastre.

Atât de repede satelitul albastru devenise nefolositor pentru noi! Nu era o prea mare surpriză. Mi-am înăbuşit un suspin de dezamăgire. Ceilalţi se uitau la mine. Trebuia să le fiu exemplu. Tinereţea mea se dusese de mult şi aveam prea multe responsabilităţi pentru a fi îngăduitor faţă de mine însumi.

— Pilot, stabileşte o rută de intercepţie cu satelitul alb.

— Stai!

Asta fusese Aguella. Am aruncat o privire spre ea şi i-am citit o intensă concentrare pe chip. Am activat display-urile senzorilor. La fel şi Menno. Dar niciunul dintre noi nu descoperi ce îi atrăsese ei atenţia.

I-am trimis un memo.

— Ce este?

Mări imaginea de pe două display-uri şi crescu luminozitatea pentru Menno şi pentru mine. Când nici aşa nu reuşi să mă sensibilizeze, spuse nerăbdătoare:

— E ceva care se mişcă… pluteşte. În apă, prin apă. Foarte aproape de suprafaţă. Vezi lumina? Acolo, pe partea întunecată. O formă luminoasă, puternic reflectorizantă,

bineînţeles.

— Şi pe celălalt display ce e? întrebă Menno.

— Curentul de apă. Vezi? Obiectul… creatura sau ce-o fi se mişcă împotriva curentului. Şi emană lumină.

— Un peşte mare care produce lumină prin procesele sale chimice interne? am sugerat eu. Am mai văzut din ăştia.

— Probabil, încuviinţă Aguella. Dar poate că n-am mai văzut. Nu pot să afirm nimic, dar am impresia, nimic mai mult decât o impresie, că am văzut o structură complexă.

— Cristalină? întrebă Menno, dezaprobator.

— Nu ştiu, se răsti Aguella. N-am de unde să ştiu dacă senzorii nu sunt activi.

— E prea periculos. Prea mare riscul pentru cine ştie ce răsplată? se împotrivi Menno. Sugerezi că ar trebui să punem în funcţiune toate aparatele de pe nava asta pentru şansa improbabilă că ar exista cineva, undeva, acolo jos, care ar trăi vreun simulacru de viaţă acvatică a vieţii noastre de mult apuse? Noi nu respirăm apă, Aguella. Noi nu zburăm în apă. Asta-i numai obsesia inutilă a trecutului.

Ultima sa remarcă fusese o garanţie că o jigneşte pe Aguella. Şi fusese rostită cu scopul de a mă provoca pe mine. I-am trimis rapid un memo Agueliei să tacă.

Apoi, cu cel mai blând ton al vocii mele, i-am spus:

— Misiunea acestei nave rămâne clar stabilită, Menno.

— Da, să cutreierăm galaxia în căutare de ceea ce ştim că este cel mai rar mediu din toate, îmi replică el. Ne-am adaptat în zeci de feluri, dar niciodată în acesta. Avem navete de vânătoare închise şi am învăţat să ne obişnuim cu ele. De mult am renunţat şi măcar să ne mai prefacem că zburăm pentru a ridica. Dar refuzăm să acceptăm evidenţa: că nu va mai fi niciodată o altă Ket. Nu vor mai exista cristale-casă. Zeci de planete şi peste ce-am dat,

mereu şi mereu? Peste locuitori de suprafaţă. Locuitori de suprafaţă. Nimic altceva decât locuitori de suprafaţă.

— Noi suntem locuitori de cer! izbucni Aguella. Noi nu ne târâm. Noi nu mergem. Noi suntem făcuţi pentru o viaţă în cer!

— O să murim pentru mitul ăsta. Nimeni nu mai are vreun copil. Murim, ca rasă, toţi pentru vreo imagine a unei lumi care nu mai există.

Asta era o înţepătură la adresa mea şi a Aguellei. Eram un cuplu declarat, dar niciodată nu fuseserăm părinţi. Devenise o regulă nescrisă a civilizaţiei noastre stranii, schilodite, naufragiate, că n-o să aducem noi vieţi întru fiinţă, până ce nu vom avea o casă.

— Destul, am zis eu, punând capăt neînţelegerii până nu se întindea şi la ceilalţi membri ai echipajului. Această navă are o misiune. Menno, o să aruncăm o privire la fenomenul subacvatic neobişnuit depistat de Aguella. Nu, nu cu senzorii activi. O să luăm noul Explorator al lui Jicklet. E timpul s-o testăm şi pe ea.

— Eu o să preiau echipa de căutători, fireşte, zise Menno, cu un slab surâs batjocoritor. Ştia că nu am încredere în el să-l las la comanda Căutătorului. Îmi aducea la cunoştinţă că ştia ce gândesc.

— De fapt, eu o să conduc echipa de căutători. A trecut ceva timp de când n-am mai coborât pe o planetă. Menno, o să preiei, temporar, comanda aici. Aguella, tu vii cu mine. Transmite-le un memo lui Lackofa şi lui Jicklet să ne însoţească. Şi trimite un memo şi ofiţerului Deeved, să preia staţia de senzori, aici.

Menno dădu din cap. Îl prinsesem în propria plasă. Îi demonstrasem că aveam suficientă încredere în el cât să-l las la conducere. Cel puţin, atâta vreme cât îl aduceam şi pe Deeved în scenă. Deeved era al treilea ofiţer-comandant, un tropical. Nu era aliatul meu, dar îl dispreţuia pe Menno. Menno n-avea să plece cu nimic, câtă

vreme Deeved era prin preajmă.

Nu-mi plăcea atmosfera de suspiciune şi neîncredere, dar mă adaptasem. De aceea comandamentul era acum concentrat pe rampa aceasta, de unde toţi ne puteam vedea unii pe alţii cu ochiul liber – oricare dintre funcţiile noastre ar fi putut fi îndeplinite şi din doc, prin uninetul navei. Dar într-o comunitate în care trădarea era o posibilitate reală, era mai sigur să putem sta ochi în ochi. Aveam nevoie să-l văd pe Menno. Şi îmi făcea plăcere s-o văd pe Aguella.

Am zburat în jos, prin navă, cu Aguella aproape de mine. Lackofa ni s-a alăturat pe la mijlocul distanţei spre Explorator.

— Îl laşi pe Menno la comandă, Ellimist? Ţi-ai pierdut minţile? O să întoarcă nava imediat şi-o s-o şteargă spre mica lui Utopia.

Lackofa refuza cu încăpăţânare să mă trateze cu consideraţia cuvenită unui înţelept oficial, sau cu supunerea datorată unui comandant, sau măcar cu respectul elementar datorat oricărui tovarăş ketran. Eu îl preţuiam cu atât mai mult pentru aceasta.

Devenise cârcotaş cu trecerea anilor. Mai cârcotaş chiar decât atunci când fusese un simplu biolog de rangul trei. Acum era şeful savanţilor de pe navă.

— L-am pus pe Deeved să-l păzească. Şi, oricum, echipajul este loial.

Lackofa zise:

— Nu te bizui prea mult pe loialitate, Ellimist. Este o forţă nestatornică.

Nu era pus pe glume. Era serios. Oare ştia ceva?

Aş fi vrut să-l forţez să-mi mai dea informaţii, dar în Lackofa aveau încredere ambele tabere. Şi era de încredere tocmai pentru că se ştia că el n-ar fi trădat niciodată o confidenţă şi n-ar fi devenit un informator.

Totuşi, îmi transmisese un semnal clar. Foarte probabil exagera. Foarte probabil.

capitolul 14

Era prea târziu să mă întorc acum, fără să dovedesc o inacceptabilă slăbiciune. N-aveam de ales, trebuia să continui şi să mă bizui pe un echipaj divizat, scindat în două facţiuni, şi pe ceea ce Lackofa numise forţa nestatornică a loialităţii.

Exploratorul era o navetă nouă a cărei proiectare reflecta lecţiile învăţate în întâlnirile anterioare cu navele străine. Jicklet şi specialiştii ei lucraseră cinci ani la ea. Materialele de bază fuseseră extrase din asteroizi şi din planetele pe care mai descindeam, din când în când. Jicklet avea un soi de imperiu, acum: o întinsă şi totuşi înghesuită reţea de ateliere, topitorii, rezervoare de combustibil, hangare şi platforme de reparaţii. Cristale urâte şi structuri metalice alcătuiau un inel grosolan, asimetric, în jurul navetei, sub gurile de foc şi deasupra motoarelor.

Jicklet manevra motoarele, armele şi mica navă. Dacă era cineva cu mai multă autoritate decât comandantul, aceea era şefa tehnicienilor Jicklet. Dar la ea, cel puţin, loialitatea nu era o forţă nestatornică.

Vizitasem Exploratorul în diverse stadii de construcţie şi-i prezidasem ceremonia de lansare. Eram obişnuit cu naveta, dar în ultimul an stătuse nefolosită, în hangarul ei.

Jicklet pur şi simplu tremura de nerăbdare.

— Tehnician-şef, îmi pare rău că te-am convocat aşa din scurt. Ştii că poţi foarte bine să-l trimiţi pe unul dintre subalternii tăi cu nava, dacă tu eşti ocupată cu altceva.

O glumă, fireşte. Nicio putere din galaxie n-ar fi putut s-o oprească să zboare cu Exploratorul la prima sa misiune.

— Cred că îmi pot face timp, zise Jicklet sec. Îmi este permis să întreb care e destinaţia?

— Satelitul acela apătos de jos. Vrem să ne uităm

puţin sub apă, fără să folosim senzorii activi.

— Exploratorul va putea să se descurce, zise ea, încrezătoare.

Era o navetă trainică, o combinaţie deşteaptă între sensibilităţile ketrane şi pragmatismul raselor străine. O ladă, dar transparentă în mare parte, cu geamuri de cristal-plat, întărite de câmpuri de forţă. Nu era capabilă să intre în spaţiul-zero, desemnată doar pentru şi O: atmosferă şi orbită. În spate avea aripi îndreptate în jos şi motoare masive cu propulsie ionică. Era rapidă, în stare să zboare şi înainte şi înapoi, şi prevăzută cu arme grele, din versiunea îmbunătăţită de noi a armei cu fascicul a capasinilor, deopotrivă cu un număr de explozibile teleghidate de tipul trage-şi-uită.

Atât de multe arme. Atât de multă putere de a ucide.

Mi-am afişat un zâmbet aprobator, care să-i facă bine lui Jicklet, dar ea – mi văzuse îndoielile.

— Am bătut o cale lungă printr-o galaxie periculoasă, zise ea.

— O cale lungă, am încuviinţat eu.

Ne pierduserăm lumea pentru că rasa capasinilor se gândise că noi eram agresori, când nu eram. Care era morala acestei poveşti? Că trebuia să fim pregătiţi pentru violenţă la fiecare pas? Cu dreptate sau fără, aceasta fusese lecţia pe care o învăţaserăm. Niciodată n-aveam să mai fim surprinşi nepregătiţi.

Şi totuşi, cu nava aceasta ne arătam zelul de a mutila, în fiecare curbă a ei. Ne pregătiserăm oare pentru o altă exterminare, chiar mai desăvârşită?

Nu era timpul pentru asta. Trebuia să-mi alung din minte posibilele trădări şi posibilele impresii greşite. Trebuia să mă concentrez asupra misiunii din planul apropiat.

— Hai să vedem ce ştie să facă jucăria ta, Jicklet.

Am urcat la bord şi ne-am îndocat. Eram în spaţiu

închis, dar puteam vedea stelele în toate direcţiile, mai puţin în jos. Un compromis. Exact ceea ce Menno îşi pusese în gând pentru rasa noastră: adaptare. Dacă nicio planetă nu se potrivea nevoilor noastre, poate că ar fi trebuit să ne potrivim noi înşine la planetă. Aveam tehnicile de schimbare genetică pentru a o face în decurs de câteva generaţii. Noi, cei mai vârstnici ne trăiserăm vieţile ca nişte ketrani privaţi de zbor, demni de milă. Dar urmaşii noştri aveau să se nască fără de aripi, cu trupuri mai solide, cu oase mai rezistente, cu picioare adevărate în loc de pulpe, fără niciun fel de gheare de îndocare.

Avea dreptate Menno?

Nu. Nu câtă vreme eu eram comandantul.

Exploratorul şi-a părăsit locul de ancorare de pe Căutător, iar Jicklet şi cu mine am pornit motoarele. Forţa de gravitaţie se acumula, dar câmpul de forţă internă ne susţinea greutatea, împiedicând sângele să facă stază în extremităţi.

Am gonit spre satelitul albastru şi am folosit atmosfera rară pentru frâna. Trebuia să pierdem aproape toată viteza mai înainte de a intra în siguranţă în apă. Exploratorul aluneca la viteză subsonică, la numai zece picioare deasupra mării netede ca oglinda.

— Vreo ţintă anume? o întrebă Jicklet pe Aguella.

— Înainte, la nouă mile distanţă. Acolo ar trebui să întâlnim fenomenul pe care l-am observat.

Am trecut linia dintre noapte şi zi, iar Jicklet a redus şi ultima noastră viteză. Nava despica apa la mică adâncime.

Am avut imediat senzaţia de claustrofobie. Nu poţi să fii crescut pe un cristal plutitor, să petreci decenii într-o navă înconjurat de un spaţiu larg de miliarde de mile, şi apoi să te simţi absolut liniştit când plonjezi într-o mare care te învăluie complet.

Apa se închisese de jur-împrejurul nostru, întunecată,

curând aproape opacă. Atunci, Jicklet a aprins luminile şi mie mi s-a tăiat răsuflarea. Un banc de mii de ţipari de un galben strălucitor, mii de bare de lumini pâlpâitoare, trecu pe lângă noi.

— Fosforescenţă, comentă Lackofa. Asta e probabil tot ce-ai văzut tu, Aguella: un banc de ţipari.

— Dar nişte ţipari frumoşi, am remarcat eu.

Roiul galben trecuse de noi şi acum, când nu mai eram orbit de ei, puteam vedea minuni de lumină şi mişcare pretutindeni. Un peşte aproape de mărimea Exploratorului, cu gura căscându-se şi închizându-se continuu şi cu aripioare ca de pene, luminând tot ca un neon în roşu şi albastru; o creatură care arăta ca un corp zburător cu aripi, târând un ghem de tentacule purpurii; un grup de şapte sau opt peşti lungi, cu înfăţişare periculoasă, strălucind în roz; şi dedesubtul nostru o pădure de tentacule foarte lungi, atât de lungi încât se pierdeau în adâncuri fără să le putem vedea originea.

O tulburare a mişcării!

Exploratorul se zdruncină, se zgâlţâi puternic şi cu un vaiet adânc se opri.

— Ne-a prins ceva, comandante! ţipă Jicklet.

Ea era mult mai îngrijorată decât mine. Era nava

„Ei”, la urma urmelor, şi preţuia ca pe o comoară fiecare inch al său.

— Aprindeţi toate luminile de la exterior. Porniţi senzorii activi. Armele la putere maximă. Jicklet, o să descărcăm un şoc electric prin carcasă, dacă trebuie.

— Sunt gata, comandante, răspunse ea. Luminile exterioare îşi dublară strălucirea. Apa era nespus de limpede, dar ne aflam încă în partea cuprinsă de noapte a planetei, iar luminile nu reuşiră să arate întreaga lungime a vrejurilor sau a ce puteau fi acelea care se înfăşurâseră strâns în jurul nostru. Ţiparii şi peştii continuau să înoate liniştiţi pe lângă noi.

— Au apărut informaţiile pe indicatoarele senzorilor, zise Aguella. Formă de viaţă. Pe bază de carbon.

Se încruntă.

— Ce? am întrebat eu.

— Creatura care ne-a prins pare să fie foarte mare. Cel puţin dacă nu primesc date eronate, văd un sistem nervos electric continuu întinzându-se dincolo de limitele senzorilor. Chestia asta se întinde dincolo de orizont. În toate direcţiile!

Am calculat rapid în minte circumferinţa satelitului, distanţa până la orizont…

— Trebuie să fie o eroare a senzorilor, am spus eu. Nu există ceva aşa de mare.

— Ne mişcăm, atrase atenţia Lackofa, cu totul lipsit de emoţie.

Deja simţisem mişcarea. Eram traşi în adâncuri.

— Okay. Şoc electric prin carcasă.

Luminile au scăzut, în vreme ce energia era condusă spre componentele metalice ale carcasei. Tot ce se afla în contact cu noi avea să primească un şoc puternic.

— Continuă să ne ţină, anunţă Lackofa, deşi inutil.

— Am înţeles, am zis eu. Armaţi fasciculul, dar la putere minimă. Rază largă de acţiune.

Eram încă liniştit. Îmi părea rău că trebuia să iau măsuri mai severe. Foarte probabil această formă de viaţă era subconştientă, doar o creatură care-şi urma instinctele. Dar nava era pe primul loc.

— Foc!

Fasciculul porni. Apa absorbi cea mai mare parte din energie, mai ales calibrată astfel, dar creatura simţi totuşi arsura, căldura intensă.

Apa bolborosi, fierbând, în jurul nostru.

— Opriţi focul. Raportaţi.

— Ne ţine în continuare, zise Lackofa. O creatură de mărimea asta s-ar putea să nici nu aibă receptori de

durere pe o arie atât de mică. Se poate să nici nu ne simtă.

Am dat din cap.

— Va trebui să ne croim o cale de scăpare. Restrângeţi focalizarea. Putere medie. Jicklet, fă o trecere cu fasciculul pe sub carenă. O să retezăm tentaculele. De îndată ce ne vom elibera, ar fi mai bine să ne ridici înapoi, în atmosferă.

— S-anţeles!

Trăsură din nou, lancea de lumină descriind un cerc strălucitor pe sub noi.

Exploratorul se cutremură, în vreme ce tentaculele căzură inerte. Nava începu să se ridice.

— Ceva – n apropiere! ţipă Aguella.

— Comandante! strigă Jicklet.

Monstrul ne izbi drept în faţă. Eu am fost scos din doc. Ghearele mi s-au rupt şi sângerau. Aguella şi Jicklet rămăseseră încă îndocate, dar Lackofa era pe jos, neajutorat. Imens! O imagine de-o clipă a unui bot monstruos, destul de mare cât să înghită nava dintr-odată.

— Fasciculul la maximum! Foc!

Uriaşul bot se lumină în roşu. O explozie cutremură peştele, măruntaiele sale, supra-încălzite, se împrăştiară, lăsându-l despicat.

Zbang!

Zbang!

M-am clătinat. Faţa îmi era scăldată acum în propriul sânge.

Zbang!

Lumini. Orbitoare. Încercam să mă gândesc, încercam să formulez ordinele.

— Proiectilele! Foc!

Niciun răspuns.

Zbang!

Lovituri ca de ciocan, una după alta. Câmpul de forţă păstra nava întreagă, dar noi eram ca nişte gândaci într-o

păstaie de fasole, izbiţi iar şi iar.

Luminile se stinseră. Niciun zgomot. Linişte. Zăceam, frânt şi zdrobit. Mi se învârtea capul.

Apa năvăli înăuntru. Cum? Scutul câmpului de forţă ar fi trebuit…

Mă atinse ceva. Pe faţă. Mă atinse, se înfăşură în jurul meu şi… **capitolul 15**

Eram îndocat.

Cer. De jur-împrejurul meu.

Cristal!

Eram îndocat pe un cristal. Nivelul Azur. Îndocat, cu ochii deschişi, încă în joc. Jucam cu Inidar. Scenariul jocului implica două specii străine, dintre care una era o rasă nomadă în căutarea unei noi case. Cealaltă specie era o dihanie mare cât lumea. Atât de mare, atât de întinsă, încât aproape că ea reprezenta planeta.

„O să-i iau pe ketrani, dacă eşti de acord”.

„Bucuros”, îmi răspunse Inidar printr-un memo. „Subestimezi importanţa mărimii şi a puterii fizice. Eşti un idealist, Ellimist”.

„Zău? Atunci, pofteşte-n bârlogul meu, zise *dreth* către *chorkant”.*

Inidar râse.

„Începem imersiunea?”

„Ne-ntâlnim dincolo”, răspunse el.

„Asta nu e real”, am spus eu prin memo. „Tu eşti mort, Inidar. Ai murit de mult”.

„Foarte adevărat, Ellimist”, încuviinţă el. „Capasinii m-au ucis. Ne-au ucis pe toţi. Sunt şi aici, ştii bine. Ţi-ar plăcea să-i vezi?”

„Capasinii? Unde? Unde înseamnă *aici?*

„Deschide ochii, Ellimist. Ce vezi?”

„Înaltul Cristal Ecuatorial. Dar şi el a fost distrus, de mult. Iar Lackofa este în docul de alături. A murit? Am murit? Sau este un soi de vis? O halucinaţie?”

„Astea sunt singurele opţiuni?” întrebă Inidar, zeflemitor. „N-ar putea fi un joc?”

„Ar putea”, am zis eu. „Dar al cui?”

Inidar râse încântător în capul meu. Apoi dispăru şi, înaintea mea, înaintea ochilor mei, nu într-un memo de pe uninet, apăru capasinul. Cel pe care îl ucisesem eu.

— Te salut din nou, Ellimist, zise el.

Avea o rană deschisă, sângerândă în creştetul capului şi jos, unde vârful bucăţii de cristal îi ieşise prin gât.

— Asta-i o păcăleală, am zis eu.

— Da. O păcăleală aproape la fel de clară ca aceea prin care m-ai tras tu pe mine în ţeapă. O traversă primitivă să oprească o navă cosmică modernă. Au!

— Care e jocul? am întrebat eu.

Nu eram copilul care păream să fiu, eram comandantul Căutătorului. Eram comandantul tuturor celor rămaşi din rasa ketranilor. Tuturor celor rămaşi.

— Ei bine, şi a cui e vina? mă întrebă capasinul, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Voi aţi inventat jocurile pe care le jucaţi cu vieţile unor specii întregi, aţi transmis inteligent aceste jocuri prin spaţiulzero, fără să vă osteniţi să includeţi explicaţia că erau nişte jocuri, doar nişte jocuri. Şi apoi aţi fost surprinşi când cineva a venit până la voi să vă stârpească, socotindu-vă nişte paraziţi.

— Las că nici voi n-aţi prea aşteptat nişte explicaţii, i-am întors-o eu. Ne-aţi măcelărit.

Capasinul îşi deschise larg braţele sale subţiri, cu un gest absolut ketran.

— Aşa facem noi. Iar dacă voi aţi fi avut ceva tărie de caracter, v-aţi fi întors şi v-aţi fi luat planeta înapoi. În schimb, voi bântuiţi de colo-colo, pierduţi, căutând un loc care nu există. Sunteţi o specie de laşi.

— Cu mai puţin de o sută de suflete într-o singură navă să recucerim Ketul? am rânjit eu dispreţuitor. Vorbeşti ca Menno. El a fost dintotdeauna de părere că

trebuia să facem această mutare radicală: să ne întoarcem şi să luptăm până la moarte, sau să ne adaptăm şi să devenim o specie cu totul nouă.

— Da, şi acum vezi şi tu câtă dreptate am avut, zise Menno, venind în spatele capasinului mort şi dându-l deoparte cu cotul. Uite la ce ne-ai adus. Dar măcar înţelegi? Noi suntem piesele de joc, acum. Tatăl ne-a prins. Tatăl ne-a adunat aici şi ne-a prefăcut în jucăriile sale.

— Despre ce vorbeşti?

— Crezi că totul e doar un vis, nu-i aşa, Ellimist? Ba este foarte real. Inidar este o născocire, un simulacru construit din amintirile tale. La fel şi acest capasin, deşi există pe aici şi nişte capasini adevăraţi. Şi, în orice caz, eu sunt destul de real. În felul meu.

— Ce cauţi aici? Ar fi trebuit să fii la bordul Căutătorului.

— Eu eram la comandă, îţi mai aminteşti? Nu tu. Am văzut când ai activat senzorii. În clipa aceea, am ordonat acelaşi lucru, căci nu mai aveam niciun motiv să n-o fac. Aşa că te-am văzut trăgând cu armele, jos. Am coborât Căutătorul ca să te salvăm. Eşti surprins, nu? Eşti surprins că eu am încercat să-ţi salvez ţie viaţa? Să nu fii. Cum aş fi putut să te abandonez şi să nădăjduiesc că voi mai păstra autoritatea asupra echipajului? Nimeni nu câştigă în jocul asasinării. Trebuia cel puţin să încerc să te salvez.

— Căutătorul nu poate pătrunde într-un mediu acvatic, am zis eu, neîncrezător.

— Puterile Tatălui se întind şi dincolo de apă, zise Men no. El controlează totul pe acest satelit.

Noi alunecam pe la suprafaţă, încercând înnebuniţi să echipăm una dintre navetele de vânătoare ca să intre după tine. Şi dintr-odată un perete de apă – imposibil, fireşte – s-a ridicat din senin, un val de o jumătate de milă înălţime. Şi ai avut dreptate: Căutătorul nu se descurcă prea bine în apă.

— Aguella? am întrebat.

— Sunt aici, zise ea.

— Cum ai… Eşti bine?

— Am fost ucisă, Tocmin. Toţi am fost ucişi. Toţi, în afară de tine.

Am vrut să râd. Era o glumă. Ea vorbea, ea era chiar acolo, în momentul acela, în faţa ochilor mei. Rotindu-se în zbor, în aerul pur şi curat de acasă.

— Ţi-ar plăcea să vezi adevărul, Ellimist? întrebă Menno.

— Da, bineînţeles.

— Nu te grăbi să-mi răspunzi. N-o să-ţi placă adevărul.

— Sunteţi morţi cu toţii. Ce poate fi mai rău?

Zâmbetul lui Menno se lăbărţă pe toată faţa.

Şi deodată cristalul dispăru, cerul dispăru. Eram sub apă. Sub apă, dar respiram. Ceva mă ţinea strâns. Tentacule. Pe viermii din adâncuri, erau înăuntrul meu! Vrejurile creşteau în mine, pătrundeau prin mine, mă făceau o parte din ele însele.

Am plutit, legat fedeleş, printr-un câmp de tentacule care se întindeau cât vedeam cu ochii.

Menno plutea în apropiere, legat, străpuns, încorporat. Ochii lui erau închişi. Pieptul îi era despicat, îi puteam vedea măruntaiele.

La vreo câţiva paşi distanţă – Aguella. Frumoasa mea Aguella. Legată. Ataşată. Un corp fără viaţă, grefat pe creatura numită Tatăl.

Lackofa. Jicklet. Cadavre, mai multe, m-am răsucit şi-am văzut şi mai multe, şi mai multe. Erau pretutindeni în jurul meu, unele părând nevătămate, altele făcute bucăţi în urma impactului sau a subitei depresurizări.

Morţi pretutindeni. Ultimii reprezentanţi ai rasei ketrane.

— Nu, tu eşti ultimul reprezentant al rasei ketrane,

Ellimist, zise Aguella.

Se afla din nou în faţa mea, zburând, iar frumosul ei chip şi... totul o iluzie. Cristalul plutea. Ketranii îl ţineau ridicat. Departe, la mare adâncime, râurile de lavă curgeau.

— Ce vrei de la noi? am strigat eu.

— Eu sunt Tatăl, zise Lackofa. Se uita fix la mine din docul lui de deasupra. Vechiul Patruzeci şi doi. Eu sunt viaţa acestei planete. Tot ce e aici vine de la mine, îmi aparţine, este o parte din mine. Toată puterea este a mea.

Am avut, brusc, o privelişte arzătoare, ca un fişier comprimat de date descărcat la o viteză de zece ori mai mare decât cea normală, ca o sută de memo-uri explodând în capul meu deodată. L-am văzut pe Tatăl. Acoperea fiecare inch pătrat al satelitului, fiecare milă a fundului oceanului, fiecare insulă micuţă, totul, de la un pol la altul. Un miliard de tentacule, toate unduind şi aşteptând.

Nu eram singurele victime ale Tatălui. Am văzut şi generaţionişti şi illamani. Am văzut şi capasini. Am văzut membri ai unor rase pe care le întâlniserăm în lunga, foarte lunga noastră căutare. Am văzut rase pe care niciun ketran nu le întâlnise vreodată. Toţi morţi. Niciunul viu, în afara mea, dacă asta mai însemna într-adevăr a fi viu. Dar pentru Tatăl conta prea puţin. Chiar şi morţii puteau fi folosiţi, păstraţi întregi, iar creierii lor lipsiţi de suflet, puşi în funcţiune.

Câte nave spaţiale fuseseră înghiţite de acest satelit albastru? Tatăl era bătrân. Fusese bătrân cu mult înainte ca prima formă de viaţă inteligentă să fi aterizat aici cu prima sa rachetă.

— Ce vrei de la mine? am strigat.

Menno zise:

— E grea singurătatea, când n-ai decât compania morţilor. Vreau un joc, Ellimist.

Capitolul 16

Jocul era totul.

Aguelia pierise. Murise. Pentru primii câţiva ani – decenii? secole? Tatăl o adusese la mine. Venise şi ea, venise şi Lackofa, venise şi Menno. Toţi fraţii mei şi toate surorile mele, prietenii, duşmanii, iubirile. Toţi muriseră. Totuşi Tatăl îmi dăduse casa mea din Nivelul Azur, vechea mea casă, cu toţi tovarăşii în jurul meu. Era şi Inidar acolo, şi Wormer, reconstruiţi din memoria mea.

Simplele amintiri, personajele pe care Tatăl le crea numai din ce găsea în mintea mea, erau creaturi firave, şterse. Făceau doar ce făcuseră întotdeauna. Era o ruşine că nu le cunoscusem niciodată mai bine. Dacă amintirile mele ar fi fost mai cuprinzătoare, Tatăl le-ar fi putut face mult mai amuzante.

În cazurile în care Tatăl deţinea trupul şi creierul, putea fi mult mai creativ. Aguelia şi cu mine am procreat. Am avut trei copii. Dar aceştia erau doar iluzii triste, parţiale, incomplete – nu acordasem niciodată atenţie copiilor mici. Mintea mea nu-i putea crea, nu-i putea programa complet. Păreau să vină şi să plece la întâmplare. Dacă-mi aminteam de ei, apăreau; dacă uitam de ei, dispăreau, pentru câteva ore sau zile de-a rândul.

Lackofa şi cu mine am îmbătrânit împreună, vechi prieteni. Ne-am petrecut timpul liber împreună. Ne-am recitat vechile poezii împreună, am vorbit despre frumoasele zile de odinioară. El a îmbătrânit. La fel şi eu.

Jicklet venea doar din când în când. Ne mai duceam noi pe la ea, la rampe. Acum era o persoană chiar respectată, luată în consideraţie pentru o numire în Consiliu.

Şi Menno? Pentru o vreme, a fost Menno contra căruia jucam în toate jocurile. Tatăl ne făcea rivali pe măsură. Tatălui îi plăcea interacţiunea forţelor ostile. Menno şi cu mine eram atât de diferiţi. Dar, în timp,

ostilitatea noastră a pălit, s-a diluat. Este greu să urăşti pe cineva mort. Chiar şi pe unul care pare atât de primejdios şi de viu.

Câte jocuri am jucat cu Tatăl? O mie? Zece mii? Am încercat să refuz, dar când am făcut-o, mi-a stins pur şi simplu iluzia casei şi am văzut cine, şi ce, şi unde eram de fapt. M-am trezit din nou sub mare, legat pentru vecie de vrejul care creştea înăuntrul meu, care ajungea până la creierul meu. M-am trezit înapoi, în nemărginita pădure de tentacule cu Lackofa, şi Menno, şi biata Aguella, încă plutind, moartă, dar neputrezind niciodată, nedezintegrându-se niciodată, niciodată în pace.

Dar era mai mult decât pierderea iluziei ceea ce mă motiva să joc. Şi anume că nu aveam nimic altceva. Nimic, decât jocul.

Jocul şi slabul licăr de speranţă al nemuririi.

Ce tristă, ce disperată iluzie! Ce absurd să mă agăţ de speranţa că voi scăpa. Că voi scăpa pentru ce? Unde m-aş fi putut duce? Ce-aş fi putut fi? Eram o parte din Tatăl. Nu mai exista niciun Tocmin, niciun Ellimist. Exista numai Tatăl.

Şi totuşi... încă trăiam. Încă jucam jocul şi-mi luam propriile decizii de a juca.

Tatăl avea nevoie de mine, mi-a trebuit mult până am recunoscut acest fapt. Mă ţinea în viaţă ca să joace. Pentru că, deşi eu pierdeam de fiecare dată, eram cel mai bun adversar de joc al său.

— Vreau să joc o partidă, zicea Tatăl. Împrumutase un chip nou, propriul său chip, sau o copie, un soi de „nume de joc”. Luase o formă de ketran, un vârstnic, un înţelept. A venit în zbor până la docul meu, s-a rotit pe deasupra mea şi a repetat: începem imersiunea?

— Ne-ntâlnim dincolo, răspundeam eu.

Tatăl jucase multe jocuri. Multe jocuri. Cred că le culesese de la mii de rase, de prin toată galaxia. Am jucat

unele nu foarte diferite de vechiul nostru joc al Civilizaţiilor Străine. Am jucat unele bazate doar pe reflexe. Jocurile ucigaşe. Jocuri de anticipaţie, implicând mişcarea complexă a pieselor pe un plan, sau pe o curbă, sau într-un spaţiu n-dimensional. Jocuri care erau jocurile jocurilor.

Era tot ce aveam. Îl implorasem pe Tatăl să mă ucidă, să pună capăt poveştii ăsteia. Dar bineînţeles că refuzase. Încercasem să pierd dinadins, sperând să-i fac jocurile plictisitoare. Dar Tatăl era răbdător, putea să mă aştepte. Ani, decenii, pentru el nu conta. Iar, la sfârşit, oricum aveam să mă întorc la joc.

Faci ce poţi cu viaţa pe care o ai, presupun.

Şi a început noul joc.

Era diferit. Tatăl pusese mâna pe câteva specii noi.

M-am trezit dintr-odată într-o încăpere închisă, umedă, aproape fără aer. Cel puţin, pentru mine, un ketran, părea lipsită de aer. Deşi fiindcă, pe cinstite, acum îmi trăiam viaţa strivit sub mile întregi de ocean şi legat de un vrej, era greu să-ţi închipui că aş fi avut de ce mă plânge.

Cu toate acestea, mi se părea lipsită de aer. Nu era o încăpere mare, probabil de vreo sută de picioare latura. Înăuntru erau nişte creaturi ciudate, făpturi diforme, care păreau o amalgamare a zece rase diferite. Feţe cu doi ochi în faţă şi un al treilea, la ceafă. Aveau păr lung, coborând pe toată şira spinării lor cu creste, până pe podea. Toţi aveau câte o culoare diferită: păr verde şi păr roşu şi păr galben. Chipuri negre, şi albe, şi purpurii. Braţele păreau aproape opţionale: unii aveau trei, alţii mergeau până la nouă.

Erau absolut noi. Nu semănau cu indivizii din niciuna dintre rasele pe care le mai văzusem. Tatăl făcuse noi achiziţii.

Am înţeles, instinctiv, că ne aflam la bordul unei

nave. Dar se mişca. Nu cu acceleraţia constantă a unei nave spaţiale. Nava asta se mişca în sus, şi în jos, şi-n câte o parte, de parcă era prinsă într-o furtună sau de parcă plutea pe o mare.

Creaturile stăteau la mese, fiecare cu trupul întins confortabil. Beau şi se bucurau că beau. Probabil substanţe uşor toxice. Şi ne priveau pe noi.

Noi, eu şi Tatăl în persoana lui Menno, eram actorii de la un capăt al încăperii, pe o platformă mai înaltă. Fiecare dintre noi ţinea în mână o unealtă. O chestie lungă, aproape de lungimea trupului meu, un soi de placă turtită, de-o formă bizară. Şi de-a lungul plăcii erau şapte sfori bine întinse. Mai exista şi un muştiuc, care ajungea până unde puteam s-o apuc, aplecându-mi puţin capul, şi s-o vâr în gură.

Menno rânjea batjocoritor la mine, provocându-mă fudul. Şi-a aşezat gura în jurul muştiucului şi suflă, în timp ce-şi trecea degetele, peste corzi, zdrăngănind.

Rezultatul... a fost... a fost ca nimic comparabil cu ceea ce auzisem eu în toată viaţa mea sau în vreun vis.

Sunetele nu erau simple sunete. N-am cuvinte să explic. Poate că altcineva ar avea. Sunetele mi-au răvăşit o parte din mine pe care o uitasem de mult. Sunetele m-au făcut să mă gândesc la Aguella. La casă. La stele, şi la soare, şi la nori, şi la toate frumuseţile, tristeţile, bucuriile şi veseliile pe care le cunoscusem vreodată.

Menno-Tatăl a terminat de cântat şi creaturile care ascultau au emis grohăituri din gât, care păreau, prin comparaţie, şi mai grosolane, şi mai în contrast cu sunetele instrumentului lui Menno.

— E rândul tău, zise Menno.

Mi-am lipit buzele aşa cum îl văzusem pe el făcând, şi mâinile la fel cum le aşezase el. Şi am scos sunete. Dar nu sunete cum scosese el. Ale mele erau ascuţite, stridente şi demne de dispreţ în urechile mele.

Şi, totuşi, am putut auzi, chiar şi aşa, în propria mea incoerenţă, un izvor de ceva. Ceva.

Auditoriul m-a răsplătit cu o tăcere împietrită.

— Acesta este jocul, a râs Menno.

— Cum se numeşte jocul acesta, Tată?

— Creaturile acestea se numesc unemiţi. Nu sunt călătoare prin spaţiu. S-a întâmplat să prind un transportor skrit na în plasa mea – specii nefolositoare, aceşti skrit na – şi la bordul navei lor aveau şi un unemit captiv.

— Jocul, Tată. Cum se numeşte?

— Ei îi spun muzică.

— Nu pot spera să câştig vreodată, am zis eu. Te implor, Tată, eliberează-mă. Nu vreau să-l mai joc din nou.

El refuză. Fireşte, ştiam că va spune nu. Şi mai ştiam, despre Tatăl, şi asta: singura sa slăbiciune era cruzimea sa. Mă puteam folosi de asta. Avea să mă silească să joc acest joc de o mie de ori.

Pofteşte-n bârlogul meu, zise *dreth* către *chorkant*. – începem imersiunea?

— Ne vedem dincolo, am răspuns eu.

Unemiţii. Instrumentele. Al o sutălea joc.

Aşteptasem. Atât de mult, arătând doar atâta progres cât să-l momesc pe Tatăl, cât să-l provoc, fără să-i dezvălui tot ce învăţasem. Atât de mult, doar ca să aşez bine temelia acestui moment.

Al o sutălea joc. Dar îl jucasem de zece mii de ori în mintea mea, singur. Instrumentul, *adge,* cum îl numeau unemiţii, nu-mi ieşise nicio clipă din minte.

Adge-ul devenise o parte din mine. Era înăuntrul meu, în creierul meu, şi chiar dacă Tatăl punea capăt jocului, niciodată nu putea lua *adge*-ul de la mine, niciodată nu-mi putea lua muzica de la mine, niciodată. Era a mea. Devenise a mea. Şi acum, acest joc, al o sutălea, aveam să-i arăt şi lui.

El era Menno, ţanţoş, sigur pe victorie, dar destul de precaut cât să se străduiască mai mult decât i-ar fi plăcut ca să câştige aprobarea auditoriului.

Şi totuşi, după o sută de jocuri, Tatăl nu progresase. Nicio idee originală, nicio expresie nouă. Asta era o ironie, într-un fel: Menno, adevăratul ketran Menno, întotdeauna pledase pentru a aborda jocul la un nou nivel, criticând aprig, lipsit de orice respect, convenţiile.

Am zâmbit în sinea mea. „Ah, Menno, ai fi mândru de mine!”

Însă nu el, ci Aguella era în gândurile mele, când am ridicat muştiucul acfre-ului la buze. Aguella a fost cea care a făcut posibilă muzica pentru mine, şi lipsa Aguellei sau a orice asemenea ei avea să-l condamne pe bietul Tată. Ai nevoie de iubire ca să câştigi în jocul muzicii.

Am cântat un laitmotiv. Menno a rămas cu gura căscată. Auditoriul s-a dat mai aproape.

Într-adevăr, Tată, rescrisesem regulile.

Am cântat despre tristeţe. Am cântat despre singurătate, disperare, despre dragostea găsită şi pierdută. Am cântat despre tragica neînţelegere şi despre istovitorul cinism şi înfrângere. Am cântat despre stăruinţă, despre răbdarea mai presus de orice suferinţă, despre răbdarea în faţa lipsei de speranţă, despre speranţă când până şi speranţa era o trădare.

Adge-ul meu a vorbit despre toate momentele crâncene din viaţa mea. A vorbit despre pierderea semenilor mei. Despre pierderea prietenilor. Despre atâtea şi atâtea pierderi.

Şi totuşi, deşi am cântat cu atâta tristeţe, muzica refuza totodată deznădejdea. Cum ar putea deznădăjdui vreodată cineva când începe muzica să cânte?

Am putut s-o citesc pe chipurile unemiţilor: auzeau singurătatea şi în expresia aceea a singurătăţii îşi găseau alinarea pentru a lor.

O, da, i-am cucerit, l-am luat în stăpânire pe auditori, l-am purtat şi printr-una, i-am purtat şi prin cealaltă, şi ar fi mers cu mine oriunde i-ar fi condus *adge*-ul meu.

Iar Tatăl? Oh, a fost o încântare să-l văd. O încântare să-i urmăresc neliniştea prefăcându-se în uimire, iar uimirea prefăcându-se în furie mocnită.

Muzica nu l-a mişcat. Dar a putut vedea că eu câştigasem. Eu câştigasem jocul atât de răsunător, atât de definitiv, că niciodată n-ar fi putut să mai concureze cu mine din nou. Nu la jocul muzicii.

— Cum? m-a întrebat el, la sfârşit.

Am cântat o frază muzicală din *adge*-ul meu, şi apoi am făcut ceea ce niciunui unemit nu i-ar fi trecut prin minte să facă. Am cântat din gură. Mi-am folosit vocea, vocea mea de ketran, pentru a scoate sunete pe care *adge*-ul nu le putea scoate.

Unemiţii au înnebunit. Urletele erau ieşite din minţi, maniace, smintite. Admirabil.

— Cum?! a întrebat Menno-Tatăl, abia mai înfrânându-şi turbarea.

— Sunt un *loser,* i-am cântat eu, drept răspuns. Ei mă numeau un *loser* strălucit, toţi erau câştigători, toţi erau câştigători, în afară de mine: *loserul.* Dar numai un *loser* poate cânta azurul. Numai un *loser* poate vedea de-adevăratelea. Am crezut că Tatăl mă va ucide pe loc. Dar n-a făcut-o.

Am crezut că nu va mai juca niciodată jocul muzicii, dar a încercat din nou. Iar de data asta, a copiat mult din ceea ce făcusem eu. N-a contat. Am avut un nou as în mânecă: improvizaţia.

Inventasem o tactică de a improviza în duet. Aveam să-i ofer o frază muzicală, s-o cânt pentru vreo câteva momente, apoi să-l invit să continue firul, iar eu să extrapolez.

Tatăl n-a putut. Iar strădaniile lui au fost jalnice.

Pentru multă vreme după aceea, Tatăl nu s-a mai apropiat de mine. Niciun joc, de niciun fel. Nimic decât tăcere. Am fost lăsat să plutesc, lăsat să mă uit lung la marea mohorâtă de cadavre legate fedeleş, năpădite. La Aguella cea de mult moartă. Muza mea.

Dar de-acum totul se schimbase. Aveam muzica. Şi chiar fără vreun *adge,* mă obişnuisem într-atât s-o trăiesc în mintea mea, încât puteam interpreta şi compune de-a lungul tuturor zilelor şi nopţilor fără sfârşit. În cele din urmă, după ani, probabil, Tatăl a venit la mine. Avea un joc nou, o specie nouă. Nu muzică, nimic de genul ăsta. Un joc simplu de mutări de piese.

Am pierdut primele patru partide. Am câştigat-o pe a cincea. Pe a şasea. Pe următoarele cinci partide de după aceea. Toate partidele.

Tatăl s-a înfuriat şi a modificat scenariul, prefăcându-l într-o viziune de coşmar. A plecat furtunos şi m-a lăsat să plutesc.

Şi, cu siguranţă, acum avea să mă ucidă. Pricepuse ce se întâmplase. Câştigasem la muzică şi acea formă liberă de joc al improvizaţiei, avusese un efect considerabil asupra minţii mele, mă schimbase într-un fel pe care nici măcar eu nu-l puteam înţelege. Vedeam în mai multe dimensiuni. Intuiţia îmi era acum foarte apropiată, în chiar fiinţa mea. Aveam încredere în propriile mele mutări. Şi, invers, încrederea Tatălui era zdruncinată.

Un an. Un nou joc. Un joc de ucidere, de data aceasta. Arme într-un labirint.

Am câştigat prima partidă.

Am câştigat apoi toate partidele.

Tăcere din partea Tatălui. De ce nu mă ucidea?

L-am căutat, voiam să-i cunosc intenţiile. Dar el nu mi-a dat niciun răspuns. Plecase departe, se retrăsese. Şi, totuşi, mai trăiam.

Şi apoi groaznica speranţă, cumplita emoţie care ne

atrăsese în braţele sorţii noastre, a început să se înfiripe în mine. Am scurmat, am scotocit prin legăturile mele în jos, prin însăşi reţeaua neuronală a Tatălui, ca şi cum ar fi fost un uninet biologic. Am căutat-o pe Aguella.

— Aguella, dragostea mea.

— Tocmin?

— Da.

— Sunt vie?

— Gândeşti? Vezi? Simţi?

— Eu…

Îi puteam vedea trupul neînsufleţit, o vedeam prin apa împestriţată de soare. O vedeam printr-un nor trecător de peşti verde-electric.

— Amintirile mele, toate… zise ea. Te simt, Tocmin. Numai pe tine. Viu, dar… ce se întâmplă?

După atâţia ani, cum de mai putea inima mea să fie sfâşiată? Cum de mai putea durerea să fie atât de proaspătă?

— Tu trăieşti în amintirea mea, Aguella. Dar acum, aici, în locul acesta, trăieşti numai când Tatăl îţi atinge neuronii, când îţi stârneşte el amintirile.

— Dar acum nu e niciun Tată aici, zise ea.

— Eu te-am făcut să trăieşti din nou, în momentul acesta. Părţile din tine pe care le ating, revin la viaţă, Aguella. Amintirile, conceptele, ideile. Dar numai pe moment.

— Atunci, sunt moartă.

— Da. Ai murit, Aguella. Aceasta este numai umbra ta, creierul biologic, neuronii conectaţi, un computer biologic, nimic mai mult.

— Lasă-mă să văd. Încă o dată, lasă-mă să văd ce sunt.

— Nu. Nu.

— Ah!

— Aguella. Eu…

Puteam să-i cer voie? Unei persoane moarte de câteva decenii bune? Era o bătaie de joc. Ea avea să-mi dea răspunsul pe care-l căutam. Voinţa ei se dusese de mult, de atâta amar de timp se pierduse.

— Te fac o parte din mine, Aguella. Înţelegi? Te „downloadez”, îţi absorb gândurile, cunoştinţele tale. Tot ce ai fost. Eşti.

— Întotdeauna am fost o parte din tine, şi tu, o parte din mine.

Am coborât barierele dintre noi. Am simţit fluxul de informaţii intrând în mine. Date, asta era tot, date codificate care, descifrate, erau tot ce o făcuseră ketrană. Teama ei, dorinţa ei, iubirea ei.

Totul devenise o parte din mine şi, chiar în acel moment cumplit, în acel moment hidos în care o tratam pe singura mea iubire ca pe nimic mai mult decât un fişier de pe uninet, am exultat şi am gândit: „Ah, Tată, ai fost un prost că te-ai retras. Acum, o să vin după tine”.

Am asimilat-o şi pe Jicklet. Şi pe Lackofa. Pe Menno. Unul după altul. Le-am absorbit minţile.

Toţi ketranii, până la ultimul, erau acum în mine.

Şi apoi, am trecut şi la ceilalţi. Minţile altor specii. Gândurile altor specii. Vederile altor specii. Mai repede! Generaţionişti. Illamani. Capasini. Skrit na. Mai mulţi! mai repede!

Eram un virus de uninet, mâncând date, întinzându-mă, consumând, înglobând. Deşi nu eram mai mult de unu la sută din Tatăl, deja eram de o sută de ori mai mult decât mine însumi.

Daankini, speciile 333, wurbi, breeţi, multitudinali, cei din rasa chan wath. Rasă după rasă. Am golit minţile fiecărui mort într-a mea, fiecare set de date, fără să am timp să mă uit, să le văd, să le deschid şi să mă bucur – oh, nu, n-aveam timp, cursa era în toi, o cursă de a consuma, de a descărca date şi de-a le absorbi.

„Cât mai durează până o să vezi, Tată? Cât mai durează până o să descoperi acest nou joc?”

Mai departe şi mai departe, fără încetare, am pustiit ca furtuna. Şi totuşi Tatăl nu m-a simţit, nu simţise pericolul care creştea, ameninţându-l. De ce l-ar fi simţit? Tatăl niciodată nu cunoscuse un inamic adevărat. Stăpânise întreaga sa lume, toată existenţa sa. O singură formă de viaţă care le inventase pe toate celelalte care înotau în marea lui, numai pentru a se amuza.

Atunci, într-un târziu, i-am simţit neliniştea, l-am simţit atenţia. A trimis impulsuri, gonind prin vasta lui reţea, căutând ba ici, ba colo, după cauza ciudatei, tulburătoarei senzaţii.

Eu nu i-am arătat nimic. M-am ascuns. El a căutat şi a dat numai peste gol. Vid, acolo unde fuseseră minţi captive. Unde erau capasinii? Unde erau generaţioniştii? Unde erau graspersii?

Unde erau acei ketrani?

Şi în cele din urmă, când spaima lui a început treptat să se contureze, când a început să simtă o emoţie nouă, s-a întrebat: unde este Ellimist?

Eram jumătate din Tatăl acum. Eram egali. N-am mai înaintat.

— Începem imersiunea, Tată? am zis eu.

— Ce joc? a întrebat el.

— Jocul, Tată. Ultimul joc.

A Treia Viaţă f**capitolul 19**

Ultima minte pe care am absorbit-o a fost a Tatălui însuşi. Şi când l-am luat, am luat nimic.

Nu exista niciun Tată. Nicio minte. Nu era nimic altceva decât un burete, în cele din urmă. O creaţie biologică dintre cele mai simple, un accident al evoluţiei – un burete prădător, care se contopea cu prada sa. Tatăl nu era altceva decât suma victimelor sale. Şi când l-am absorbit şi l-am decuplat de la toate victimele sale, Tatăl n-

a mai rămas decât o algă.

Eu eram Tatăl acum. Stocasem în mine toate cunoştinţele a o sută de rase inteligente. Dar eram încă Tocmin. Ellimistul. Nu eram mulţumit să trăiesc aici, în marea acestui satelit albastru. Mă născusem o creatură a zborului, a cerului larg.

Am deschis ochii şi m-am uitat prin mare, la sinistra recoltă de morţi a Tatălui.

M-am eliberat de tentaculele care mă ţineau. Mi-a trebuit mult timp. Vrejurile pătrunseseră adânc în mine, intraseră în creierul meu. A fost dureros, o durere fizică pe care n-o mai simţisem de atâtea decenii. Şi când am fost aproape liber, am fost la un pas de-a mă îneca. Tentaculul îmi furnizase tot ce avusesem nevoie în materie de hrană şi aer şi mă ferise de îmbătrânire. Acum m-am înăbuşit, plămânii mi s-au blocat, stomacul mi s-a întors pe dos. Îmi mişcăm muşchi pe care nu-i mai mişcasem de-o viaţă.

M-am smuls din tentacul, eram liber! Mi-am deschis aripile şi am zburat încet în sus, prin apă, până am ieşit la suprafaţă. Aer!

Liber! Capul îmi era afară din apă, nelegat, liber!

Oare puteam să zbor? Chiar ar fi fost cu putinţă să zbor? Cum să-mi scot aripile la suprafaţă? Imposibil. Im…

A venit ca un val la flux. O cascadă asurzitoare de imagini, sunete, idei, emoţii. Covârşitoare. Am fost măturat într-o clipă, un zbor liber într-un uragan!

Toate minţile pe care le descărnasem într-a mea, erau toate acolo, toate îngrămădite acum în creierul meu limitat de ketran. Eram un computer rulând o mie de simulări odată. Corpul meu părea să existe într-o infinitate de variante. Aveam mâini, picioare, aripi, tentacule, ace, ţepi, gheare, antene; aveam ochi de tot felul, puteam vedea lumina de-a lungul întregului spectru, puteam vedea razele X, şi razele cosmice, şi microundele; aveam urechi cu care puteam auzi numai notele foarte grave, de bas, şi urechi cu

care puteam auzi numai notele foarte înalte, şi urechi cu care puteam auzi o minge de fuzzball plutind în vânt la o mie de iarzi distanţă.

Şi toate acestea, toate amintirile acestor simţuri, toate îndesate în corpul şi-n creierul meu, inadecvate pentru ele.

M-am luptat să domolesc invazia, potopul. Am ieşit la suprafaţă din nou, eu, Tocmin, *gamerul* care îşi luase numele de Ellimist. Eram sub control. Nu, control nu e bine zis. Nu. Tot ce puteam face era să înăbuş năvala în aşteptare. N-o puteam folosi. Nu puteam deschide uşa ca să mă folosesc de ea, fără să fiu copleşit.

Am înotat, speriat acum, năucit de ceea ce făcusem, pierdut. Am înotat pe sub discul luminând puternic al planetei de deasupra, pe sub satelitul alb şi cafeniu, pe sub căldura soarelui îndepărtat.

Am înotat multă vreme, dar nu m-am rătăcit. Folosiserăm adesea acest satelit al Tatălui drept cadru pentru joc, Tatăl şi cu mine. Ştiam unde se afla fiecare mică insulă şi, în câteva ore istovitoare, zăceam în prostraţie pe solul îmbibat de apă.

După o vreme, mi-am deschis aripile în vânt şi le-am lăsat să se usuce. Rumoarea din capul meu era încă acolo, încă făcând un zgomot asurzitor. O mulţime gălăgioasă ţinută la distanţă de nişte porţi subţiri.

Când am fost uscat, m-am înălţat în aer. Am zburat pentru prima oară după atâta vreme încât nu m-am putut stăpâni şi-am plâns. Am zburat ridicat de propriile mele aripi, pe deasupra unei mări aproape nemărginite, pe deasupra oribilei recolte de morţi care încă mai zăceau legaţi de Tatăl.

Se descompuneau acum, fireşte. Tatăl nu le mai ferea de îmbătrânire şi de efectele putrezirii în apă. El nu le mai hrănea. Ele îşi găsiseră morţile finale, întregul satelit era acum un cimitir.

Am zburat şi am căutat. Nu văzusem niciodată locul pe care îl căutam, dar ştiam că există. Tatăl îngăduise să jucăm pe suprafaţa lumii sale, dar existau şi zone albe, arii care pur şi simplu n-au apărut niciodată. Ce taine existau în redutele acelea ascunse?

Am zburat şi am prins o briză sănătoasă din spate. Eram flămând. Uluitor! Eram obosit. Minunat! Eram liber.

Singur.

În faţa mea am zărit conturul pe care mă aşteptam să-l găsesc. O insulă ascunsă. Mai mare decât restul şi mai înaltă. Era uscată, în comparaţie cu celelalte pământuri ale acestui satelit. Era acoperită cu o vegetaţie deasă, în mare parte verde, cu excepţia unor surprinzătoare petice oranj şi roşii.

Ici şi colo, cuibărite printre copaci, erau nave spaţiale. Unele se aflau aici de atâta vreme încât erau complet acoperite de viţă, de muşchi şi de copaci. Altele arătau de parcă se prăbuşiseră numai de vreo câteva săptămâni sau luni.

Erau şi uriaşe, şi mici. Şi cu o înfăţişare periculoasă, şi inofensive. Unele cu atâtea arme de păreau nişte arici, altele pictate fantastic. Altele erau doar cutii utilitare.

Navele tuturor raselor care fuseseră ademenite de Tatăl de-a lungul a milioane de ani, el le păstrase în aşteptare. Găsisem groapa de gunoi a Tatălui.

Mi-a luat ceva timp, dar am localizat Exploratorul. Şi am găsit şi Căutătorul. Căutătorul era o grămadă de fiare fărâmate şi răsucite. Am aterizat pe o traversă nedeteriorată şi am stat acolo o vreme.

Piatra funerară a seminţiei mele. Ultimul ketran stătea acum la priveghi, în faţa pietrei de mormânt a rasei sale.

Exploratorul era într-o stare mai bună. Zăcea cu susu-n jos, ceea ce reprezenta un inconvenient, cu gravitaţia, dar motoarele au pornit, iar sistemul funcţiona.

Putea zbura. Puteam părăsi satelitul Tatălui.

Şi să mă duc unde?

Eram acum cât se putea de străin. Singurul ketran într-o galaxie care, cu vreo câteva excepţii, nu ştiuseră niciodată de existenţa noastră.

Şi eram un străin care deţinea în el o mulţime. Eram plin de răspunsuri la întrebările a zeci de mii de rude şi prieteni dintr-o mie de lumi. Ştiam unde le plecaseră cei dragi, de ce nu se mai întorseseră niciodată. Eram tot ce mai rămăsese din Ket, dar eram, în acelaşi timp, tot ce mai rămăsese din alte rase, triburi şi familii de mult dispărute.

Devenisem un depozit viu de mii de forme de viaţă. Viaţă care avea să rămână închisă în spatele uşilor încuiate ale creierului meu slab, dacă nu... dacă nu puteam deveni altceva.

— Ai avut dreptate, Menno. Trebuie să ne adaptăm, în cele din urmă. Ne adaptăm sau murim. **capitolul 20**

Mi-a luat încă treizeci de ani ca să fac tot ce-am avut nevoie.

Am mers pe fiecare navă, pe fiecare epavă, şi am luat tot ce-mi putea fi de folos. Am croit drumuri prin junglă şi am construit remorchere. Am construit un atelier de reparaţii, cu unelte care ar fi făcut-o pe Jicklet să saliveze de invidie.

M-am cufundat în masa minţilor care trăiau în mine. De-a lungul timpului am învăţat să supravieţuiesc furtunii puzderiei, să iau ce-mi trebuie şi să plec. Jicklet era adesea lângă mine în aceste descinderi. Şi un inginer pe nume Hadra 232. Şi un teoretician al spaţiului-zero, numit Nu. Şi o sută de alţi savanţi, tehnicieni, teoreticieni, constructori, proiectanţi şi inovatori.

Şi biologi, de asemenea. Şi Lackofa era cu mine. Şi alţii, mulţi alţii, din alte rase.

Lucrarea şi-a schimbat forma, a suferit mutaţii, a crescut ca o făptură vie şi, într-adevăr, a devenit o fiinţă.

Căci deşi construiam o navă, construiam de fapt mult mai mult. Construiam o nouă rasă. O rasă cu un singur exemplar. O rasă cu milioane de exemplare.

Eram singular şi plural deopotrivă. Eram viu şi eram o maşină. Motoarele erau o parte din mine. Computerele erau legate direct la creierul meu şi curând legătura a fost uitată şi graniţa a dispărut. Senzorii erau simţurile mele. Eram vast. Destul de vast să eliberez multitudinea.

Treizeci de ani şi, în sfârşit, am fost gata. Petrecusem mai bine de un secol pe satelitul albastru. Eram pe moarte. Aerul se stricase treptat, dar asta nu mă deranja. Nu mai aveam nevoie de aer. Apele miroseau infect de la putreziciuni, dar nu mai aveam nevoie să beau. Peştii dispăruseră de mult. Dar eu salvasem morţii. Şi acum am deschis larg poarta mulţimii din mine, ca să n-o mai închid niciodată.

Toţi ketranii mei, generaţioniştii mei, daankinii mei, 333-ii, şi wurbii, şi breeţii, şi gofinickiliastii, şi multitudinalii, şi chan wath-ii, şi skrit na, şi illamanii, şi capasinii, şi singurul meu unemit şi atât de mulţi alţii. Rasă după rasă. Am golit fiecare minte moartă în creierul meu extins, în construcţia mea biologico-mecanico-sintetică – toate din nou libere.

Atât de multe cunoştinţe, atât de multe. Şi, totuşi, când revărsarea s-a domolit, numai eu am rămas cu adevărat în viaţă. Eram numai eu. Eram din nou singur.

Mi-am pornit motoarele şi m-am ridicat de la suprafaţa satelitului muribund.

Din spaţiu, mi-am întors privirile spre el. Ce-ar fi fost cel mai potrivit? Unele rase îşi ard morţii, altele îi mănâncă, altele îi îngroapă în pământ. O finalitate se impunea pentru ca acele oase plutitoare, şi schelete dezosate, şi rămăşiţe ale tuturor acelor morţi onorabili să înceteze de-a mai fi groteşti.

Mi-am încărcat armele şi am tras în satelit până când

s-a fărâmat, până când atmosfera s-a risipit, până când marea a fiert în vid, până când resturile topite au coborât încet, rotindu-se în spirale, în fântâna gravitaţiei planetei şi au fost incinerate la intrarea în atmosferă.

Apoi am intrat din nou în spaţiul-zero şi am pus un miliard de mile între mine şi locul acela dezgustător.

Ei, şi-acum, ce aveam să fac? Eram unic. Singur cum numai o creatură unică poate fi. Nu făceam parte din nicio specie. Făceam parte din multe specii, dar nu exista nicio speranţă de tovărăşie pe acolo. Cine m-ar fi primit cu braţele deschise în sistemul lor? Devenisem o întrupare a uninetului inter-specii la care obişnuiam să visez. Eram o bibliotecă de informaţii din numeroase rase. Şi cu extinsul meu trup-navă eram incalculabil de puternic.

Şi acum?

Şi acum?

„Şi acum? Care este jocul tău acum, Ellimist?"

M-am gândit să mă întorc la Ket. Dar asta nu mi-ar fi provocat decât durere. Să mă întorc la ce? La cerurile goale în care trăiseră odinioară semenii mei?

Am zburat. Înăuntru şi în afara spaţiului-zero, intrând şi ieşind de pe orbite. Timpul nu însemna nimic pentru mine, nu mă grăbeam deloc. Dar cu singurătatea era altă poveste. Îmi găseam refugiul inventând subrutine, simulări de rase. Am încercat să le vorbesc, am încercat să... Dar cum poţi să vorbeşti cu adevărat cu propria ta creaţie? Cum poţi vorbi cu o maşinărie pe care tu ai programat-o? Este un exerciţiu narcisist. Este începutul nebuniei.

Am înţeles acum de ce mă păstrase Tatăl în viaţă. Aflase de multă vreme goliciunea comunicării fără speranţa unei surprize. Un ketran – orice specie inteligentă – este doar voinţa lui de a fi liber. Libertatea şi inteligenţa sunt inseparabile. Mintea captivă, programată, nu mai este deloc minte.

Am zburat vreme îndelungată. Ani. Căutând. Ce? Nu

ştiam nici eu.

Şi apoi, am ieşi din spaţiul-zero şi am intrat într-un sistem în care două planete erau în război.

Din punct de vedere tehnologic, erau avansate, deşi încă nu erau capabile să călătorească în spaţiul-zero. Comunicau prin microunde şi emisii laser. Se mişcau pe uscat, şi pe mări, şi prin cerurile planetelor respective. Eradicaseră cele mai multe dintre boli.

Două planete într-o ciudată proximitate, despărţite de nu mai mult de un sfert de milion de mile, în punctele cele mai apropiate ale orbitelor lor. Una se numea Jall, cealaltă Inner World. Inner World era, de fapt, pe orbita mai îndepărtată, dar atunci „dinăuntru” poate că era o referinţă la un alt factor. Nici jallianii, nici innerii nu făceau parte din multitudinea mea, deşi 333-ii ştiau de existenţa lor. Ajunsesem într-un capăt îndepărtat al galaxiei.

Am sosit, invizibil pentru ambele tabere. Am sosit într-o ceaţă de luptă navă-la-navă. De fapt, ieşisem din spaţiul-zero şi în mai puţin de douăzeci de mile am fost lovit de o înspăimântător de puternică salvă de raze jalliane, care îşi rataseră ţinta, m-au ratat şi pe mine şi, în final, s-au răspândit şi au încălzit nevătămător, abia încălzind-o uşor, suprafaţa de nichel şi fier a unui asteroid în trecere.

— Măi, să fie, am zis eu. (De mult pierdusem orice reţinere de a vorbi de unul singur.) Se pare că am nimerit într-un război.

Nava jalliană, o namilă pictată fantastic, de o jumătate de milă lungime, a tras din nou. De data asta, fasciculul şi-a atins victima. O navetă inner, mică, rapidă, care arăta, cu forma sa netedă, zveltă, de parcă fusese proiectată să se deplaseze prin apă, a explodat.

Bucuria jallianilor a fost de scurtă durată. Un roi de navete inner a apărut dintr-o staţie sub camuflaj, care le

permisese să se ascundă de senzorii jalliani.

Nava jalliană a tras din nou, şi din nou, şi a anihilat cinci dintre atacatori, aproape o treime din total. Dar atunci au tras şi innerii. Armele lor erau mai slabe. Nava jalliană n-a explodat. Dar învelişul i-a fost despicat. Atmosfera presurizată s-a împrăştiat în spaţiu. Şi trupurile echipajului de asemenea. Figuri crispate, neajutorate.

Am acţionat înainte să gândesc. Am acţionat din pur instinct. Am deschis un câmp de forţă între nava jalliană şi navetele inner worlderilor. Amândouă taberele au tras. Niciuna dintre armele lor n-a străpuns câmpul meu de forţă.

M-am dat mai aproape, îngăduindu-le să mă vadă. Cât de tare trebuie să-i fi şocat! Navele lor erau cutii de oţel, titan şi aliaje. A mea era un trup viu: cristal, şi carne, şi aliaje, toate amestecate, toate învăluite în câmpuri de forţă de o putere indisputabilă. Eu eram un vizitator dintr-un viitor spre care ei abia începuseră să arunce câte o privire.

După toate socotelile, ar fi trebuit să înceteze focul şi să aştepte să afle voinţa mea. Nici pe departe. Ambelor tabere le-a trebuit mai puţin de cinci minute ca să mă pipăie cu senzorii lor activi, ca să se învârtă în jurul meu, cercetându-mă.

Şi apoi, inner worlderii au deschis focul. Asupra mea! Jallianii s-au folosit de prilej pentru a trage în inneri şi, în câteva secunde, ceea ce fusese un război între două tabere a devenit un război în trei, fără restricţii.

Aproape că m-a pufnit râsul. Dar răutatea făţişă a acestor două specii era dezgustătoare. Aş fi putut să distrug ambele flote doar scuturând o dată din aripi.

Mi-am extins puterea şi i-am învăluit în câmpurile mele de forţă. Le-am extras apoi puterea lor, le-am frânat motoarele, le-am bruiat senzorii şi i-am lăsat să plutească în derivă, neajutoraţi, prin spaţiu.

Atunci au deschis canalele de comunicaţie.

— Războiul vostru s-a încheiat, i-am anunţat eu.

Capitolul 21

Două seturi de feţe furioase au apărut înaintea ochilor mei. Jallianii erau reprezentaţi de un limaxfemelă cu mai multe braţe, dintr-o specie comună. Nu avea niciun nume, doar un titlu, o desemnare. Ea era dătătoarea-de-viaţă a Mării Jain. Şi într-adevăr năştea şi în clipa în care a apărut în imaginea mea mărită. Una după alta, larve mici şi viermuitoare au alunecat vâscoase şi roşii din fantele dispuse în cerc în jurul mijlocului ei. Larvele erau culese şi luate de acolo de către asistenţi – tipul de creaturi pe care le văzusem crispându-se în vid, cu doar câteva clipe înainte.

Dătătoarea-de-viaţă a Mării Jain era furioasă.

— Cine eşti tu, nimicule, să-mi stai mie în cale? Vorbesc cu un nimic! Supune-te mie!

Vorbea o limbă stranie, dar cu datele pe care le aveam la dispoziţie, existau foarte puţine limbi pe care să nu le pot înţelege imediat.

Inner worlderii aveau o înfăţişare mult mai plăcută, cel puţin după gusturile mele. În primul rând pentru că aveau aripi, iar eu aveam o prejudecată ketrană în favoarea celor care zburau. Şi aveau mai mulţi ochi galbeni, strălucitori. Cel care a vorbit în numele lor s-a prezentat drept căpitanul Whee, ceea ce suna cumva bizar pentru mine.

Căpitanul Whee era politicos, dar încă se mai lăsa purtat de mânie.

— Străine, te rog nu te amesteca. Avem socotelile noastre cu viermii jalliani.

— Nu vreau să vă îngădui să continuaţi măcelul, am spus eu blând.

— Asta nu e treaba ta, sublinie căpitanul Whee. Dar îţi admirăm sincer evidenta superioritate tehnologică.

Dacă ai vrea să ni te alături şi să exterminăm împreună jallianii, noi am fi bucuroşi să ne aliem cu tine.

— Este o ofertă foarte măgulitoare, am zis eu sec. Dar nu cred că va avea loc vreo exterminare.

— Nimicule! Dispari, nimicule! Fereşte-te să te învăţ eu minte! răcni Dătătoarea-de-viaţă.

Nu-i venea să creadă că refuzam să mă supun. Era o aroganţă care era probabil o funcţie a naturii sale biologice. Probabil e greu să rămâi modest când eşti cunoscută ca fiind Dătătoarea-de-viaţă.

Dar cel mai ciudat, ceea ce m-a surprins şi m-a tulburat, a fost propria mea reacţie emoţională: eram fericit. Vorbeam cu nişte creaturi reale, vii, ale căror cuvinte şi mişcări nu le inventasem eu.

Dinspre planeta Jail o a doua navă uriaşă ieşi de pe orbită şi se repezi cu toată viteza spre noi. Câteva momente mai târziu, inner worlderii răspunseră cu un nor virtual de navete de-ale lor, mici şi lucioase.

Intenţionau oare să mă atace pe mine sau unii pe alţii? Avea vreo importanţă? Şi una şi cealaltă erau tot o nebunie.

Era jocul, din nou acelaşi: Civilizaţii străine. Nu se deosebea prin nimic de vreunul dintre multele scenarii pe care Wormer sau Inidar sau Aguella şi cu mine le jucaserăm întrebarea era cum ar trebui să-l joc? Deja acţionasem după o metodă Menno: intrasem nepoftit în joc. Mă făcusem *gamerul*central, intrasem în scenă, mai degrabă decât privitor din afară.

Şi totuşi încă mai înclinam către o abordare mai subtilă. Ce ar învăţa celelalte specii dacă le-aş fi anihilat pur şi simplu navele, într-o demonstraţie de forţă nemiloasă? Şi care era locul meu real?

Nu m-am întrebat dacă era treaba mea să mă amestec în vreun fel. Nu pentru că aş fi confundat cumva jocul cu realitatea. Dar pur şi simplu văzusem aceste două

specii antipatice prinse prosteşte într-un conflict fără noimă. Nu aveam oare dreptul să intervin? Fireşte că aveam.

Eu nu eram Menno, eram Tocmin. Eram Ellimist, genialul *loser*. Dar acum ştiam ceva mai multe. Înţelepciunea mea era profundă. Puterile mele erau vaste. Cu siguranţă... Şi apoi mai era şi faptul-cheie că nu jucam împotriva nimănui. N-aveam niciun oponent, numai jocul în sine.

Atunci, mutarea minimală.

Dacă acesta ar fi fost într-adevăr un joc, aş fi schimbat pur şi simplu orbitele celor două planete, astfel încât să nu mai treacă una pe lângă alta atât de aproape. Le-aş fi încetinit viteza sau le-aş fi accelerat-o ca să nimerească totdeauna în puncte opuse pe orbite. Le-aş fi pus soarele între ele. N-aveau tehnologia să poarte un război la asemenea distanţe.

Dar aşa mari cum erau puterile mele, nu erau într-atât de mari, totuşi. Dar cu siguranţă puteam muta un asteroid. Sau două. Sau o sută.

Centura de asteroizi a sistemului era chiar sub orbita planetei Inner World. Era un calcul simplu, la îndemâna abilităţilor mele. Şi aveam suficientă putere brută în trupul-navă.

Am lăsat cele două tabere să se ucidă reciproc şi m-am îndreptat către centura de asteroizi. Avea să dureze un timp: asteroizii nu sunt pietre cu care să arunci la întâmplare. Dar probabil cele două tabere, văzând ce aveam de gând, aveau să înceteze lupta.

Mi-am folosit trupul-navă ca să înghiontesc un asteroid, nu unul foarte mare, şi să-l scot de pe orbită. Motoarele mele erau mai mult decât capabile. Asteroidul a alunecat în puţul gravitaţional, pornind să găsească mai jos o orbită nouă, mai rapidă.

Am acţionat şi am aşteptat. În decurs de câteva

săptămâni, cele două lumi în război se distanţaseră destul cât să suspende ostilităţile – un capitol firesc al conflictului lor. Abia la apropierea următoare, cele două lumi ar fi putut să mai iasă în spaţiu şi să se ucidă.

Am aşteptat în timp ce flota mea de asteroizi se rostogolea prin spaţiu. Şi când a sosit vremea, le-am încetinit, le-am frânat şi le-am împins la locurile lor. A durat aproape un an.

Şi acum cele două planete se apropiau din nou de convergenţă şi puteam vedea pregătirile de război în plină desfăşurare: navele se ajustau şi se umpleau cu combustibil.

Am aşteptat până când cele două lumi tocmai se aliniau în front. Şi atunci, unul după altul, am aruncat în aer asteroizi i. Şaptezeci şi patru de asteroizi de diferite mărimi au devenit zeci de mii de meteoriţi de toate mărimile. Au alcătuit un nor de proiectile dens, ucigător, care pe fiecare orbită avea să reteze orice ar fi fost lansat de pe vreuna dintre planete.

Jallianii şi inner worlderii aveau să fie incapabili să ajungă unii la alţii, cel puţin până când aveau să-şi dezvolte o navă spaţială cu mult mai performantă.

Creasem un impenetrabil teren minat orbital.

Războiul jallian cu inner worlderii se terminase. Şi eu îmi găsisem misiunea, scopul în galaxie.

Capitolul 22

Era de parcă galaxia pusese la cale să dea un sens vieţii mele dezarticulate, fracturate, bizare.

Fusesem un *gamer* ketran ratat. Fusesem supravieţuitorul unei distrugeri în masă. Fusesem căpitanul unei nave prin spaţiul-zero. Fusesem un prizonier neputincios, silit să devin un nou tip de *gamer.* Evoluasem în ceva ce galaxia nu văzuse niciodată mai înainte, o contopire a mai multor tehnologii, a minţilor mai multor civilizaţii, turnate şi curgând m şi printr-o matrice

de muzică.

Iar acum această stranie reluare a firului părea să se potrivească perfect cu o sarcină care trebuia îndeplinită. Aveam să fiu cel care făcea pacea. Şi mai mult încă, aveam să încurajez dezvoltarea şi progresul speciilor. Aveam să le învăţ mijloacele păcii. Masacrarea seminţiei mele de către capasini nu trebuia să se mai repete în nicio altă lume. Nu câtă vreme aveam să fiu şi eu prezent!

Am zburat spre spaţiul-zero, am ieşit ba ici, ba colo, cutreierând galaxia, folosind fiecare bit din uriaşa mea comoară de cunoştinţe pentru a mă uita, a vedea, a simţi, a învăţa şi a înţelege.

Ascultam însăşi muzica evoluţiei, sau cel puţin aşa mă măguleam eu.

Viaţă era pretutindeni. Mii şi mii de planete mustind de viaţă. În cea mai mare parte, foarte primitivă, dar de ce m-ar fi oprit asta? Puteam să păşesc în ea mai devreme, puteam să fiu „intrus”, ca să folosesc termenul lui Menno. Şi totuşi, aveam să mă amestec cu o sensibilitate aleasă şi cu motivaţiile cele mai pure. Aveam să creez armonii. Îndrăzneala aliată cu înfrânarea şi o estetică minimalistă, totul în slujba certitudinilor morale: că pacea era mai bună decât războiul, că libertatea era mai bună decât sclavia, că o cunoaştere era mai bună decât ignoranţa.

Oh, da, galaxia avea să fie un loc minunat sub îndrumarea mea.

Am zburat de la o stea la alta, de la o lume la alta. Aici am ridicat o rasă care decădea; dincolo am pus capăt unei molime; într-un alt loc i-am hrănit pe cei flămânzi. Un secol s-a scurs astfel. Şi-apoi încă unul. Şi încă unul. Timpul aproape că-şi pierduse înţelesul pentru mine, acum. Provocările mele erau vaste şi meritorii, îmi ţineau mintea ocupată. Mi-am făcut prieteni în mai multe lumi, am devenit membru de onoare pentru sute de familii, clanuri, triburi, specii, rase. Vorbeau despre mine – despre

Ellimist, cum devenisem cunoscut – cu respect, recunoştinţă, veneraţie.

Şi apoi a venit ziua în care, dintr-o pură coincidenţă, s-a întâmplat să mă aflu la o distanţă relativ mică de primul meu triumf. O mie de ani trecuseră de când pusesem capăt războiului dintre inner worlderi şi jalliani.

Aflându-mă atât de aproape, m-am întors să savurez priveliştea. Să rememorez.

M-am întors să nu găsesc niciun semn de viaţă în lumea jalliană. Planeta era stearpă, atmosfera ei aproape destrămată.

Inner World încă forfotea de viaţă, dar n-am prins niciun semn de microunde, de unde radio sau de emisii laser. Niciun satelit nu orbita planeta. Inner worlderii erau mai puţini la număr şi existau la un nivel redus de tehnologie.

Nu mi-a trebuit mult să reconstitui ce se întâmplase. A fost destul de uşor, odată ce am găsit o singură mină, încă pe orbită. Un produs primitiv, construit în serie mare de către inner worlderi. Lansaseră un număr uriaş, le presăraseră în calea invaziei lumii jalliane. Multe dintre mine fuseseră anihilate de norul meu de meteoriţi. Dar multe scăpaseră şi apoi supravieţuiseră cât să intre pe orbita planetei Jall şi să explodeze în contact cu ea.

Chiar şi acum, la o mie de ani distanţă, se puteau simţi radiaţiile. Chiar şi acum se puteau vedea craterele din spaţiu.

Dintr-o pornire morbidă, am început să adun fiecare detaliu. Mai mult de şapte sute de impacturi. Şapte sute de explozii nucleare.

— Nu-i un joc atât de uşor de câştigat, este?

Pentru un moment, am crezut că vocea era a mea. Tonul de sarcasm şi dezaprobare oglindea furia de care eram cuprins, îndreptată asupra mea. Dar apoi senzorii mei s-au aprins. Ceva ieşise din spaţiul-zero. Ceva mare.

M-am întors, mi-am pregătit apărarea, încă încrezător că nimic, indiferent cât de neaşteptat, nu mă putea provoca de-adevăratelea.

Dar nava care a apărut brusc în spaţiul normal nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Cu niciuna dintre nenumăratele nave pe care le văzusem.

Această navă nu era o navă: era un planetoid, destul de mare cât să ţină locul unui mic satelit. Şi cu toate acestea era capabilă de a călători prin spaţiul-zero. Imposibil! Trebuia să fie o iluzie optică.

Am cercetat exteriorul planetoidului cu senzorii mei şi am putut simţi, la propriu, încuviinţarea entităţii. Mă invita să mă uit. Nu-i păsa. Nu se temea de mine.

Erau forme de viaţă pe planetoid, probabil vreo douăzeci de mii, într-un talmeş-balmeş de specii, cele mai multe natural evoluate, deşi câteva, am suspectat eu, erau experimentale. Create.

Dar numai o singură formă de viaţă mă îngrijora cu adevărat: senzorii mei arătau liniile de forţă, brute, trosnind de energie, conectate numai la această singură creatură, dintre toate celelalte forme de viaţă.

Nu mai simţisem teama de atât de multă vreme... aproape că nu am recunoscut sentimentul. Teamă. Nu mă temeam de nimic! Eu eram Ellimist. Într-o mie de ani nu întâlnisem nimic, pe nimeni care să mă provoace.

— Ellimist, zise creatura cu un hohot de râs care a răsunat adânc în mintea mea. Ţi-am văzut lucrarea mâinilor în mai multe locuri prin galaxie. Îmi pare bine că te-am întâlnit, în sfârşit. Te căutam.

Nu-I puteam vedea; îşi ferea chipul de mine.

— Îmi cunoşti numele, am spus eu, încercând să-mi ascund orice semn cât de mic de teamă sau nelinişte.

— O, dar eşti faimos în atât de multe locuri. Marele Binefăcător al Cosmosului.

— Ai un avantaj faţă de mine, am zis eu. Eu nu te

cunosc.

Atunci mi s-a arătat. Am văzut cu un şoc că era aidoma mie: deopotrivă o maşinărie şi o creaţie biologică. Dar biologia sa era în întregime diferită. Avea constituţia unuia care duce o viaţă la suprafaţă sau poate chiar una subterană. Nicio aripă n-ar fi putut vreodată ridica aceste membre masive, musculoase. Şi nicio creatură cu un ochi de acest gen, unic, roşu, dominator, n-ar fi putut naviga cu uşurinţă în trei dimensiuni.

— Mi se spune Crayak. Fireşte, acesta este doar numele meu de joc. Râse cu un râs înfumurat, de cunoscător, un zgomot ridiculizant, depreciativ.

— Eşti un *gamer?*

— Nu suntem toţi?

— Nu, am minţit. Eu nu mai joc. Fac doar ce pot eu ca să fac din galaxia asta una mai bună.

— Ei bine, ai făcut o treabă minunată pe aici, zise Crayak. Pot să văd clar ce s-a întâmplat: ingenioasa ta barieră de sfărâmături le-a dat ideea să folosească mine nucleare. Una dintre planete a distrus-o pe cealaltă şi, lipsită de un inamic, lipsită de o provocare, distrugătoarea s-a prăbuşit ea însăşi în barbarism şi decadenţă. Da, într-adevăr o treabă bună.

Era adevărat. Nu încăpea nicio îndoială. O parte din mine se întreba cum de putea Crayak să citească semnele atât de bine. Însă, mai presus de toate, o singură expresie revenea obsedant în mintea mea: *loser* genial. Pierdusem. În pofida celor mai bune intenţii, distrusesem una dintre specii şi o involuasem pe cealaltă.

Pierdusem jucând cu Inidar, pierdusem cu Wormer, pierdusem cu Aguella. Pierdusem, dar într-un alt mod, şi jucând cu Menno – când mă împotrivisem îndemnului său spre adaptare şi îi condusesem pe ultimii reprezentanţi ai semenilor mei drept în capcana Tatălui. Şi pierdusem şi când jucasem cu Tatăl, devenind, la sfârşit, eu însumi

Tatăl. Ce altceva eram eu acum, la urma urmelor, cu toate victimele Tatălui stocate în mine însumi? Nu eram decât o versiune înalt tehnologizată a Tatălui.

Şi acum căzusem victima aroganţei. Începusem să cred în superioritatea mea morală. În invincibilitatea mea.

— M-ai urmărit? l-am întrebat pe Crayak.

— Da.

Aşteptă. Ştia ce voiam să-l întreb, dar voia să mă oblige să rostesc întrebarea.

— Câţi au mai… ca aceştia?

— Nu prea mulţi, zise Crayak. Nu, adesea ai reuşit admirabil. Soluţia ta la jocul autodistrugerii mamathiskilor a fost genială. Subtilă. Eficace, l-ai redirecţionat spre o viaţă de pace productivă. A trebuit să intru eu şi să-i distrug.

Începusem să mă însufleţesc puţin când îmi descrisese succesul. Dar apoi, venise declaraţia sa din urmă.

— Ce-ai făcut?

— Am răsturnat efectele amestecului tău, zise Crayak. Mamathiskii au revenit la canibalism când au dat greş în mod repetat cu recolta. O plantă parazită. Imposibil pentru ei s-o oprească. Dar, după cum ştii, canibalismul este o adaptare a învinşilor. Mamathiskii sunt de-a binelea dispăruţi.

— Eşti nebun? am strigat eu.

— Nu, nu cred, Ellimist. Sunt un *gamer.* Ca şi tine. Dar probabil cu o altă filosofie. Eu nu joc ca să salvez speciile, ci ca să le nimicesc. Eu am ales jocul genocidului. Galaxia asta are chiar mai mult potenţial de joc în ea decât galaxia pe care am lăsat-o în urmă. O să curăţ şi galaxia asta de toată viaţa. Apoi, când nu va mai fi nicio creatură inteligentă vie, o să te ucid pe tine, Ellimist. Acesta este jocul meu. Ce zici, jucăm?

capitolul 23

Câţi ani, câte decenii jucasem în jocurile Tatălui?

Pierzând fiecare partidă. Până când dintr-un noroc chior găsisem jocul în care el nu mai putea câştiga.

Nu-mi puteam permite să pierd în felul acesta şi în faţa lui Crayak. Piesele de joc deveniseră fiinţe reale. Jucam pentru vieţi reale. Iar eu jucam pe partea vulnerabilă – trebuia să salvez; el nu trebuia decât să distrugă.

Şi totuşi, acesta este adevărul ruşinos: aveam nevoie de Crayak, după cum şi Tatăl avusese nevoie de mine.

Crayak a dispărut în spaţiul-zero şi eu l-am urmat, pe cât de bine poate cineva urmări pe altcineva prin nimicul acela schimbător. L-am găsit aşteptându-mă într-un sistem solar cu trei planete nelocuite. Una dintre acestea era lumea capasinilor. Eu evitasem totdeauna să vizitez lumea capasinilor. Nu voiam să fiu ispitit de idei de răzbunare.

Crayak era deja de vreo câteva zile prin sistem. Îşi aranjase piesele de joc cu o îngrozitoare grosolănie.

— Acesta este jocul, Ellimist. Trei planete. Fiecare locuită de o rasă inteligentă: laga, folkii şi capasinii. Mi se pare că pe capasini îi cunoşti.

Acolo sunt trei asteroizi plasaţi strategic. Trei impacturi în următoarele cinci minute de timp real. Cu excepţia acelui asteroid care a fost deja minat, şi care va exploda într-un nor nevătămător mai înainte să atingă planeta – ai cuvântul meu.

— Cuvântul unuia care ucide în masă.

— Da, dar un ucigaş cinstit, zise el şi râse de propria-i vorbă de duh. Ai timp să ajungi şi să distrugi un singur asteroid. Nu şi pe celelalte două. Dacă nu ghiceşti şi distrugi asteroidul minat, atunci cele două planete vor muri. Dacă ghiceşti corect şi arunci în aer unul dintre asteroizii neminaţi, numai o singură lume va muri.

Îmi venea să turbez, să blestem bestia demonică. Nu era timp! N-aveam timp să strig la inamic; n-ar fi făcut decât să râdă. Cinci minute. Acum mai puţin.

Toate datele acum! Ce ştiam? Capasinii: civilizaţi, dar extrem de violenţi când se simt ameninţaţi – aşa cum făcuseră când primiseră primele transmisii radio de la ketrani. Laga, fermieri, subdezvoltaţi tehnologic. Folkii, încă incapabili de zbor în spaţiu, dar tehnologic abili şi obsedaţi de o viziune eugenică, care îi motiva să ucidă până la nouăzeci la sută din odraslele lor pentru defecte reale sau închipuite.

Unde era mina aia? Asta era problema, nu care specie merita să supravieţuiască. Întrebarea era pe care specie alesese Crayak s-o cruţe? Oare va salva speciile cele mai apropiate de valorile lui sau o va cruţa pe cea mai puţin ameninţătoare? Care îi va servi cel mai bine scopurilor: capasinii sau folkii? Pe cine va păstra în viaţă? Şi ce se aştepta să fac eu?

Se aştepta să-i salvez pe laga. Se aştepta din partea mea să anihilez acel asteroid şi astfel să-i cruţ pe fermierii cei paşnici. Iar laga ar fi fost speciile pe care le-ar fi urât cel mai tare.

Dar, aşteptându-se din partea mea să-i salvez pe laga, însemna că ştia că o să-i ghicesc gândurile.

Şi care putea fi răspunsul?

Secundele ticăiau. Timpul trecea. Aveam de ales sau să nu joc deloc. Trei asteroizi masivi se învârteau prin spaţiul întunecat, căzând spre planete.

Mi-am aprins motoarele, m-am aşezat pe poziţii şi am deschis focul.

Asteroidul capasinilor se încinse, crăpă şi se desfăcu în bucăţi. Am tras încă o dată, şi încă o dată, sfărâmând bucăţile mai mari rămase.

— Detonează-ţi mina! am strigat eu.

— După cum ne-am înţeles, zise Crayak.

O explozie uriaşă a izbucnit, o minge roşie de foc pe fundalul negru al cerului. Explozia măcină şi ce mai rămăsese din asteroidul capasinilor.

Greşit! Nu ghicisem!

Am accelerat, am pornit cu toată viteza să interceptez asteroidul din apropierea planetei rasei laga. Repede! mai repede! Prea mare distanţa ca să trag cu un oarecare efect, oricum! Am ţintit, am tras, am urmărit impactul dintre fasciculul meu şi asteroidul îndepărtat. Prea departe, şi atunci asteroidul a intrat în umbra planetei.

Nu există unde de şoc în spaţiu. N-am simţit impactul. Dar am putut vedea planeta verde şi albastră a rasei laga cutremurându-se. Un uluitor, un înfricoşător, un cumplit suspin. Planeta s-a cutremurat. Părea aproape să se fi oprit, inimaginabilul impuls îngheţând. Încet, la început, apoi din ce în ce mai repede, apăru o crăpătură, încă una, mai multe. Iar pământul se despică în mai multe bucăţi. Mările pătrunseră în aceste falii, în aceste prăpăstii. Miezul fierbinte al planetei locuitorilor laga se întâlni cu oceanele de apă rece şi explodă cu o violenţă care-ţi tăia respiraţia.

Lumea laga fu spulberată în aburi, foc şi sfărâmături. Spulberată. O ceaţă slabă, alburie, de atmosferă se agăţă de cioturile mai mari, dar apoi se evaporă.

Toate fiinţele vii muriseră.

Deja mă întorsesem cu spatele, deja îmi activasem motoarele, deja îmi calculam şansele infime, deja îmi cunoşteam neputinţa, gonind pentru niciun scop, cu nicio speranţă, gonind, şi trăgând, şi ratând, tot timpul conştient că o făceam doar pentru a-mi păstra minţile, şi nu pentru altceva.

Folkii au murit mult mai încet decât speciile laga. Asteroidul a lovit planeta lor fulgerător. A zguduit planeta, i-a smuls un fragment mare cât un continent şi a trecut mai departe. Planeta vătămată s-a clătinat, dezechilibrată. Toate construcţiile de pe planetă au fost făcute una cu pământul, fiecare ţărm de mare a fost inundat, fiecare lac

împrăştiat – au murit milioane.

Şi, cu toate acestea, rasa folkilor a supravieţuit.

— Orbita lor este destabilizată grav, observă Crayak. Poţi vedea că o să lunece încet, apoi mai repede, clătinându-se, violent zgâlţâită de cutremure; o să alunece mai jos, tot mai jos în puţul gravitaţional, cu atmosfera fierbând, înăbuşitoare, cu numai câţiva supravieţuitori închişi în pungile de aer, până când, fireşte, vor fi prăjiţi de vii de propriul lor soare.

— Unii dintre ei încă mai pot fi salvaţi! am strigat eu.

— Da. Iar tu poţi sta aici şi să-i salvezi, Ellimist. Sau poţi să mă urmezi, spre jocul următor. Să salvezi vreo câteva dintre aceste creaturi sau, probabil, să salvezi toate lumile. Tu alegi. Totul face parte din joc.

Capitolul 24

Jocul următor.

Şi următorul.

Joc după joc, dacă-ai putea numi jocuri aceste băi de sânge. De fiecare dată am jucat să-l egalez, de fiecare dată Crayak, mai bun, mi-a luat-o înainte, întotdeauna el a controlat câmpul de joc.

Puterile lui erau mai mari decât ale mele. Făcea din mine ce voia. Îşi bătea joc de mine şi mă ridiculiza. Lumile mureau şi galaxia devenea din ce în ce mai goală, cu trecerea anilor, a secolelor, a mileniilor, şi întotdeauna eu salvam doar câteva, niciodată pe toate.

N-am putut descoperi niciodată mutarea câştigătoare. Grija mea pentru nevinovaţi nu mă lăsa să plec, pur şi simplu. Sau era doar egoismul meu?

Trebuia să existe şi o altă cale. Îl învinsesem pe Tatăl după o vreme, lungă vreme. Trebuie să existe o altă cale.

Cum de îl învinsesem? Fiindcă îmi descoperisem un talent care lui îi lipsea. Dar muzica nu avea să-l oprească pe Crayak.

În cele din urmă, mi-am pornit motoarele, în timp ce

o altă planetă era făcută fărâme, şi am evadat în spaţiul-zero, cu urletele triumfătoare ale lui Crayak încă răsunându-mi în urechi.

Destul. Destul cu jocurile. Cel puţin până nu găseam o soluţie.

Am zburat mult timp, mai mult decât rămăsesem în spaţiul-zero vreodată până atunci. Am ieşit, în cele din urmă, în capătul celălalt al galaxiei, la miliarde de ani-lumină de inima populată a vechilor sisteme şi a vechilor planete.

Acolo, afară, cerurile erau mai întunecoase. Acolo nici măcar senzorii mei nu puteau detecta vreo undă radio sau vreo emisie de microunde. Era tăcere, acolo. Dar măcar viaţă exista?

Am cercetat planetele şi am găsit viaţă, uneori sub forma unei singure celule vii, dar ici şi colo descoperind şi forme de viaţă mai avansate. Într-o singură lume am descoperit o formă cu adevărat inteligentă: o specie simplă, primitivă, aflată abia în zorii civilizaţiei.

Eram în spaţiu de câteva milenii bune. Mii de ani trecuseră de când îl învinsesem pe Tatăl. Încă şi mai multe mii, de când întâlnisem ultima oară o altă fiinţă liberă, raţională, pe măsura mea – în afară de Crayak, dar putea el şi numit raţional?

Eram singur, exasperant de singur.

Nu mai aveam un trup, în adevăratul sens al cuvântului. Eram mult mai mult o maşinărie decât o creatură. Iar acum, în prăpastia disperării, cu dezamăgirea otrăvindu-mi mintea, simţindu-mi, strivitoare, propria slăbiciune, hărţuit de vinovăţie, tânjeam după simplitatea şi plăcerea unei tovărăşii.

Voiam un trup. Voiam să cobor pe planeta de dedesubt şi să zbor cu aripile mele sau măcar să merg liber.

Nu era greu, nu foarte. Am trimis una dintre sondele

mele la suprafaţă, ca să ia mostre de ADN de la fiinţele inteligente de acolo. Din acele mostre de ADN mi-am dezvoltat cu uşurinţă un corpeopie.

Întrebarea mai grea era cum aveam să locuiesc într-un corp ca acela. Nu exista nicio şansă, nicio posibilitate de a folosi creierul biologic al creaturii pentru a stoca tot ce eram eu. Creierul meu conţinea de sute de ori volumul de date al acestui organ simplu.

Cum aveam să mă descurc întrupat în acea creatură? Trebuia să-mi ajustez datele. Să le reduc la ceea ce era mai important: ideile, faptele, imaginile, amintirile cele mai vitale.

Ar fi însemnat că, măcar pentru o vreme, ar fi existat doi de eu. Un Ellimist complet, neprescurtat, şi un soi de schiţă după mine însumi.

Am petrecut un an, chibzuind la ce ar trebui şi ce nu ar trebui să plasez în creatura limitată biologic pe care o donasem. A fost un an minunat. Un an de studiu. Şi ce poate fi mai profund educaţional, decât să cântăreşti cu cea mai mare atenţie tot ce ştii şi să hotărăşti ce anume contează cu adevărat?

În cele din urmă, cel pe care l-am plasat înăuntrul creaturii am fost eu, Tocmin, *gamerul* ketran.

Păstrasem copilul din mine. Ciudat, dar în toţi aceşti ani din urmă, în toate aceste bătălii din urmă, la Tocmin ţinusem cel mai mult.

Am luat şi amintirea Aguellei: singura mea mare iubire. Şi l-am târât după mine şi pe Lackofa, de asemenea, pentru scepticismul său, integritatea sa şi ascuţitul simţ al umorului.

Şi, spre surprinderea mea, am descoperit că nu aş fi putut să pornesc fără de Menno. Şi spiritul rebel, de asemenea, era ceva de care aveam nevoie.

Am luat schiţe de amintiri, planuri generale fără detalii, intuiţii. În mod ciudat, dar nu voiam să ajustez

nimic din lucrurile cumplite. Nu-mi puteam îngădui să las deoparte amintirea distrugerii lumii mele de acasă, sau dezastrul prăbuşirii Exploratorului, sau lunga mea captivitate în puterea Tatălui. N-am putut să mă conving nici măcar să-l înlătur pe Crayak.

Dar, în cele din urmă, am fost gata. Am turnat aceste versiuni prescurtate ale mele în creierul clonei şi, deodată, am fost viu în două locuri, simultan în două forme.

M-am uitat la mine însumi, în timp ce noul meu eu se uita la mine. Cu ochi şi urechi şi senzori de explorare în adâncime, mi-am cercetat eul biologic: eram un animal puternic, stând ferm pe patru picioare terminate cu copite. Aveam un corp superior mai plăpând, nu foarte diferit de torsul meu ketran adevărat, dar cu numai două braţe şi fără de aripi.

Cei patru ochi erau obişnuiţi, dar evoluţia inventase pentru creatura aceasta minunatul mecanism al antenelor independente, astfel că doi dintre ochi puteau fi aţintiţi în direcţii opuse.

Aveam o blană cu păr lung şi neîngrijit, albastră cu picăţele galben-cafenii, şi o coadă-armă de utilitate redusă. Mâneam alergând, strivind iarba sub copitele scobite şi digerând încărcătura, extrăgându-mi nutrienţii. Nu aveam gură.

În acelaşi timp, m-am uitat la vechiul şi completul meu eu, maşinăria-navă spaţială eu, prin cei doi ochi mari şi prin cei doi din vârful antenelor. Mi s-a părut că eram vast, copleşitor şi complex. Eul, noul meu eu biologic, stătea pe platforma deschisă, adăpostită numai de un câmp de forţă care ţinea spaţiul la distanţă. Vechiul meu eu era o maşinărie, asta nu se putea tăgădui. Încă mai puteam vedea un ketran chircit, bătrân, secătuit, prins în plasa mecanismelor, ca să spunem aşa, dar traversele de cristal plutitor, maşinăriile de titan şi motoarele compozite pe care le adăpostea, ca şi sistemele sale de arme se

întindeau acum pe mai bine de o milă sau mai mult.

Mă întrista, cumva, să mă văd într-adevăr din afară. În ochii minţii mele, eu eram încă un ketran. În ochii tuturor celorlalţi eram un aparat înfricoşător, cu o putere imposibil de rivalizat.

Eul care era clonă a zburat, coborând pe planetă.

Am aterizat într-o junglă, de o sălbăticie neîmblânzită, cu iarbă înaltă albastră şi copaci cu un colorit fantastic. Mi-am trimis naveta înapoi pe orbită şi mi-am încercat picioarele.

Minunat! La fiecare pas gustam solul. Nasul mi se umplu de parfumul florilor, parfum care mi se revărsă în creier. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai mirosisem nimic. Corpul îmi era suplu, agil, puternic. Coada o puteam folosi la a înjunghia orice se apropia de mine din spate.

Nu m-am lăsat prostit; ştiam că această coadă însemna că erau prădători în ecosistem, dar nu eram făţiş îngrijorat. Aveam la mine o mică armă cu laser, legată în jurul pieptului şi adaptată pentru mâinile mele fizice.

Am mers prin pădure croindu-mi calea, forţând şi icnind, prin hăţişul tufelor, împingând cu umărul într-o parte pâlcuri de buruieni care se lipeau imediat una de alta, devenind un zid.

Aveam o ţintă. Supravegheasem planeta şi o cunoşteam bine. Am ieşit din pădure la loc deschis, o pajişte în care iarba fusese cosită pentru a închipui un soi de drumeag primitiv.

Am păşit în luminiş. Trei dintre „tovarăşii” mei, creaturi albastre-cafenii, se aflau la mai puţin de o sută de iarzi. Reacţia lor când m-au văzut a fost instantanee. S-au repezit la mine cu toată viteza, m-au înconjurat şi s-au răsucit, foarte incomod, pentru a-şi îndrepta vârfurile ascuţite ale lamelor din coadă spre mine.

Trei lame solide, tremurau nervoase la mai puţin de

câteva picioare de gâtul meu vulnerabil.

Nu era chiar primirea călduroasă la care sperasem.

capitolul 25

Mi-am ridicat mâinile, cu palmele deschise în afară, ca să le arăt că nu aveam nicio armă şi nu doream să le fac vreun rău. Dar, bineînţeles, gestul ăsta era mai puţin sugestiv când aveai de-a face cu o specie care-şi purta arma în vârful cozii.

Cele trei creaturi îşi făcură fulgerător mai multe semne complicate din mână unul spre celălalt. Dacă aş fi avut toată pleiada de rase cu mine, aş fi fost în stare să descifrez instantaneu acest limbaj al gesturilor. Dar eram o versiune limitată a eului meu. Vorbeam copilăreşte.

Şi acum a devenit şi mai clar că discutau dacă să mă ucidă pe loc sau nu, ca pe un străin periculos. Două dintre creaturi erau chiar pornite în sensul ăsta şi făceau gesturi nestăpânite, mânioase. Se cabrau, se ridicau pe picioarele dindărăt şi îşi repezeau crupele spre mine, şfichiuind aerul cu lamele din cozi.

Cea de-a treia, o creatură mai micuţă, cu ochi neliniştiţi în vârful antenelor şi, dimpotrivă, cu ochi principali foarte calmi, i-a oprit, dar cu mare dificultate.

Le-am putut simţi foarte clar stările emoţionale. Nu era numai limbajul trupului. Păreau capabile de a proiecta un soi de limbaj emoţional de bază, prin nişte mijloace pe care nu le puteam desluşi.

«Nu sunt duşmanul vostru», am spus eu. O spusesem fără să mă gândesc, accesând automat sistemul meu de comunicaţii – un sistem care aparţinea celuilalt trup al meu şi nu formei mele din prezent.

Totuşi, am văzut o uşoară relaxare din partea creaturilor. Mă „auziseră”. Sau, cel puţin, auziseră tonul emoţional.

Am încercat din nou.

«Aş vrea să fim prieteni. Sunt aici ca să...» Şi eram

pe cale să spun că venisem să ajut. Dar nu, asta nu mai era valabil. «Sunt aici ca să învăţ de la voi.»

Mai rapid decât gesturile. Emoţiile s-au răcit. Şi atunci, pe neaşteptate, toţi trei s-au întors cu spatele. Uitasem. Ceva a ieşit din pădure, străbătând luminişul.

Mergea pe şase picioare, fiecare gros cât trunchiul unui copac, un mers înnodat, stingher. Fiara era apărată de platoşe de piele tăbăcită, de-a lungul spinării.

Era imensă, dar mie nu mi s-ar fi părut deloc o ameninţare, dacă n-aş fi văzut reacţiile celor trei creaturi albastre. Ei o priveau limpede ca pe un pericol. Emoţia era la toţi foarte uşor de simţit.

Când fiara a pornit la atac, le-am împărtăşit emoţiile. N-aş fi crezut niciodată că un animal atât de mare se putea mişca atât de repede.

Au apărut mai multe patrupede asemenea tovarăşelor mele, grăbindu-se din toate colţurile, gonind să-i taie calea monstrului, mai înainte să poată ajunge la grupul strâns al familiilor lor. Cei trei tovarăşi ai mei au atacat, de asemenea, cu capul înainte, orbeşte.

I-am urmat cu viteza fulgerului, copitele mele ridicând nori de praf în timp ce alergam. Primii dintre „fraţii” mei ajunseră la monstru. Fiara ucise doi fără efort. Se opri să mănânce, sfâşiindu-i pe cei doi martiri în bucăţi şi înghiţindu-i, fără să bage deloc în seamă împunsăturile curajoase de coadă pe care le primea din partea tovarăşilor acestora.

Era o bătălie tristă, cu un singur învingător. Şi ar fi trebuit să stau deoparte. Nu venisem aici ca să lupt. Dar eram, fizic, cel puţin, una dintre aceste creaturi, şi ar mai fi rămas foarte puţini care să-mi ofere compania după care tânjeam, foarte puţine lucruri de învăţat, foarte puţină relaxare, dacă ar fi fost măcelăriţi.

Mi-am scos arma cu laser din teacă şi am tras în capul monstrului. A murit şi a căzut grămadă.

Din ziua aceea, am fost un membru bine-venit, foarte respectat al tribului.

Nu aveau niciun nume pentru rasa lor, nicio gesticulaţie specială denominativă pentru specia lor, numai cuvinte-manuale pentru tribul lor. În ceea ce îi privea, planeta le era fără importanţă, specia lor, doar o abstracţiune fără rost. Ei erau tribul acela, grupul acela familial şi nimic mai mult.

Eu am fost cel care le-am găsit un cuvânt-gest pentru rasa lor şi, profitând de gândirea mea fundamentată pe cuvinte, şi un nume rostit, de asemenea.

I-am numit andaliţi.

Am trăit printre andaliţi mulţi ani. Ani fericiţi, pe ansamblu. Erau o specie primitivă. Limbajul lor gestual, consta din mai puţin de două sute de cuvinte sau fraze. Nu aveau niciun fel de artă, niciun fel de ştiinţă, niciun fel de agricultură. Dar deja evoluaseră de la erbivore pure, trăind în turme, la indivizi aparte. Aveau un potenţial bun.

Am trăit printre ei, şi am refuzat să-i învăţ, am refuzat să mă amestec. Într-o anumită ocazie, îmi folosisem arma ca să parez atacul unui monstru. Dar asta a fost tot. În afară de asta, am fost un andalit, preocupat să păstrez acoperişul micului meu grup familial, păzindu-i cu grijă pe membri să nu se hrănească peste măsură la vreme de secetă, aplecând copacii pentru ca ei să-şi poată lua delicioasele frunze la vremea recoltei, cu toate simplele detalii ale vieţii zilnice.

Şi mai presus de toate, am avut prieteni. Am „vorbit” cu fiinţe vii, care mi-au vorbit, la rândul lor, nu cu răspunsurile stocate, programate, aşteptate ale computerelor sau ale memoriei morţilor, ci cu încântătorul neprevăzut al vieţii.

Nu mai eram singur. Nu mai purtam povara galaxiei pe umerii mei, nu îndeajuns de rezistenţi. Din timp în timp mă întorceam la celălalt eu al meu, de pe orbită, şi

descărcăm pe computer toate noile mele experienţe şi amintiri. Celălalt eu al meu era recunoscător, zelos. Celălalt eu al meu savura fiecare detaliu. Simţea căldura apropierii. O căldură care mi se răpise de la moartea Aguellei şi a lui Lackofa.

M-am căsătorit.

Numele ei era Copac. Andaliţii nu folosesc decât vreo zece nume – Copac, Apă, Stea, Iarbă şi aşa mai departe. Probabil douăzeci la sută dintre andalitele din trib se numeau Copac.

Am avut un copil: Stea. Dar Stea a murit curând după ce s-a născut, de o boală care ataca andaliţii copii. Privisem moartea unor lumi întregi. Îmi pierdusem propria rasă. Cum de-mi păsa oare atât de mult de această plăpândă şi nesigură creatură? Cum de mă putuse îndurera atât de adânc moartea sa?

Suferinţa a fost groaznică. Insuportabilă. Şi totuşi am fost bucuros să aflu că încă mai puteam simţi.

Boala care o ucisese pe mica mea copilă era uşor de vindecat. Eului meu de pe orbită nu i-au trebuit decât vreo câteva secunde ca să descopere agentul patogen şi să găsească măsuri simple de combatere. Aveam puterea de a feri orice copil andalit să mai moară din pricina acestei boli. Puteam să mă asigur că niciun alt părinte andalit nu va mai trece vreodată prin suferinţa unei astfel de pierderi.

Aveam puterea.

Aveam puterea să fac totul: să elimin prădătorii, să stârpesc definitiv boala, să asigur o sursă adecvată de hrană, să modific genetic andaliţii, astfel încât să…

Aveam puterea. Mai folosisem această putere şi înainte şi se sfârşise cu distrugerea lumilor.

Şi, totuşi, cum aş fi putut să n-o folosesc? Cum aş fi putut să nu stârpesc boala? Cum aş fi putut să nu împiedic răul?

— Te ascunzi printre aceste creaturi primitive, m-am

acuzat eu. Eşti un laş şi fugi de Crayak, fără să faci nimic să-l opreşti. Vrei să rezolvi uşor aceste probleme şi să le ocoleşti pe cele majore? Asta e moralitatea ta, Tocmin, Ellimistule?

Copac a venit la mine şi mi-a făcut semnele cuvântului „copil".

«Vrei să mai ai un copil?», i-am răspuns eu prin semne, nevenindu-mi să cred.

«Da.»

«Dar, nevastă, şi un alt copil poate muri, de asemenea.»

«Da.»

«Atunci, de ce să mai avem un alt copil? Dacă n-o să fie din cauza bolii, atunci o să fie din cauza monştrilor sau a foametei. De ce să mai avem un alt copil?»

«Boala ia unul», admise Copac. Apoi, cu o revoltă din ce în ce mai pregnantă: «Monstrul ia unul. Foametea ia unul. Mai mulţi copii, atunci câţiva trăiesc.»

Am mai avut un copil. Şi acesta n-a mai căzut pradă bolii. L-am numit Floare.

Când Copac a murit de bătrâneţe, Floare devenise căpetenia tribului. Sora lui, Iarbă, se măritase. Copiii lor, Cer şi Apă, muriseră. Trei din cei cinci copii ai noştri muriseră, doi trăiseră.

Pe când dădeam o mână de ajutor la îngroparea trupului neînsufleţit al lui Copac, potrivit ritualului care i-ar fi îngăduit spiritului ei să întărească iarba, am înţeles că şederea mea printre andaliţi se sfârşise.

Venisem aici, declamându-mi cu făţărnicie că voiam să învăţ, de fapt, neaşteptându-mă niciodată să învăţ ceva cu adevărat nou. Şi, totuşi, de la aceste creaturi primitive, precivilizate, învăţasem cum să mă apăr sau, cel puţin, cum să-i rezist lui Crayak.

Mai mulţi copii, atunci câţiva trăiesc.

Pentru fiecare rasă pe care Crayak o extermina, aveam să plantez alte două noi. **capitolul 26**

O sută de mii de generaţii au trecut şi eu am plantat sămânţa vieţii pe tot atâtea planete. Creşteam „copiii” mai repede decât putea Crayak să-i extermine. Călătoriile mele şi datele multitudinii mele îmi ofereau cunoaşterea enciclopedică asupra lumilor locuibile şi asupra sistemelor. Iar, în unele cazuri, pur şi simplu am creat lumi locuibile acolo unde fusese numai planetă goală: topind calotele de gheaţă ca să eliberez apă era una dintre metode, introducând specii de plante producătoare de oxigen era o alta.

Acum eram eu în avantaj. Crayak trebuia să se străduiască să găsească noile mele specii, organisme simple care nu-şi anunţau prezenţa cu emisii radio. Specii primitive, ascunzându-se printre miliarde de planete.

Şi, pentru prima oară, am crescut nişte specii cu totul noi. Pe acestea le-am inventat în nava-trup, le-am creat din fragmente şi bucăţi de ADN. Le-am accentuat inteligenţa. Le-am invalidat agresivitatea.

I-am numit pemaliţi.

Pemaliţilor le-am dat tehnologia. Au devenit o specie avansată în numai câteva decade de când îi creasem. În calitatea mea de creator, le-am dat legi: să nu practice niciodată violenţa, să-şi ascundă existenţa cât mai mult cu putinţă.

Şi le-am dat şi o misiune: să ducă viaţa pretutindeni.

Cu toate puterile mele, încă nu puteam egala volumul muncii făcute de pemaliţi. Au pornit spre stele într-un nor de nave, ducând cu ei specii de plante şi animale. Au împrăştiat viaţa ca pe o molimă de neoprit.

Nici măcar Crayak nu i-a putut descoperi pe toţi. N-a descoperit nici măcar o zecime din ei. Viaţa câştiga cursa împotriva morţii. Binele întrecea răul.

În tot acest timp, aproape un mileniu, nu l-am întâlnit

pe Crayak. Dar, în cele din urmă, trebuia să ne întâlnim.

S-a întâmplat fără avertisment. Am ieşit din spaţiul-zero într-un sistem solar pe care nu-l mai vizitasem până atunci. O masivă descărcare de energie m-a zguduit înainte să pot şi să-mi activez senzorii. Un fascicul de energie de o putere şocantă.

Pentru o fracţiune de secundă, am fost pur şi simplu copleşit. Toate circuitele mi-au pâlpâit. Toate sinapsele şi conexiunile au şovăit. A fost o lovitură care m-ar fi ucis, cu zece mii de ani mai devreme.

Dar nu mai eram aceeaşi creatură pe care o cunoscuse Crayak, la ultima noastră întâlnire. Urmasem şi eu acelaşi principiu pentru propria supravieţuire pe care îl aplicasem pentru viaţa însăşi: crescusem, mă înmulţisem, mă extinsesem.

Îmi divizasem „eul” în mai multe zeci de nave semibiologice. Eram trei duzini de nave-cristal, toate conectate, toate unite prin comunicaţii în timp real la diferite niveluri odată: totul, de la simpla microundă şi laser până la conexiuni mai subtile, bazate pe armoniile minte-cristal.

Asaltul lui Crayak a anihilat trei porţiuni din mine. Dar asta însemna mai puţin de o zecime din ceea ce constituia acum Ellimist.

Crayak încă mai locuia în lumea sa întunecată, sumbră. Încă se mai înconjura de sicofanţi şi linguşitori. Încă mai poseda armele şi abilităţile pe care le avusese înainte. Iar acum, puterea lui nu era cu mult mai mare decât a mea. Dacă era şi atât.

— Se pare că am supravieţuit, i-am zis eu lui. Hai să vedem dacă tu o duci la fel de bine.

Am ochit şi am tras cu tot ce aveam.

Planetoidul întunecat al lui Crayak s-a clătinat. Sfărâmături uriaşe, bucăţi de mărimea unor munţi impresionanţi au explodat în spaţiu.

— Ai crescut, mă zeflemisi Crayak.

— Tu n-ai crescut. Viaţa are avantaj în faţa morţii.

— Doar avantaje efemere, Ellimist. Viaţa este scurtă. Moartea este eternă.

— Alergi de la un loc la altul, un smintit încercând să pornească o molimă. Eşti prea lent. Viaţa te-a întrecut.

— Viaţa, nu. Dar tu, Ellimist, da, tu mi-ai complicat planurile. Aşa că acum, cu adânc regret, trebuie să pun capăt micului nostru joc.

— Înţeleg. Îţi lipseşte curajul să joci un joc pe care ai putea să-l pierzi. Un laş, în cele din urmă.

— Un supravieţuitor, Ellimist.

Trase.

A început bătălia. A tras el, am tras eu. Am lansat proiectile nucleare asupra lui şi le-am înlocuit rapid – una dintre „porţiunile" mele conţinea o fabrică de armament. Proiectilele au explodat ciocnindu-se de câmpul lui de forţă, scurgându-i puterea, descărnând radiaţia unui quasar asupra lui şi a creaturilor sale.

A deschis focul asupra mea cu deformatori de forţă gravitaţională care au răsucit şi au întors cu sus-n jos tot spaţiul, şi care m-au încovoiat şi m-au zdrobit.

I-am răspuns cu contramăsuri care l-au orbit şi l-au năucit. Şi atunci, Crayak s-a întors şi a fugit.

Nu. N-avea să scape de mine. Aveam să-l urmăresc, să-l vânez, să-l anihilez.

L-am urmărit prin spaţiul-zero. Ne-am purtat bătălia într-un alt sistem. Amândoi orbitam o stea uriaşă şi absorbeam energie de la ea, ca să ne putem ciopârţi unul pe altul. Am zvârlit cu asteroizi, am schimonosit forma spaţiului însuşi, ne-am înjunghiat unul pe altul cu fascicule de energie.

Crayak a fugit din nou. Iar eu l-am urmărit. Simţeam în gură gustul victoriei, foamea de răzbunare şi pedepsire.

L-am lovit cu razele de energie furnizate de o stea. O

forţă inimaginabilă. Am ratat ţinta şi am lovit într-o planetă, evaporând un ocean. Speciile care populau lumea aceea n-aveau să supravieţuiască mai mult de un an pe planeta lor distrusă.

Dar nu aveam timp să mă opresc. Mi-am spus că o s-o fac bine la loc, după ce Crayak o să moară. Mi-am spus că o să mă întorc, după ce Crayak va pieri, pentru totdeauna.

Însă, din următoarea bătălie eu am fost cel care a dat bir cu fugiţii. Şi din următoarea. Crayak învăţase de la mine. Îşi sporise puterile, la fel şi eu.

A fugit el. L-am urmărit eu. Am fugit eu. M-a urmărit el. Şi în timp ce bătălia făcea ravagii prin spaţiul normal şi prin spaţiul-zero, amândoi creşteam. Ăsta era ciudatul paradox al întregii afaceri: fiecare dintre noi devenea mai puternic; fiecare mai ucigător; mai desăvârşit în a provoca durere şi distrugere celuilalt.

Deveniserăm cumva simbiotici, dintr-un anumit punct de vedere. Niciunul dintre noi nu-l putea ucide pe celălalt, niciunul dintre noi nu se putea retrage, pentru că acum, după atâta vreme, celălalt era mai puternic ca niciodată.

Puterea distructivă pe care o foloseam acum anihila sisteme solare în întregime. Civilizaţii care abia îşi ridicaseră capul să privească spre stele erau şterse din cartea existenţei. Lumi avansate, arogante pentru abilităţile lor de a călători în spaţiu, priveau, neajutorate, năucite, şi erau nimicite.

Crayak şi eu continuam să devenim mai puternici şi mai ucigători, dar mai presus de toate, eu eram cel mai periculos acum.

Erau două cote pe un grafic cosmic: una era a numărului planetelor pe care există viaţă – cobora, cobora tot mai jos. Viaţa se stingea din galaxie, în timp ce doi giganţi nebuni se rostogoleau de colo până colo, strivindu-i sub ei pe neajutoraţi.

Cealaltă linie a graficului, totuşi, îmi arăta înceata

ascendenţă peste Crayak.

Era o cursă oribilă pentru a vedea ce se va întâmpla mai curând: triumful meu asupra lui Crayak sau mutuala noastră distrugere a întregii vieţi din galaxie.

Şi atunci, pura întâmplare ne-a împins şi pe Crayak şi pe mine pe un drum de care niciunul dintre noi n-avusese habar că ar exista.

Crayak mi-a întins o cursă. Era disperat. Gata să mizeze pe orice. Aşa că a început să se mişte după o rutină bine definită. Dinadins m-a lăsat pe mine să concep baza, încercând să-i ghicesc următoarea mutare.

Am muncit, l-am citit rutina şi i-am atribuit prosteşte extenuare din partea lui. Astfel s-a întâmplat că am ieşit din spaţiul-zero într-o zonă întinsă pe vreo câteva sute de mii de mile a unei forţe pe care nici eu, nici Crayak nu puteam spera s-o învingem: o gaură neagră.

capitolul 27

Eram acum alcătuit din patru mii două sute douăzeci de sectoare. Am ieşit din spaţiul-zero târându-mi corpul vast, extins, în urma mea. În clipa în care am ieşit, am văzut capcana.

Prea târziu!

Împotriva atracţiei unei găuri negre este imposibil să te opui. Eu aveam o mare putere. Dar nu aveam această putere. Cele mai înaintate sectoare ale mele au căzut în atracţia gravitaţională cu nicio şansă de a scăpa.

Crayak îmi întinsese capcana la perfecţie.

Am trimis un ordin celorlalte sectoare ale mele: Nu ieşiţi!

Cu câteva milisecunde înainte de dezastrul final, părţile din mine care mai rămăseseră libere şi-au anulat descinderea din spaţiul-zero. Eram rănit, nu ucis. Dar, oh, cât de grav eram rănit.

Am privit neajutorat cum mare parte din mine, inclusiv rămăşiţele trupului-navă original, tot ce mai rămăsese din adevăratul eu ketran, se prăbuşeşte în gaura

neagră.

Eram pretutindeni deodată, pierdut, răvăşit, amestecat. În spaţiul-zero, în spaţiul real îndepărtat, pe unde bucăţi din mine ieşeau haotic şi cădeau în oribila gură strivitoare a găurii negre.

Eram fărâme.

Durerea! Conexiunile mele traversau atâtea niveluri. Nu era doar fluxul de date, era mai mult decât atât. Erau braţele şi aripile mele, cele de colo, care cădeau, comprimându-se, strivite de forţa de gravitate.

Acelea erau urechile şi ochii mei, împrăştiaţi prin spaţiu şi nonspaţiu. Întinşi la extrem.

Mi-am simţit conexiunile plesnind, m-am simţit de parcă bucăţi din trupul meu ar fi fost tăiate cu ferăstrăul. Durere! Mintea mea se închidea, colaps, nu! Fragmente. Bucăţi din mine. Strigăte distorsionate şi urlete de comunicare dislocată cu sălbăticie.

Universul însuşi părea să se dezintegreze. Stelele au căzut într-o parte şi-n alta, deschizându-se ca nişte boboci de floare. Şi apoi… apoi…

Mi se părea că plutesc într-un loc care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem sau îmi imaginasem până atunci. De jur-împrejurul meu vedeam linii masive, împletite, de putere pură, plesnind şi schimbându-şi culoarea. Am văzut numere, un puhoi, le puteam auzi vuind în jurul urechilor mele. Am întins o mână vastă şi am putut s-o plimb peste curbele spaţiului însuşi. Am putut atinge chiar curbele de spaţiu-timp.

Am văzut… am văzut totul, partea dinăuntru, partea de dedesubt, partea lăuntrică, partea exterioară a totului, deodată.

Încă mai trăiam.

Dar unde eram?

Ce eram?

Eram într-o gaură neagră, în spaţiul-zero, în spaţiul

real şi totuşi legat într-un singur întreg printr-un mediu pe care încă nu-l puteam cuprinde cu mintea.

Vedeam, auzeam, simţeam în toate locurile deodată. Efectul a fost o extremă dezorientare.

Am încercat, instinctiv, să-mi adun părţile la un loc, dar n-am putut. Era cu neputinţă să mai fiu în viaţă, cu neputinţă să mai bat din aripile care mai erau încă în spaţiul-zero, cu neputinţă să mi se mai pară că mişc din picioare în interiorul unei găuri negre.

Eram conştient de Crayak, îl simţeam apropiindu-se de părţile mele din spaţiul-real. Mă toca, bucată cu bucată, explodând părţi din mine cu mare bucurie.

Simţeam, fizic, părţi din mine evaporându-se, făcându-se scrum sub fasciculele de energie. Şi totuşi mintea mea nu se întuneca.

Părţile din mine care erau acum în întregime în gaura neagră erau zdrobite şi prefăcute-n puncte, pisate şi prefăcute în atomi, distruse pentru toate intenţiile şi scopurile.

Şi totuşi trăiam.

Ceva se întâmpla. Ceva…

Una după alta, Crayak nimicea părţile mele componente. Sute. Mii. Şi când n-a mai rămas nimic din mine în spaţiul real, a venit după mine în spaţiul-zero, şi a smuls acele neajutorate, neînsufleţite fragmente de maşinărie, carne şi cristal, aducându-le în spaţiul real, unde le putea distruge.

Şi totuşi am trăit.

Cât timp a trecut? Imposibil de măsurat. Nu mai existam în timp. Puteam vedea timpul ca pe o serie de fire întreţesute, un miliard de miliarde de fire de posibilităţi.

Eram mort? Eram într-un soi de viaţă de apoi?

Mort, nu. Morţii nu văd, iar eu vedeam! Vedeam lucruri pe care nicio altă creatură vie nu le văzuse vreodată înainte. Eram adânc implantat în structura

universului, eram în interiorul codului creaţiei.

Nu mai rămăsese nimic din mine, nimic care să mai fie văzut şi atins de cineva. Pierisem şi, cu toate acestea, trăiam. **End Game**

Nu ştiu cât timp am plutit în acest straniu, strălucitor şi minunat peisaj de pură energie pură şi mai pură frumuseţe. Timpul exista pentru celelalte creaturi. Indicatoarele timpului nu mă purtau cu ele.

Eu nu ştiam nimic de genul ăsta. Nu eram nimic altceva decât o creatură, cu toate multitudinile mele, cu toate puterile mele, nu eram, la urma urmelor, nimic altceva decât o fiinţă muritoare.

Era de parcă unul din andaliţii primitivi pe care îi cunoscusem s-ar fi trezit aruncat deodată la pupitrul de comandă al unei nave spaţiale. Eram un sălbatic neştiutor. Cineva extrem de primitiv.

Dar ştiam următorul lucru: aşa simplu şi primitiv cum probabil eram, puteam efectiv să ating şi să mişc liniile vibrante ale spaţiu-timpului.

Crescusem oare extrem de mare? Sau mă redusesem la o dimensiune submoleculară? Mărimea nu însemna nimic. În locul acesta nu exista dimensiune.

Trăiam şi asta era tot ce ştiam. Eram în viaţă, fără formă, în viaţă, fără sinapse de aprins, fără hrană de devorat, fără membre de controlat. Vedeam fără ochi, gustam fără limbă şi mă deplasam fără aripi, picioare sau motoare care să mă mişte.

Asta ştiam.

Şi mai ştiam un lucru, la fel de bine, o lecţie învăţată în mileniile de război: inamicul meu mă va găsi.

Un absurd de rar eveniment, o coincidenţă cosmică mă modelase. Şansele? Şansele erau una la un miliard, una la un miliard de miliarde, incalculabile.

Dar acelea fuseseră şansele ca acest lucru să se întâmple o dată. Şansele să se întâmple din nou erau mai

mari. Crayak învăţase. Crayak pândea. Odată ce aveam să-i apar în faţă, odată ce aveam să acţionez în vreun fel ca să mă arăt, Crayak avea să găsească o cale să vină după mine şi aici. Şi la fel cum eu eram neschimbat în minte şi moralitate, tot aşa avea să rămână şi el, neschimbat.

Cu multă grijă, speriat, la început, în adevărată umilinţă, am început să studiez acest nou mediu înconjurător. Am descoperit că puteam vedea în lumea reală, puteam vedea evenimentele şi făpturile care făcuseră urzelile spaţiu-timpului.

Păreau să se nască, să crească, să îmbătrânească şi să cadă cât ai clipi, iar, în timp ce eu priveam, şi studiam, şi învăţam, ştiam că sute de mii şi, în fina], milioane de ani se scurgeau în spaţiul real.

L-am văzut pe Crayak afară, încă prins în ocupaţia sa distructivă. Am văzut liniile întunecându-se, deşirându-se, înfăşurându-se în nimicnicie, în timp ce masacra planete. Miliarde de vieţi deveneau nimic.

Plantasem multă viaţă, iar pemaliţii mei încă mai trăiau pentru a împrăştia mai multă, dar sorţii se întorseseră iarăşi în favoarea lui Crayak.

În cele din urmă, ştiind că mai aveam încă foarte multe de învăţat, cunoscându-mi profunda insuficienţă, m-am întors.

Crayak a intrat într-un sistem de nouă planete, orbitând o stea medie, galbenă. Două dintre ele, o planetă roşie şi una albastră, erau populate. Planeta roşie era deja condamnată, atmosfera ei se risipea, iar Crayak nu putea face niciun rău real aici.

Dar planeta albastră forfotea de viaţă. Speciile dominante erau animale uriaşe, mărginite, într-o fantastică variaţie de forme. Uriaşi, mişcându-se greoi, mâncători de plante şi prădători violenţi, rapace, cu colţi ascuţiţi şi gheare ucigătoare. Exista şi inteligenţă, dar nu şi conştiinţă de sine, asta puteam vedea foarte clar.

Nu în marile animale dominante, ci într-o mână de animale de pradă mici, iuţi şi purtătoare de blănuri stătea viitorul acestei planete.

Trebuia doar să fie lăsaţi în pace şi în patruzeci sau şaizeci de milioane de ani s-ar fi transformat într-o populaţie deosebită.

Crayak n-a văzut nimic din toate acestea, el a văzut doar că exista viaţă acolo. Şi-a aţintit armele spre planeta albastră şi a tras, dar eu am tras uşurel de urzeala de spaţiu-timp, iar armele lui s-au descărcat în gol. Planeta plecase, străbătând o jumătate de cale pe orbita sa.

El a încercat din nou şi, de fiecare dată, am pus în practică bruta, dar puternica mea contramăsură.

Şi atunci, nedumerit, Crayak a renunţat să-şi mai bată capul.

Am înţeles că va fi cu mine, în curând.

— Aşadar, aici erai, Ellimist.

— Te aşteptam, Crayak.

A apărut în faţa mea ca întotdeauna. Ca un monstru întunecat. Ştiam cum mă înfăţişam eu în ochii lui: stăpâneam trucul simplu de a mă proiecta în orice formă care-mi servea cel mai bine scopurilor momentului. Acum m-am înfăţişat lui ca un simplu ketran.

— Avantajul tău s-a dus, Ellimist.

— Acum suntem egali, am încuviinţat eu. Nu mai poţi să-mi faci rău, personal. Ai înţeles asta?

— Nu-ţi pot face rău ţie, Ellimist, dar te pot răni. Pot să ucid fiinţele pe care le iubeşti.

— Poţi încerca, Crayak. Dar, în cele din urmă, tu eşti neghiobul. Nu vezi că tot ce faci tu, eu pot desface? Poţi să măcelăreşti, iar eu pot să întorc timpul ca să refac viaţa. Dar o să-ţi spun ceva: dacă ne purtăm în continuare războiul în vasele spaţiu-timpului însuşi, o să ajungem să prăbuşim tot universul acesta şi să ne ucidem şi pe noi, laolaltă cu toate fiinţele din el.

— E un joc fără rost, care nu are niciun învingător, admise Crayak. Dar ce altceva mai rămâne de făcut pentru noi doi?

— Putem privi. Putem admira progresele evoluţiei.

— Inacceptabil. Mai degrabă îmi aleg propria distrugere. Să trăiesc o întreagă veşnicie ca observator pasiv? Trebuie să existe un joc. Dacă nu e niciun joc, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci, hai să jucăm un joc, Crayak.

— Trebuie să existe nişte reguli.

— Da, trebuie să existe nişte reguli.

— Şi un câştigător?

— Şi asta, deşi o să dureze milioane de ani.

Crayak mi-a dăruit oribilul său zâmbet.

— Nu plec nicăieri.

— Atunci, vino, am zis eu, hai să jucăm jocul final.

Epilog l-am spus omului pe moarte:

— Acum ştii cine sunt. Ce sunt eu.

— Mda. Eşti un copil. Ca şi mine, în unele privinţe, un copil care a ajuns prea departe şi nu se mai poate întoarce.

— Un copil.

— Eşti prins în cursă. Încă mai eşti. Şi eu am fost prins în cursă.

— Da, am spus eu.

— Am fost una dintre piesele tale de joc? Şi noi, toţi şase, am fost doar piese de joc?

Am chibzuit puţin la asta. Cine ar mai putea spune cine este piesa şi cine jucătorul? De câte ori nu mă întrebasem dacă nu eram eu însumi o piesă de joc într-un joc şi mai mare, ai cărui jucători râdeau de pretenţiile mele?

— Nu din cauza mea ai fost unul dintre cei şase. Tu eşti… ai fost… un accident fericit. O contribuţie involuntară din partea rasei umane la propria

supravieţuire.

Omul rămase tăcut. Nu implora, nu pleda pentru viaţa sa. În cele din urmă, resemnarea se pogorî uşor peste spiritul său puternic, turbulent.

— Ai spus că pot să-ţi mai pun o întrebare.

— Da.

— Nu pot să întreb dacă vom câştiga, nu pot să întreb dacă totul va ieşi bine.

— Nu cunosc aceste răspunsuri.

— Okay, atunci răspunde la asta, Ellimist: Eu… am schimbat ceva? Viaţa mea şi… Şi moartea mea… Eu am avut vreo valoare? Viaţa mea chiar a contat?

— Da. Ai fost curajos. Ai fost puternic. Ai fost bun. Ai contat.

— Mda. Okay, atunci. Okay, atunci.

Un mic fir din urzeala spaţiu-timp s-a întunecat şi s-a înfăşurat în nimic.

I se spune Ellimistul. O ființă care are capacitatea de a modifica Spațiul și Timpul. O ființă cu o putere care nu va fi niciodată pe deplin înțeleasă. Datorită lui a venit Elfangor pe Pământ. Datorită lui Pământul are acum șansa de a câștiga lupta. Și cu toate că faptele lui nu pot fi apreciate ca bune sau rele, poți fi sigur că niciodată, dar niciodată, nu sunt cele la care te aștepți.

Veți găsi aici începutul și miezul poveștii. O poveste care trebuie spusă ca să putem înțelege ce se poate întâmpla cu viitorul. Cu viitorul animorfilor. Cu viitorul rasei umane. Cu viitorul Pământului.

I se spune Ellimistul. Și aceasta este povestea lui...

www.corintjunior.ro

ISBN (10): 973-7644-47-6

ISBN (13): 978-973-7644-47-3